

φώναξε μια από τις πονετικές γυ
ναίκες που την περιποιούνταν.

Ο Μίτκα εξύγωσε. Αυό μαύρα
ματάκια γεμάτα τρόμο καρφώθη
σαν επάνω του.

—Μη φοβάσαι! Έκαμε αυτός
γλυκά. Δεν έπαθε τίποτα.

—Εσεις μου έδωσατε τη ζωή;
ψιθύρισε η κοπελλίτσα. Εύχαρι
στό!

Σηκώθηκε. Τά ρούχα της καλ
λούσαν επάνω της, κι έπρεμε
συγκομμή.

—Που θέλεις να σε πάω; ρώ
τησε ο Μίτκα.

—Εδώ κοντά είναι το σπίτι
μου... Φοβάμαι μη γκρεμιστηκε,
ήταν παλιό... Φοβάμαι μην έπα
θε τίποτα η γιαγιά μου, που ή
ταν αρρωστή.

—Πάμε να ιδούμε, είπε ο Μίτ
κα με καλωσύνη.

Προχώρησαν. Ο Μίτκα κρα
τούσε το χεράκι της, που ήταν
παγωμένο. Πίσω τους έρχονταν ο
άνθρωπος με το άμαξι. Γύρω
τους θρήνησε και καταστροφή. Ο
δρόμος φραγμένος σχεδόν από
τα έρειπια. Γυναίκες μαλλιστρά
διόνταν επάνω στα πεθαμένα
παιδιά, άνδρες έσηκωναν τα
πυμένα ζυγα για να ξεθάψουν
τις γυναίκες τους, γρηούδες ψυ
χομαχούσαν.

—Εδώσε πάλι το Φούζι (!)
είπε με δέος ο Μίτκα. Τι καλή
πού θα ήταν η ζωή αν δεν έγινόν
ταν κάθε τόσο αυτοί οι σεισμοί!

Η Γιούκι δεν αποκρίθηκε. Τά
βουνία της χτυπούσαν, κι έπρεμε
έπρεμε...

—Επί τέλους, σταμάτησε. —Ε
δειξε με το χεράκι της ένα σπι
τι γκρεμισμένο, και μ' έναν λυγ
μο ψιθύρισε:

—Εδώ!...

—Όπως όλα τα σπιτάκια σ' α
τή τη γειτονιά έτσι και το σπι
τι της Γιούκι Σάν είχε σαράβα
λασπη. Ήταν ξύλινο κι αυτό
σαν τ' άλλα, για ν' άντεξει στους
σεισμούς, ελαφρό και μονόροφο,
για να μην κινή μενέλες ζημιές
στο γκρεμισμά του.

—Παίει κι αυτό! είπε θλιμμέ
νος ο πρίγκιψ.

—Η γιαγιά! έφώναξε η Γιού
κι με έναν λογμό.

—Ήταν μέσα!... Θα βγήκε!

—Όχι, δεν θα πρόφτασε να
βγεί. Ήταν αρρωστή, είχαν πια
επτή τα πόδια της... Είχα πάει να
πάρω κάποιο γιατρικό...

—Τότε πρέπει να κυττάζουμε
κάτω από τα έρειπια.

Ο Μίτκα άρχισε να σηκώνει
τις πεσμένες σανίδες. Τον έβλε
θρσαν και μερικοί άλλοι που μα
ζεύτηκαν πονετικά. Η Γιούκι
παρκαλουθούσε τη δουλειά, τρέ
κοντας συγκομμή, με μάτια πελώ
ρια από τον τρόμο. Και έξαφνα,
ή φωνή της ακούστηκε σπαρρακτι
κή.

—Γιαγιά!...

—Επώνω σε με ψάβα κοιτόταν
μια γερό-ισσα. Λίγο αμα έπε
ξε από το στόμα της. Τό μάτια
της εκτίναξαν ψηλά, προαγμένα
εκαρυσμένα. Τα χείλη της ήταν
μυοάνοιχτα, σαν να ήθελε να φ
κνή.

—Εσκυψε ο Μίτκα κι' ακούμπη
σε το χέρι του στην καρδιά της.
Τίποτα δεν έσάλευσε στο δύστυχο
γεροντικό κορμί. Ένοιωσε το
χέρι του να παγώνει. Κάμψοση
άρα δεν έτόλμιζε να σηκώσει τα
μαύρα επάνω στη μικρή Γιούκι.

Η επιπλιτσα όμως που τον έ
κυττάζε σαν θεό, κατάλαβε.

—Πέθανε; ρώτησε άχνά.

Έκούνησε ο Μίτκα θλιμμένος
το κεφάλι.

Τά μάτια της μικρής έγιναν
πελώρια για μια στιγμή. —Επει
τα τα χείλη της έσούρνωσαν πα
διάστα. —Γρηούλιστα, και σπ
τέλος μ' ένα βογγήτι έπαιε δι
πλα στη νεκρή. Η φωνούλα της
ακούστηκε σπαρρακτική.

—Γιαγιά!... Καλή μου για
γιά!...

—Ποι μ' άφινε ελόμνη
στον κόσμο; Πάρε με κι' έμένα,
γιαγιά!... Πάρε με κοντά στον
πατέρα μου, στη νεανούλα μου...
Δεν τη θέλω τη ζωή χωρίς έμέ
νη...

Μαρκές γυναίκες που είχαν
μαζευτεί, έκλαιγαν και μοιρολό
ι.

(*) Ήφαιστω κοιτά στο Τόκιο.

(*) σκουραί—εγγενής, από οικο
γένεια πολεμιστών.

ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΨΕΛΗΦΑ

—Η Ζίνα άγκάλιασε τη Γιούκι
—Σάν, σαν άδελφή. —Ελάτρενε
τον άδελφό της η μικρή Ζίνα.

—Η θέλησις του ήταν νόμος γι'
αυτήν.

—Θέλω να την δεχθής σαν ά
δελφή σου, είπε ο Μίτκα μόλις
μήπκε στο σπίτι.

Δέν ήταν ανάγκη να πη περισ
ρότερα. Είχαν χάσει τους γονείς
τους από μικρά. Τά δυο παιδιά,
τον Μίτκα, που ήταν τότε δώδε
κα χρόνων, και την Ζίνα, που
ήταν τεσσάρων, τά είχε άιαθρέ
ψει μια θεία. —Επειτα πέθανε κι'
αυτή, κι' ο Μίτκα έφρόντισε σαν
πατέρας για τη μικρή του άδελ
φή. Τώρα ήταν αυτή ένα θουμά
σιο κορίτσι δεκαεπτά χρόνων. Ψή
λη, γεμάτη, με μίαν ευγένεια στο
συνολό της, που και να μην είχε
τον τίτλο της πριγκιπέσσας, θα
φανέρωνε την άρχοντική της κα
ταγωγή. Το πρόσωπό της ήταν ά
κόμια παιδιάνικο. Τά μάτια της,
σκιστά, όπως εινε στη φυλή της,
είχαν μίαν ώραία λυμφί. Εμοια
ζε στον άδελφό της καταπληκτι
κά. Κι' αυτός ήταν όμορφος, ψη
λός, λυγρός, κι' αυτόν του τά
μάτια είχαν εκείνη την εχωριστή
λαμψη. Μόνο που η μελαγχολία
που έσκιζε τότε πότε το μέτωπό
του, δεν εφώλιαζε πότε σχεδόν
στο άγγυό μέτωπο και στα γέλα
στα μάτια της Ζίνας. Αυτή ή
ταν ολόσωμη η αύγη. Σπάνια
λελειχ για τη φυλή της, σπάνια
εξανέσει. Κοντά της η Γιούκι
Σάν φαινόταν ακόμα παιδί. —Ε
τσι όπως στεκόταν, δειλή, με τά
ερεμμένα της ρούχα, μπροστά
στη Ζίνα, που άστραφτε ολόκλη
ρη μέσα στο ρόδινο ματωτό
της κινεμό, δεν έβουιζε την όμορ
φη παιδιούλα που είχε ιδη ο Μίτ
κα μια μέρα να ρίχνει το τόσο
στον κήπο. Μ' όλα αυτά, έννοιζε
την καρδιά του να πλημμυρίζει
από τρυφερότητα για το άμοιρο
αυτό παιδί.

—Γιούκι, είπε γλυκά Δέν πρέ
πει να είσαι πιά θλιμμένη. Βέ
βαια, τη γιαγιά σου δεν μπο
ρείς να μην την κλάψεις. —Αλλά
να έφέρεις πώς εδω μέσα θριασεις
μια καινούργια οικογένεια. Η
άδελφή σου η Ζίνα σ' αγαπάει
κιόλας σαν άδελφή.

—Εσκυψε η Γιούκι κι' ακούμπη
σε το κεφάλι της στη γή. Αυτός
ήταν ο χαριτωμένος που ταιριαζε
για τον πιο ταπεινό. Ο Μίτκα δ
μως είχε γλυκά:

—Όχι, Γιούκι Σάν. Δέν πρέ
πει να χαϊρετήσης άλλη φορά ε
τσι την άδελφή σου.

—Ο Μεγάλος Βουδδας να σάς
χαρίξη εύτυχία, κι' ο κήπος σας
να εινε πάντα άνθισμένος, εύγηξη
η Γιούκι με δάκρυα ευγνωμο
σύνης στο μάτι.

—Ζίνα, είπε ο Μίτκα. Φρόν
τισε πρώτα να αλλάξη η Γιούκι.
—Επειτα δείξε της το σπίτι. Πού
θα εινε δικό της. Κι' από αύριο
εξ' μωιάς της άδης σου τις άρχο
λίες, όλα σου τά μαθήματα. Και
στην κιάρα μαζί θα παίζετε,
και στο χορό.

—Η Ζίνα έχορονόδησε!

—Είμαι εύτυχισμένη. Πάντα πο
θαόσα νάγω μίαν άδελφή. Ω,
πόσο σ' αγαπά κιόλας, Γιούκι
Σάν!

—Όταν σε λίγο ο Μίτκα είδε
τη Ζίνα να δηγρή κοντά του τη
Γιούκι, κρατώντας ην από το
χέρι, χαμογέλασε εύχαριστήμέ
νος. Η μικρούλα είχε κιόλας
ματωμφοβή. Η Γιούκι της εί
χε δώσει ένα άσπρο φουστάνι.
Αυτό υπακούσε να φορέση μονά
χα, μια και πενθούσε. Μέσα σ'
αυτό, το κορμάκι της φαινόταν ά
έρδ σαν λουλουδένιο, και το πρό
σωπό της, που ήταν ακόμα γλω
μο και παρπανομένο, φαινόταν
ακόμα πιο διάφανο.

—Ζεστόζικες; ρώτησε ο Μίτ
κα μαλακά.

—Η Γιούκι έσκυψε κι' έπροσκύ
νησε θασεία ως τη γή.

—Γιούκι, είπε ο Μίτκα με χαμό
γέλο, μά και με κάποιαν έπιση
ρότητα, σε καλωσορίζω τώρα
στο σπίτι αυτό. Μαζί θα ζήσωμε
σε εύτυχισμένες και σε δύστυχι
σμένες ήμερες.

—Η Γιούκι εύγυρισε και έκύττα
ξε το σπίτι γύρω. Πρώτη φορά
που συλλογιστηκε να το κυττά
ξη. Τα δώματα ήταν πελώρια, κι

ψάφες κάτω άστραφτερές από
λευκότητα. —Επειτα πολλά
είχαν, έπειδή κανένα γιανουέρι
κο σπίτι δεν έχει πολλά έπιπλα.

—Ο παλός του όμας φαινόταν σε
κάθε όθμη. —Εδώ ένα μαξιλάρι
άβιας, εκεί ένα θάλο παρμαζέ
νης όμορφιάς, πέρα πέρα ένα
τραπέζακι για το τσάι δουλεμέ
νο θουμασία. Και λουλούδια, ε
να σωρό λουλούδια παντού.

Η Γιούκι Σάν θυμήθηκε το φτωχ
κό της σπιτάκι, τις τελευταίες ά
γανίες, τη δύστυχη γιαγιά
της, και δάκρυα ανέθηκαν στα
μάτια της. Τά έσκούπισε όμως
γρήγορα, γιατί δεν ήταν άσωτο
να λυπήσει τους ανθρώπους που
την εύεργετούσαν.

—Από εκείνη την ήμερα, ήμέ
ρες εύτυχισμένες ανέπειλαν για
τη φτωχή όρφανή.

—Όταν έπερασε το πένθος της,
το γέλιο της αντίδάλισε μαζί
με το γέλιο της Ζίνας. —Η Ζί
να, άν και περνούσε τη Γιούκι
επάνω από έναν χρόνο, ήταν πιο
παιδί. —Όλα της έφαινονταν ά
στέια στη ζωή. —Η Γιούκι πάλι
έβλεπε τά πράγματα από τη
σοβαρή τους όψη. —Αλλά ήταν τά
τοια παραμυθένια ή ζωή του άρ
χοντικού τι Μίτκα, που κανένα
σύννεφο δεν ήλθε να σκιάσει τά
στοχαστικά της μάτια. Και μέ
σα στην καρδιά της, που ήταν
ακόμια μωμοπαδιάστικη, μωγου
νακεία, άρχισε, μωμουποική
κλειστό ν' άνθιξη ο έρωας.

—Ετρώμασε στην άρχή όταν το
κατάλαβε. Και το κατάλαβε τυ
χαία. Μία μέρα που της έπιασε
ο Μίτκα το χέρι για να της
δείξη κάποιο τρόπο να ρίχνει
το τόσο, κατάλαβε πως άνατρί
χιαζε συγκομμή. Το έραβό εκεί
νο δεν μπορούσε να κοιμηθώ. Τέ
τε, είπε μέσα της, πως αυτό
εινε άγία. Μά ήταν τόσο μεγα
λο το μυστικό αυτό, τόσο θουμά
σιο, που δεν έτόλμιζε να το
μαρτυρήσει σε άνθρωπο. Και σε
πούν μπορούσε να το πη; —Η
Ζίνα ήταν θέσσια σαν άδελφή
της, ήταν όμως κι' άδελφή του
Μίτκα. Βέβαια, έλπίδα καμιά
δεν είχε η άγάπη της, υλλογιζό
ταν, ο Πρίγκιψ Μίτκα θα διά
λεγε κομμάτι από τις πλούσιες
άρχοντοπούδες που ένγνώριζε. —Η
ταν όλες φιλανθρώδες της Ζίνας,
—Ερχονταν κι' ένιναν το τσάι μα
ζί, γυμμένες σαν κούκλες, κά
νοντας άτέλειωτες όποκλίσεις,
και ψιθυρίζοντας λόγια θουμα
στικά για τον Μίτκα. —Η Ζίνα
έλεγε πως τις άγαπούσε όλες
αυτές, κι' ο Μίτκα γελοδός ό
ταν τις έβλεπε και φαινόταν εύ
χαριστήμενος. Κάποιαν άπ' αυ
τές θα έδιέλεγε.

—Όταν το συλλογιζόταν αυτό
η Γιούκι Σάν έννοιζε κάτι να
σφιγγόταν μέσα της. —Αλλά, πα
δι καθώς ήταν ακόμα, δεν άφινε
τη σκέψη της σε λυπηρά πράγ
ματα. Για την ώρα, χαίρονταν
την άγάπη αυτή που πρώτοφον
τουμε στην καρδιά της, και δεν
έτολμιζε ούτε στον έαυτό της
να θέση το έρώτημα, τί συλλογι
ζόταν ο Μίτκα γι' αυτήν.

—Έτσι επέρασαν έξη μήνες εύ
τυχισμένοι.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΚΕΡΑΣΙΑ

—Ο κήπος ήταν μιά θαλάσσια
λουλουδένια. Πότε άνθισαν κιόλας
έτσι οι κερασίδες!

Οι λευκοί τους άνθοι έκούμα
τιζαν άνελάφρα στο φως μια πού
πρωινό άέρα. Και δι' αυτού:

—Άλλο πηγμα αυτό! —Απλώναν
τά άρχοντικά άδρά τους φύλλα,
να τους τά φώση ο ήλιος και
σκορπούσαν την ευγενική τους
εωδία.

Η Ζίνα έβλεπε, είχε πεί σε
κάποια συγγενή της από χθες.
Θά εύγυριζε το μεσημέρι. —Η Γιού
κι, στον κήπο, άνάσσεινε θασεία
και έκοβε λουλούδια. —Έδενε μ'
αυτά άνθοδένες. —Ο Μίτκα της
είχε πη κάποτε πως το άδρες
πως έδενε τις άνθοδένες. Και
από τότε, κάθε πρωί, το έτοι
μαζε δύο μικρές άνθοδένες για
το δώματό του. Πότε — πότε
σαν τρελλά γατάκι, έντιναζε καμιά
κερασίδα και γελοδός μονοχρή της
που έπεφταν οι άνθοι στα μα
λικά της.

—Γιούκι!...

—Η μικρούλα εύγυρισε και έ
κοκκίνισε άδελ. Μπροστά της
στεκόταν ο Μίτκα. Πρώτη φορά
που έμπνους έτσι πρωί. —Η Γι
ούκι όποκλίθηκε, όπως συνήθιζε
να τον χαϊρετάση και ήρθε με
χαμόγελο κοντά του.

—Όστε έτσι πρωί εύτυχες και
μού έτοιμάσεις τά άρωατά τα λου
λούδια; ρώτησε ο Μίτκα.

—Σ' άρέσουν; Έκαμε η κο
πελλίτσα κυττάζοντας τον σπ
μάτι. —Η ταπεινή σου δούλη έ
ινε πολύ εύτυχισμένη.

—Ο Μίτκα δεν αποκρίθηκε άμέ
σως. Την έκύτταξε κάμψοση ώρα
και όσο πήγαινε, η ματιά του
γινόταν και πιο παρθένη.

—Και έγω είμαι εύτυχισμέ
νος, είπε σε λίγο. —Άρωα μου άν
θος του λωτού, δεν σου είπα ε
γω πως στον κήπο μου θα άνθι
ζε; Εσένα;... —Ω, μην τινάξεις
τα λουλούδια της κερασίδας από
τά μαλλιά σου. Σου πίνε τό
σο!

Πάμ έκοκκίνισε η κοπελλία και
έννοιζε την καρδιά της να σκίρ
ταξη τρελλά.

—Αν έδελτε τον έαυτό της έ
κείνο το πρωί, δεν θα παρθένη
όταν πού στεκόταν ο πρίγκιψ
και την έκύτταζε σαν να την έ
έλεπε για πρώτη φορά.

—Εφορούσε ένα άνοιχτοπράσινο
κιμονό, με κεντημένο το άγαπημέ
νο της άνθος του λωτού. —Στά
μαλλιά της, που ήταν μαύρα σαν
έβειρος, τά λουλούδια της κερα
σίδας έόχηματιζαν ένα άπείρητο θου
μασιο στολίδι. Τά χείλη της χα
μογελοδούν δειλά, παρθενικά.

—Όταν ένα λουλούδι ζωνό, πιο
όμορφη από όλα τά λουλούδια.

—Γιούκι — Σάν, είπε ο Μίτκα
ζυγανόντας την. Το έξερεις πως
πάνε έξη μήνες που είσαι στο σπι
τι μου;

—Μου φαίνεται πως μονάχα
αυτούς τους έξη μήνες ζω, από
κρίθηκε η κοπελλία.

—Την έκύτταξε πάλι στα μάτια
θαθεία. —Η καρδιά της χτυπού
σε τόσο, που το μετωπό της κι
μόνο χαμογέλοδσε και αυτό. —Α
κούμπησε το χέρι της στο στήθος
της και περιέμενε. Κάτι της έλε
γε πως ήταν κοντά στην εύτυχία.

—Και έμένα άλλαξε πολύ η
ζωή μου από τον καιρό που ήλ
νωσε σπiti μου, Γιούκι. —Όταν νο
ύω την καρδιά μου να σφιγγε
ται, δεν έχω πιαρά να σκούκο
στον κήπο και να σε ιδω να κό
δης λουλούδια και άδρες οι μα
ρες σκέμεις μου περνανε.

—Τον έκύτταξε μια στιγμή, έπει
τα κατέβασε τά μάτια της τα
ρα γμένη.

—Όλαςες πάλι από την ή
μέρα που ήλθε εδω είπε ο Μίτ
κα. Είσαι άγνώστη, Γιούκι.
—Ηλθε παιδί και τώρα είσαι γυ
ναίκα.

—Το άρριξε μια ματιά που έλεγε
πολλά. Μικρούλα Γιούκι! Τά μά
τια μύλωνε πιο πολύ από το στό
μα...

—Πώς πάει η κιάρα; ρώτη
σε ο Μίτκα.

—Προχωρώ, αποκρίθηκε η
κοπελλία.

—Θέλεις να μου παίξες κάτι;
—Μ' άκούς κάθε μέρα. Δεν
μ' άκούς;

—Ναι, μά θέλω να παίξω
για μένα.

—Ετρεξε πεταχτή στο σπιτι και
σε λίγο εύγυρισε με την κιάρα
της.

—Κάθισε, ε'πε ο Μίτκα, και
παίξε μου.

—Τι θα μου τραγουδήσης; ρώ
τησε ο Μίτκα.

—Την πεταλούδα με το λω
τό, αποκρίθηκε η μικρή.

—Η φωνή της ακούσθηκε θα
θεία, άρμονική. Κανείς δεν θα
φανασόταν πως από το παιδί
αυτό αυτό στήθος μπορούσε να
βγεί φωνή τόσο μεστή.

—Ο πρίγκιψ Μίτκα έγειρε πίσω
ακούμπησε το κεφάλι του στα
μπράτσα του και έμεινε πολλή
ώρα ακίνητος ν' άκούη. —Όταν ε
πί τέλους σταμάτησε η Γιούκι,
κανέναν τους δεν έμειλινε για
κάμψοση ώρα.

—Αργά σηκώθηκε ο νέος.
Σηκώθηκε και η Γιούκι — Σάν.
Οι ματιές τους άναμώθηκαν.

—Λουλούδι του λωτού, είπε
ο Μίτκα με φωνή συγκινημένη.

—Ο Βουδδας σου χει χαρίσει δά
χτυλα έλαφριά σαν πεταλούδες
και φωνή που μιλάει στη καρ
διά. —Επέρασε λίγες στιγμές εύ
τυχισμένες τώρα κοντά σου, ά
κούοντας το τραγούδι σου. —Νά,
πάρε αυτόν τον λωτό που σ' άρέ
σει και σου μοιάζει...

—Εκοψε τον πιο όμορφο λωτό
και της τον έπροσφερε.

—Εσκυψε η Γιούκι ως τη γή για
να εύχαριστήσει. —Όταν σηκώθη
κε, είδε τον πρίγκιπα πολύ κον
τά της. Τά χείλη του ήταν κον
τά στα δικά της. Τά χέρια του
άπλωμένα, σαν να θέλε να την άγ
καλώση. —Η Γιούκι έκλεισε τά
μάτια.

—Σιγουρα όνειρεύοταν. —Έκλει
σε τά μάτια, για να μη ούθου
το όνειρό της. —Ένοιωσε την πο
νη κοντά στα χείλη της και ά
νατριχίλα συνκομμή.

—Ασφαρι τινάχθηκε.

—Πρίγκιπα Μίτκα! Πρίγκι
πα Μίτκα!...

—Η φωνή του Γκό... πιστού
όπρητι, ακούσθηκε παρθένα άυ
νατή. —Ο Μίτκα εύγυρισε και συ
τες έφαιναν μωμοί. —Ο Γκό εύγ
γωσε, προσκύνθηκε ως τη γή και
έφώναξε.

—Πρίγκιπα μου, σε ζητούν!

Παρακολουθήσατε όλοι από σήμερα
ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΗΜΑ!

«ΓΙΟΥΚΙ-ΣΑΝ, τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ»

—Ένας ιδανικός έρωας στην Ίαπωνία, μέσα στην έξω
τική ατμόσφαιρα από Τόκιο... Στη χώρα των λαλού
διών, της άγάπης, αλλά και των επαναστάσεων, των σει
σμών, των καταστροφών... Έκει όπου όλα εινε ποιη
τικά, άλλ και τά πάθη βίαια... Έκει, όπου τραγουδούν
την άγάπη και περιφέρονται τὸν θάνατο...

—Μιλάει;... Έκλεισε τα μάτια.

—Αλλά, έπειτα, αποκρίθηκε.

—Όχι, αλλά έτσι, έπειδή εί
μαι χαρούμενη, και έπειδή πάλι
ο Μίτκα στο παλάτι.

—Προχώρησαν χειροπατισμένες.
—Η Ζίνα χαμογέλασε και η Γι
ούκι έξέλασε σε λίγο και αυτή
τά κακά της προαιουήματα και
παρασώθηκε από τη χαρά της
θετής της άδελφής. Το σπιτι άν
τάλωσης σε λίγο από τις κιά
ρες και από τις γλυκές φωνές
των δύο κοριτσιών.

—Τι, δάκρυα; —Έσύ ήσουν τό
σο χαρούμενη ως αυτή τη ση
γή, για τη μεγάλη τιμή...

—Έπαισε στην άγκαλιά του, με
λυψή. —Η φωνή της ακούσθηκε
κε παιδιάνικη.

—Πως θα περάση; Πως θα πε
ράση;

—Θα περάση όμορφα. —Όμορ
φα, είπε ο Μίτκα μαλακά. Θα
μείνεις για μένα με τη Γιούκι, θα
παίξεις κιόρα...

—Τά μάτια του έπάνω από τον
όμο της σκυμμένη Ζίνα έβρσαν
και άναμώσαν τά μάτια της Γι
ούκι. —Η μικρή στεκόταν με χεί
λη σφιχτά, ακίνητη. Πως θαβέλα
να κλάψει και αυτή, πως θαβέ
λε να πέση στην άγκαλιά του.

—Ός χθες ακόμα τσως να της έρ
χόταν φυσικό να το κάνει αυτό.
—Σήμερα όμως δεν μπορούσε...

—Σήμερα της είχε μολήσει αυτός.
Τι της είχε πη; Δέν της είχε πη
πως την άγαπάει. Μά το άνθος
του λωτού ήταν επάνω στην καρ
διά της και τά χείλη της έφίρ
σταν ακόμα το φίλι του. Γι' α
υτό σήμερα δεν μπορούσε να πέση
στην άγκαλιά του, σαν μικρό κο
ρίτσι, σαν άδελφούλα του.

—Μίτκα, είπε η Ζίνα με λυ
γμούς. Στάσου να πάω να σου
φέρω ένα φυλάκτο. —Εσχασαι!

—Πήγε μέσα στο πλατό δωμα
τιο. —Η Γιούκι έννοιζε την καρ
διά της να χτυπή.

—Ο Μίτκα την εύγωσε. Την έ
πιασε από το χέρι, την έκύτταζε
θαθεία μέσα στα μάτια. —Εφες
κοντά στα χείλη της τά δικά
του και της έψιθύρισε:

—Γιούκι! —Άδρό μου άνθος
του λωτού. Δέν θα σε εσχάσω...

—Και έσύ, να με περιμένεις, τ' ά
κούς;

—Ετοιμάστε μου γρήγορα τά
πράγματα μου.

—Και για πού;

—Για την Ζίνα.

—Για την Ζίνα!

—Τόσο μακριά; Έκαμε η Ζί
να και ένα σύννεφο έπέρασε στη
χαρούμενη φυσιογνωμία της.

—Η Γιούκι έννοιζε σαν κάτι να
φύγε με μέσα από την καρδιά της,
ένα κομμάτι από τη ζωή της.

—Εγλώμισσε, και με κόπο κατώρ
θωσε να κρύψη την ταροχή της.

—Τά πράγματα δεν εινε και
τόσο όμαλά, είπτε ο Μίτκα. Α
υτό το μονάχο μπορώ να σε πώ.
—Υ
πάρχει φόδος μήπως έχομε έπι
τε δουάρετες έπιπλοκές.

—Πόλεμος; έφώναξε η Ζίνα.

—Δέν έβρω. Δέν μπορώ να
σας πώ τίποτα άλλο. Πάντως, έ
μένα μω άνθεσαν μίαν άποστο
λη λεπτή και έμπιστευτική.

—Και πως σε άδίαζαν ε
σένα; Που σε θυμήθηκαν;

—Θέλαν έναν άνδρα που
δέν είχε άναμώση άλλη φορά σε
τέτοιον είδος έργασίες. —Ένα
πρόσωπο έντελές καινούργιο. Τά
ρα σπατάλε με τις έρωτήσεις
σας και έτοιμάστε μου γρήγορα

—Φοβάμαι, τι τὸν θέλει...

—Έγω είμαι εύχαριστήμε
νη. Τόσον καιρό λέω στον Μίτκα
πως δεν εινε άσωτο να ζή έτσι
κλεισμένοι μακριά από την α
λή, ενώ άλλοι παίρνουν τιμές και
άξιώματα.

—Εσύ δεν έχεις καμιά άνη
συχία, Ζίνα;

—Καμιά. —Έσύ, Γιούκι τά
θέλεις όλα μαύρα πολλές φο
ρές.

—Κι' έσύ όλα ρόδινα.

—Σήμερα είμαι έξαιρετικά
χαρούμενη. Σήμερα, άλήθεια, ά
γαπημένη μου άδελφούλα, τά
έλεπα όλα τριανταφυλλιά.

—Γιατί;

—Γιατί!

μετα ησυχία.
Τότε μόνον έκτυπαθηκαν η Γ. ουκι και η Ζίνια. "Εως αυτή τη στιγμή έκτυπαθηκαν και οι δύο τους σαν χαμουργαλές.
— "Εφυγε, έκαιμε η Ζίνια άνα στεναγμούς θάρεια, παιδιάτικα.
"Η Γιούκι πήγε να χαμογελά σ'η. Αυτή έπρεπε να παρηγορή σ'η τη Ζίνια που έφρυγε ο άδελφός της, έτσι ήταν φυσικό. Μά με τρόμο της ένοιωσε, έναν κόμ πο στον λαιμό. Και πριν προφθά σ'η να συγκρατηθί, οι λυγμοί έ φούσκωσαν τό στήθος της. Σωρί άσπηκε τότε σέ μία ψάθα και ά φησε τά δάκρυά της ελεύθερα.
"Η Ζίνια ετρώμαξε.
— Τι έπιασες; ρώτησε άνδρη. Δέν άποκρίθηκε άμέσως η Γ. ουκι. Σέ λίγο ετρώμαξε.
— Δέν μπορώ... Δέν μπορώ να έσπαζώ τόν χωρισμό!
"Η Ζίνια έπαισε γονατιστή πλάτ της. Με χέρια θιαστικά, της έπιρε τό κεφάλι, έγύρισε τό πρόσω πό της προς αυτήν και την έκύτ παζε στό μάτια.
— Τι έλπιες; ρώτησε αινά. "Εκρυψε η Γιούκι τό πρόσωπό της με τά χέρια της.
"Εστάθηκε η Ζίνια κάμπωση ώ ρα να την κυτάξει. Και έξασφα, τό γέλιο της άντλήισε εύθυμο, παιδιάτικο.
— Χαχαχα! Γιούκι! Προδόθη κε τό μυστικό σου. "Ωστε τόν ά γάπες τόν άδελφό μου;
"Η Γιούκι την έκτύταξε τρομα γμένη. Δέν ήξερε πώς να έξηγησ αυτό τά γέλια. Μήπως της έλε κακοφωνή της Ζίνιας; Μά η κο πέλλα την έσπασε με τό ορμη τικό της ύφος και την άγκάλια σε.
— Γιούκι! "Αδελφούλα μου ηλυκειά! Είμαι εύτυχισμένη. Σε έω να σέ κάνω άδελφή μου άλη θινή. Μά δέ μου λές, ο Μίτκα σ' αγαπάει;
"Ανί ν' άποκριθί η Γιούκι έ θγαλε από τό στήθος της τόν λω τό και της τόν έδειξε.
"Ο Μίτκα στάδωσε αυτό τό λουλούδι; ρώτησε η Ζίνια.
— Ναί, έμψύρισε η κοπελλά τού.
— Σ' αγαπάει λοιπόν και αυ τό; "Α, Γιούκι. Τι εύτυχισμένη που είμαι!

ΘΕΤΕ Σ ΑΔΕΛΦΕ Σ

Πήρε την Γιούκι από τό χέρι και πήγαν οι δύο θετές άδελφές και κάθησαν σέ μία ψάθα, κοντά στό παράθυρο ποδίνε στον κή πο. Οι κερασίδες σείδισαν άνάα φρα τά κλαδιά τους, κατάνευκα, λές και έγινεραν στό δυό κορ σία.
— Γώρα θα σου πώ κι' εγώ τό μυστικό μου, είπε η Ζίνια. Εί δες πού έγύρισα χαρούμενη και με ρώτησε τί έχω; Γώρα θα σου πώ. Είμαι έρωτευμένη κι' εγώ.
— Κι' έσύ; έκαιμε με άπορία η Γιούκι.
— "Ηταν τόσο άπρόοπτο! έ φώναξε η Ζίνια χτυπώντας τά χέ ρια της. Τόσο άπρόσδοκτο! "Α κανουε, Γιούκι, πώς έγινε! Πή γα σ'ης θέλας μου, όπως έξερες, τό σπiti της δίνει έπάνω στό πο κάμει, η καλύτερα σ' ένα από τά κοινά που χύνονται στό ποτά μ. Χθές τό θράδυ, την ώρα που έπηγαινα να κοιμηθώ, άκουσα έ έω από τόν κήπο ένα θυμφο τρα γούδι. Μία γλυκειά άνδρική φω νή τραγουδούσε έναν έρωτικό σκο πό. Δέν ξέρω τί μου ήρθε, να κατεβώ κάτω στον κήπο, λές και κατάλαβα πώς τραγουδούσε για μένα. Μόλις με έλεό ο τραγου διστής με χαιρέτησε θάρεια και μου έκανε νοήματα να πάω κον τώ του. "Εγώ βέβαια σ'ην άρχή δέν πήγα "Επειτα, όμως τ' άπο φάσισα. Τότε, Γιούκι, άδελφού! και μου δέν τό μετανάωισα που πήγα κοντά του. Νά φαντασθίς διανών πό θυμφο όσο παίρνει με σ'ηλη άδίκωματικό. Μού έλε πώς μ' αγαπάει ένα χρόνο, από κάποια μέρα που με έδε σ'η γι ροπή τόν Ρόβαν. Δέν τολμού σα να έλθω έδώ στό σπιτι μου να μού τό πη. "Επωρελήθηκε έκει νη την ημέρα που ήμουν σ'ης θέλας μου. "Εγώ, Γιούκι, φυσικά, έπρεπε να θυμώσω. Έκαιμα

λοιπόν πώς έθύμωσα και τού ά παγόμενα να μου ξαναμλήσω.
— Τού άπαγορεύεις; έκαιμε η Γιούκι σάβαρά.
— Ξεκαρδίστηκε η Ζίνια στό γέ λια.
— Κουτή, έτσι τό έκαινα. "Αλ λά είμαι θάρεια πώς δέν θα πάρη τό λόγια μου στό σάβαρά. Θαρ βή τώρα και έδώ. Θά προσπαθί σ'η να μ' ξαναδώ. Μού είπε πώς άσπε θα είνε έξω από τόν κή πο μας... "Ω... Γιούκι, γιατί παίρνεις ύφος τόσο σάβαρά; — Δέν είνε σάβαρο πράγμα η άγάπη, Ζίνια; Τό σάβαρότερο πε ριστατικό για ένα κορίτσι.
— Δέν ξέρω. "Εμένα από χθές μούρχεται έλω να γελά, να γε λά. "Εσύ όμως είσαι θλιμμένη. — "Εγώ, έκαιμε η Γιούκι, έ χω λόγο να είμαι θλιμμένη. "Ε φυγε ο Μίτκα.
— "Ωστε, αλήθεια, τόν άγα πες; ρώτησε η Ζίνια ζωηρά. Πές μου, πές μου κι' έσύ... Από πό τε άρχισες να τόν αγαπάς;
— "Μου φαίνεται, είπε η Γιού κι, από την πρώτη στιγμή που τόν είδα.
— Τότε, στον σεσημό;
— Ναί, Ζίνια! "Όταν πρώτα νοιάζε τό μάτια και τόν είδα σκυμμένον έπάνω μου, μού φάγη κε πώς αντίκρισα κάποιον θεό.
— Και ο Μίτκα; Σ' αγαπάει κι' αυτός;
— "Η Γιούκι έκοκκίνισε πιο θα θεία.
— Αυτό είνε τό άπίστευτο! Ζίνια, γλυκειά μου άδελφή! Μ' α γαπάει και αυτός. Καταδόθηκε να με προσέξη και να μ' αγα πήσει.
— Μά μπορούσε να μή σέ προ σέξη, Γιούκι; Είσαι κομμάτια σ'ωστή. Είσαι πιο θυμφο από μέ να.
— "Α, Ζίνια! — Ναί, ναί. "Ετσι μου είπε η θεία μου και, ξέρεις, την πι στεύω. Μού είπε: "Εσύ είσαι ψη λή και φιγουρατή. Μά η Γιούκι έχει πιο πολλή χάρι. Μοιάζει σάν τό λυγρό λουλούδι. Είνε κοπελ λα που μπορεί ν' αγαπήσ'η πολύ, μού είπε η θεία μου.
"Η Γιούκι χαμογέλασε.
— Τι χαρά! Εφώνωζε η Ζίνια όρμητικά. Τι εύτυχισμένες ημέρες μάς περιμένουν!
— "Εξένα, Ζίνια, ο καλός σου είνε άνθρώπος της σεμρά σας; Θά θελήσ'η ο Μίτκα να τόν πε ρεούσ'η;
— Είνε άείωματικός, εφώνωζε η Ζίνια, από αγένεια σαμου ράι. Τι άλλο θα θέλ'η ο Μίτκα για μένα;
— Πώς τόν λένε;
— Κομματσού. "Αχ, πότε νάρ θη τό θράδυ, Γιούκι. Πότε νάρ θη τό θράδυ, ν' άκούσω τί γλυ κεία του φωνή! Δέν ξέρω άν άγα πές τόσο τόν Μίτκα έσύ, όσο ά γαπώ εγώ τόν Κομματσού.
"Η Γιούκι χαμογέλασε και ά ποκρίθηκε σάν να ήταν πιο μεγα λή:
— Είνε άδύνατον να τόν αγα πώ τό ίδιο; "Εσύ γνωρίζεις τόν καλό σο μονάχα λίγες στιγμές. "Εγώ έμεινα στό σπιτι του έξη μήνες. Μού έφέρθηκε τόσο καλός, τό χρωστάω τόσο! "Αν η άγά πη σου, Ζίνια, για τόν Κομματσού μοιάζει σ' ένα άστρο, η δική μου μοιάζει σ' ένα άστρο! "Αστέρι μα ζί, σ' έλω τόν ούρανό. Χωρίς αυ τόν, έγώ, Ζίνια, δέν μπορώ να καταλάσω εύτυχία σ'η ζωή.
— Ούτε εγώ χωρίς τόν Κομμα τού... "Αχ, Γιούκι! Μόλις έρθ'η ο Μίτκα, θα τού πώ ότι τόν άγα πώ. Θά ζητήσω να όρίση τους γάμους μας σύντομα. Και σεις να παντρευθίτε, Γιούκι! Τι δ' μπορα που θα είνε ότα, θαμνάς παντρεμένες, Γιούκι! Βέβαια, τό κακό είνε πώς εγώ θα φωνά ά πό τό σπιτι. Μά θα έλεώμαστε κάθε μέρα. Τά παιδάκια μας θα είνε σάν άδελφάκια.
"Ετρεχε ο νους της Ζίνιας περ νούσε μήνες, περνούσε χρόνια. "Ετσι με τό όνειρο της εύτυχίας, με τό τραγούδιο τού άγαπημένου της Κομματσού, με τη γλυκειά λαχτάρα της άνομιλ'ης του θράβου σ'η κάγκελα του κή που, με τό κλεφτά φίλια του, με τό χαδιάρικα λόγια του, έύ λισαν τρεις μήνες όνειρεμένης εύτυχίας για τη Ζίνια. Σ'αυτο

τρείς ατόους μήνες η Γιούκι έ κλαψε πολλές φορές κρυφά την νύχτα, θαγκλώνοντας τά μεταξωτά σεντόνια της για να μην προδο θί. Δέν ήθελε να δειξ'η τόση άδυ ναμία σ'η Ζίνια. Δέν ήθελε να την λυπησ'η κιόλας με τόν δικό της πόνο, μιά και την έθελπε τό σο εύτυχισμένη. Τό ήξερε πώς ή ταν κοντά να κλαίη. "Ο καιρός κυλούσε. Κάποτε θάρχόταν ο Μίτ κα. "Ο χωρισμός θα φαίνόταν έ να πνεμένο όνειρο. Θάρχόταν, και η ζωή της θα γινόταν ένα ά ληθινό παραμύδι. Πριγκηπέσσα! Νουκουρά σ' αυτό τό σπιτι, που άκόμα δέν τολμούσε να τό θεω ρήσ'η δικό της. Κυρά σ' όλους αυτούς τούς υπηρέτες, σ'η, η φτωχιά μικρούλα!
Πριγκηπέσσα! Μ' άπ' έλα πιο πολύ, γυναικα τού Μίτκα! Θά είχε έλω τό δικαίωμα να χάνε ται τό φίλια του, να τόν φιλέ και σ'η. Σ'η σκέπη αυτή, η καρδιά της κοπελλάσας χτυπού σε τρελλά. Πότε πότε ένοιωσε ένα ξαφνικό σφίξιμο μέσα της. "Αν ο Μίτκα την είχε ξεχάσει; Δέν άφηνε όμως τη σκέψη της να στασιάζη αυτό. "Οχι! Αυτό δέν μπορούσε να γίν'η. "Η άγάπη του ίσα - ίσα, θα είχε μεγαλώ σει σ'ην ζηνειά, όπως έμεγά λανε και η δική της κάθε μέρα. "Ετσι, με όνειρα και με δά κρυα έπέρασαν τρείς μήνες. Και μία μέρα, ήρθε τό μήνυμα! "Ο Μίτκα θα έρχόταν. Θάρχόταν την έλλη μέρα τό πρώτ!

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Χαράκιμα, είχαν παθήσει οι δυό κοπέλλες τόν κήπο. Τά πιο έκλεκτά λουλούδια είχαν θυσια σ'η. Λοιτά, άρόσι, ρόδα, γιασε μιά, σκυποδούσαν τό άρωμά τους σέ κάθε γωνία τού σπιτιού. Και οι δυό κοπέλλες, όμορφα λουλού δια και αυτές μέσα στό γιορτι νά τους, έπείρμεναν με καρδίο κη. "Η Ζίνια ήταν ξαναμμένη και η χαρά έλαμπε στό μάτια της. Χαρά έδωλη, χωρίς σκιά. "Η Γιούκι ήταν χλωμή και στό μάτια της ζωγραφίζονταν κάποια άγωνία. "Ηταν τόση η εύτυχία να ξαναδ'η τόν Μίτκα, που έμοιαζε σέ πόνο!
"Όταν άκούσθηκαν οι ρόδες τού άμαξιού στο τό λιβόστρωτο, ένώ η Ζίνια έτρεξε φτερωτή κα τά στον κήπο να τόν προύπανη σ'η, η Γιούκι για μία στιγμή έ νοήσε πώς τά πόδια της χωμά ρωκαν. Μόνο σέ κάμωση ώρα κα τάρβωσε να τρέξ'η κι' αυτή. "Ε κείνη τη στιγμή κατέβαινε ο Μίτ κα από τό άμαξι του. "Η Ζίνια έχώθηκε σ'ην άγκάλια του, με έξφωνητά χαράς. "Η Γιούκι έπρο σκύωνε θάρεια, άκούμπησε τό κεφάλι της σ'η γ'η, όπως έταί ριαζε.
"Επείρμενε κάμωση ώρα ο που ν' άκούσ'η τη φωνή του γε μ'ητη κομμάτσου.
— Σήκω, Γιούκι - Σάν! — "Ανάωσ'η τό λυγρό κορμάκι της και τόν έκτύταζε στό μάτια. Πότε δέν ήταν τόσο θυμφος ο πρίγκηψ Μίτκα. Λές και οι τρείς μήνες της ζηνειάς τόν εχαν κά μει πιο άνδρα, τό πρόσωπό του είχε κάποια σάβαρά αίγλη. "Ε, τί τούλάχιστον εφώνηκε σ'η μι τρή Γιούκι, και η καρδιά της έχορηπήθηκε τρελλά σ'η σκέψη πώς αόλες ο άνδρας την αγαπού σε.
Παραξενεύθηκε λιγάκι η Γιούκι πού δέν την έγύνασε ο Μίτκα να της χαδέβ'η τά μαλλιά, σάν έλ λοτε. "Η Ζίνια όμως έκαλάσθε σε ιαχώς προχαρούσαν προς τό σπιτι.
— "Αδελφούλη μου χρυσέ... "Αστρο τού σπιτιού μας. "Ελα, έ λα! Τι σκοτεινό που ήταν τό σπι τι χωρίς εσένα! "Ελα, θέλωμε να μάθω πώς έπέρασε τους τρείς ατόους μήνες. Θάρχες τόσο να μάς πής. Μά και έμεις θα σου πούμε τά δικά μας.
— "Ενα σάβαρο χαμόγελο εφώνι σε τη φωνή της τού Μίτκα. Μήπως στό σπιτι, και πίσω του, ήσαν οι άσπάρτοι με τις άποκρίσεις.
"Η Ζίνια έβαλε τις φωνές.
— Πόσα μπούλα! Τρείς και

τέσσερις φορές δυό πήρες μαζί σου. Τι έχουν μέσα, Μίτκα; Μας έφερες κανένα δώρο;
— "Υπομονή, είπε αυτός χαμο γελώντας.
Μά η Ζίνια τόν έκοψε.
— Δέν έχω όπομονή. "Ελα, Γι ουκι. Νά τ' άνοιξωμε...
"Έκανε ν' άνοιξ'η ένα από τά μπασούλα. "Ο Μίτκα όμως της έ πιασε τό χέρι.
— "Οχι αυτό, είπε μαλακά, αλ λά σταθερά. Αυτό τά έξ'η από δώ να μην τ' άνοιξ'ητε. "Ανοιξ'ητε τό άλλο.
— Και γιατί να μην άνοιξωμε κι' αυτά;
— "Εκείδη αυτά δέν είνε δικά μου.
— Τίνος είνε λοιπόν; Έκανε μ' έκπληξη η Ζίνια.
— Θά σάς πώ. Μην βιάζεσθε. Πρώτα να σάς δώσω τά δώρα σας.
Οι δυό κοπέλλες κυτάχθηκαν με χαμόγελα γεμάτα προσδοκία και ο Μίτκα άνοιξε τό ένα μπα σούλο "Εγώλε άπ' έκει ένα θαν μάσιο φουστάνι άνοιχτοπράσινο.
— Αυτό είνε δικό σου, είπε της Ζίνιας.
Ρίχθηκε αυτή στο λαιμό του και έπειτα άρχισε να χορηπθά, κρατώντας τό φουστάνι.
— Κι' αυτό, Γιούκι - Σάν, εί νε δικό σου, είπε ο Μίτκα δίνον τας σ'η μικρή ένα παρόμοιο φου στανί, με τό χρώμα τού λαιτού.
"Η Γιούκι ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά με τόση εύτυχία, που για κάμωση ώρα δέν μπο ρεσε ν' άρθρώσ'η λέξη.
— Δέν σ' άρέσει έκαιμε ο Μίτ κα παροξενεμένος.
— "Α! άποκρίθηκε θραχνά η μικρή.
— Τότε, γιατί δέν μιλάς;
— Είμαι τόσο εύτυχισμένη! — Έκάρφωσε τά μαύρα της μάτια εύγλωττα στό δικά του. Αυτός ο μως έγύρισε γρήγορα άλλο τό η ματιά του και είπε δυνατά:
— Είμαι εύχαριστημένος λοι πόν που σάς άρεσαν τά δώρα μου. Σας έφερα κι' άλλα μικροπρα γματάκια. Σιγά - σιγά θα τά λύσω και θα σάς τά δώσω... Τώρα θέλω να σάς μιλήσω.
Έκαιμε νόημα και άμέσως έξα φανίσθηκαν οι υπηρέτες. "Ο Μίτ κα κάθηκε κάτω σέ μία ψάθα με ύφος έπίσημο. "Έκαιμε νόημα και στό δυό κορίτσια να καθήσουν. Καθώς έκάθησε η Γιούκι ένοιω σε ένα παρόξενο σφίξιμο σ'ην καρδιά. Κάτι της έλεγε μέσα της πώς κάπως διαφορετικά έπείρμε νε να ιδ'η τόν Μίτκα. Πώς άκρι ώς; Δέν μπορούσε να σκεφθ'η ψυχρασμα. "Ενοιωσε όμως στό λαί μό της να άνεδαίν'η σάν κόμπος τό παράπονο. Την άλλη στιγμή καθηγορήσε τόν έαυτό της.
— "Εγώστρια! έσκέφθηκε. "Η θελες να δειξ'η προτίμησι σε σέ να, να σέ χαρή πιο πολύ κατ' ά πό την άδελφή του!
Ναί, αυτό ήταν! "Ηθελε να της δειξ'η κάποαν έξχωριστή τυ ρεφρότητα α'ητης.
Μά ο Μίτκα είχε π'η και σ'ης δέσ να καθήσουν. "Αρχισε τώρα με σάβαρη φωνή.
— "Η κατάστασις στό έζωτε ρικό δέν μού εφώνηκε και τόσο άμαλή. Και μέσα έδώ, και στό τόκιο άκόμα, γίνονται κινήσεις άνησυχητικές. Πάντως, δέν θέλω να σάς μιλήσω ακριβώς γι' αυ τό. Αυτό είνε πράγματα που δέν ένδιαφέρουν τις γυναίκες. Θέλω να σάς πω μονάχα πώς έχω να σάς έμπιστευθώ ένα μεγάλο μυστί κό. Πρόκειται σέ λίγο να έλθ'η κάποιο πρόσωπο έδώ, και θαυσι μαί σε σάς, και τις δυό, για να τού κάμετε έξαιρετική υποδοχή.
Λέγοντας αυτά τά λόγια, έσπ'η λωσε τά μάτια του πιο πολύ σ'η Γιούκι - Σάν. Αυτή τόν έκτύτα ξε παραξενεμένη, άνυπόπτη. "Η Ζίνια ρώτησε άνημέριμα:
— "Ελα, πές μας, μή μάς θα σαμίζεσι! Κάλω από την περιέ ργεια! Τι πρόσωπο είνε αυτό; Δι κά του είνε τά μπασούλα; Κανέ νας συνωμότης; Κανένας...
— Τίποτε άπ' αυτά, την έκοψε ο Μίτκα χαμηλώνοντας τά μάτια. Τό πρόσωπο που θα έλθ'η ναρσι τό άπόγευμα έδώ, είνε η γυνά ικα μου!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ! "Η συνέχεια.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

— Είδες, Σουσού;
— Τι πράγμα;
— Τριάντα δράμια.
— Και τό λοιπόν;
— Δέν σ' ένδιαφέρει;
— Ποσώς!
— Σου φτάνουν;
— "Αστέιο πράγμα! Ψωμί τρώνε μό νο οι λαικοί τύποι και οι γυναικούλες. Ούδ'ιποτες με άπασχόλησε και ούτε θα με άπασχολήσ'η. Και όταν άκούω τις τσο καρίες να συζητούν περ'ι ψωμι, και τί θα γίν'η, και δέν μάς θάβει και τά τοιαύ τα, με πιάνει άηδία! "Όπου πηγαίνεις τά ίδια και τά ίδια. Όλος ο κόσμος έγινε λιμάρης και δέν άκούει κανείς πλέ ον καμμία συζητήσις πουθενά. "Ο ένας έφαγε ρεθύθια, ο άλλος έφαγε κουκιά, δέν μάς θάβει τό ψωμί, υποφέραμε από ψω μι και παρούμενες άλλες ταπεινότητες! Συχαμένους που κατήντησε ο κόσμος! — Εφουρκίσθη ο Παναγιωτάκης.
— Και τί θέλεις να συζητούν, Σου σου;
— "Αστέιο πράγμα!
— Λέγε λοιπόν.
— "Υπάρχουν τόσα θέματα. Χειμώνας μπαίνει, νέα σαιζόν. Περί γυναιρικά δεξιότητες, σουπράξ'η πάρτυ και τά τοιαύτα! "Ο καλός κόσμος εξακολουθεί τάς συνηθείας του.
Και μόνον ο λαοεχικός πεινά. "Αλλά και κάποτε δέν έπαινούσαν οι πτωχοί. Εύ ρηκαν τώρα την εύκαιρία. Σάμπως άλ λοτες έβλεπαν κρέατα και ψαρικά! Πέρα έβρεχε.
Τό βιοτή της η Σουσού. "Αλλά από την μία μεριά είχε και λιγάκι δική. Δι ότι ένα μέρος τού κόσμου, είνε αλήθεια, δέν έννοιασε να άφήσ'η τις συνηθείας του. Και ιδού η κυρία Ευνού — τού ία τρού περικαλώ — που άνεκοίνωσε σ'ην Σουσού.
— Θά κάνωμε ένα πάρτυ.
— Μπράβο!
— Και θα είνε άρκετός κόσμος.
— Παλλοί;
— "Εως δέκα κύριοι και κυρίες.
— Μπράβο! "Ετσι μού άρέσουν τά πάρ τυ. Πολύς κόσμος άηδία και προτιμώ ο λίγος και έκλεκτος. Μόνο να προσέξετε τά πρόσωπα και να φέρουν έκλεκτά πρσ γματα.
— "Ε, όσοι μπορούν.
— Άπλάσ'η.
— Φυσικά δέν πρόκειται να είνε σάν τά προπολεμικά πάρτυ έ; Θά είνε κα θωρως πολεμικά. "Ετσι να γελάσωμε κιό λας, κυρία Σουσού. "Η μιά θα φέρ'η λί γο ρεζι, η άλλη ρεθύθια, η άλλη κουκιά, η άλλη λίγη ρόδα, η άλλη λίγο λάδι. Κα ταλαβαίνετε. Μονάχα δέν βρίσκεται κα νεις να μάς φέρ'η τό ψωμί.
— "Εγώ!
— "Εχετε;
— "Αστέιο πράγμα!
— Μά τότε, κυρία Σουσού, θα σάς εύγνωμούμε. Μακάρι! Τό συζητώμε τό σο καιρό και έπειδή δέν βρίσκεται κα νεις να φέρ'η τό ψωμί, γι' αυτό τό άνα βάλλουμε διαρκώς.
"Η Σουσού άνέλασε προθυμότερα να φέρ'η τό ψωμί. Τό όποιον, όπως ίαχυριζε τό δέν καταδεχόταν να δάλη στό στόμα της. "Εννοείσ'η ότι έν τό μεταξύ είχε κά σε σ' ένα μήνα πέντε κιλά και άπεχάργα νάθη πλήρως. "Επάνω σ'η συζητήσι λου

πόν, περ'ι ψωμιού, άνεκοίνωσε την από φασί της στον Παναγιωτάκη.
— "Ακούε, Παναγιή;
— Τι συμβαίνει;
— Μας έχουν καλέσει σ' ένα πάρτυ άριστοκρατίας. Καθότι η κυρία Ευνού και ο ίατρος, άνθρωποι τού κόσμου μας. Λοιπόν ετοιμάσου και μην άκούσω μουν μούρα.
— Τι θα πη πάρτυ;
— Διασκεδάσις της άριστοκρατίας.
— Και τί δουλειά έχουμε έμεις με την άριστοκρατία, Σουσού; Δέν έβαλες μυα λó άκόμα; Δέν θα συνεισθίς; Τίποτε δέν μπορεί να σέ μαζέψ'η έσένα; Ούτε ο πόλεμος; Ούτε η πείνα; Ούτε η κατάστα σις; Ούτε πού έχεις γίνει πάλι ρεντικό λο και γελάει μαζί σου όλος ο Βούθου λας;
"Η Σουσού έστρεψε άξιοπρεπώς και με γαλοπνέρας τις πλάτες.
— Βλαξ!
— "Ακούε που σου μιλά;
— Γελείς τύπε! Πταίω εγώ που σε καλώ και καλύτερα να πάω μόνη μου! Δέν έστενοχωρήθηκε ο Παναγιωτάκης βτι θα έπήγαινε μόνη της στο πολεμιο κό πάρτυ. Δέν ήξερε όμως ο δυστυχής ότι η Σουσού έπρεπε να πάρ'η κάτι άπ' τό σπιτι. Πολύ περισσότερον δέν εφαντά σθηκε ότι θα έπαιρνε τό ψωμί. "Όταν, μά λιστα, την έπομην'η τό πρώτ έσπευσε να τό πάρ'η, τό έφερε μετά φόβου Θεού!
— Σουσού.
— Λέγε, άνήντερ.
— Είνε για δυό μέρες.
— Δέν ένδιαφέρει.
— Πρόσεχε που σου μιλά. Τό πρώτ δέν θα φάμε καθόλου για να μάς φτά σ'η. "Ακούε; Τό ψωμί που παίρνω για τό μαγειρικό δέν μάς φτάνει ούτε για την πελατεία. Τό λοιπόν μεγάλη οικονομία και να τό κλεισης καλά. "Εγώ δέν είμαι άριστοκρατίας. Τρώω ψωμί πολύ και άμα δέν τό θέλεις έσύ, τό τρώω όλο εγώ — μη χολοσκάς.
— Τι είνε αυτό;
— Τό ψωμί.
— Πού τό εύρηκς;
— "Επήγα και τό πήρα!
"Η Σουσού έκλονισθη:
— "Εγκληματία! "Ετόλμησες;
— Τί να τολμήσω, μαρή! Πήγαν να σ' άρπάξουν τό ψωμί οι άπατεώνες, οι λαποδύτες! Αυτό τό πουλάνε μαρε! Αυ τό κάνουν εμπόριο και αίσχροκέρδεια. "Αφού μού πουλάνε έμένα πράγματα για τό μαγέρεκό! Πού τά βρίσκουν; Πάρτυ και γάρτυ και κοκορύθια και κοροιδεύουν τόν κόσμο. Σουσού! "Ανοιξε τά μάτια σου. "Ο γιατρός κάνει εμπόριο και έχει κάφει κόσμο και κοσμάκη. "Ο κόσμος χά λασε!
"Η Σουσού πληγωμένη θαυότατα, δέν έδωσε καμμία προσοχή εις τόν Παναγιω τάκη. Και παρ' έ'α δσα συνέβησαν, πα ρά τό έπεισόδιο, έπήγε τό δραδάκι στο πάρτυ.
— Με συγχωρείτε, είπε, που ο σ'ζυ γός μου ήλθε και πήρε τό ψωμί. "Αλλά είνε κάτι πτωχοί και θέλει να τούς τό δώση. Οι καυμένοι έφέρτε πεινούν και ο σ'ζυγός μου λυπάται πολύ.
Και της άπήντησε η κυρία Ευνού:
— Δέν έχει ψωμί.
— Καθόλου;
— Δυστυχώς, κυρία Σουσού, δέν βρι σκεται. Δηλαδή θα μεπάσχετε στο πάρτυ και θα πληρώσετε 800 δραχμές. "Ολες οι καθώς πρέπει κυρίες που δέν φέρουν τίποτε, τόσο πληρώνουν.
"Η Σουσού ξερόδηξε:
— "Αν έχω φιλά...
— Για δέστε.
— Δέν έχω. Σας τά όφείλω.
— "Α, δυστυχώς. Δέν έπιτρέπει ο κα νονισμός.
"Αν άνοιγε η γ'ης και κατάνιπε την Σουσού, θα ήταν περισσότερο εύχαριστή μένη. "Ο αξιότιμος γιατρός κύριος Ευ νός έκαινε φού! έπιχειρήσ'η. "Εχάλασε ο κόσμος. Και περ'ι τούτου αυτή τη φορά έπείσθη άπόλυτως η Σουσού.

Δ. ΨΑΘΑΣ

κράα από τό πανηγύρι τοῦ αἵματος, καί μέ ψυχὴ πληγμένη, πῆγε ν' ἀποκαρτεσηθῇ ἐκείνῳ πού δεν ἤξερε ἂν τὴν θανάλευπε πιά. Ἀλλ' ἡ Θάρμη σὲ εἶχε παρμένη τὴν ἀπόφασις τῆς: Φοράοντας χυσοκέντητη πολεμικὴ στολὴ, τὸν ἐπερίεντη σὸ καταφύγιό τὸ ἑωρτός των. Καί ἐκεῖ, ἔχοντας μαρτυρὰς τὰ λαμπρὰ ἀστερία πὸν σαλεύγει, ζανε σὸ στερέωμα καὶ τ' ἠδόνια, τοὺς φερωτοὺς αὐτοὺς τραγουδιστὰς τῆς ἀγάπης, τοῦ ὠρσίσθηκε πὺς θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε στὸν πόλεμο καὶ θὰ τὸν παντρεῖτοσαν πεθαμένον ἂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

νεν τον επιταρνον ζωντανον.
 Και τον ορκον εκεινον της πι-
 στειας και του ερωτος, η πανε-
 μορφη πριγκιπεςσας δεν τον ε-
 προδωσε...
 Οδηγωντας της πολυσανδρης
 Ασιας τις εκλεκτες λεγεωνες
 ο ισόθεος Ξερξης, οδηγει το
 Ασσυριο ορμα του καλπάζον-
 τας προς τον δρομον της δε-
 ξας. Εινε ωραιος σαν 'Αδωνις
 και μεγαλοπρεπης σαν 'Αρης.
 Απο τη ματια του αστραφει
 μαυρη φλογα αιμοδору θεριου
 και κινωντας μυρια χερια και
 μυρια καρδια ο τρομερος βα-
 σιλης, απρωχει εμπρος τον
 αναριθμητον στρατο, για
 να λυγισι με την ακατασκήντη
 δυναμι του κάθε αντιστασι και
 να πυρωσι με αιμα την δε-
 ξαν του.

Γύρω του, με χρυσόφορτες στολές, οί ακόλουθοί του, από τελευτή το κίνητο κοινοβούλιο και οί υπάσπιστοι του, από τους επίλεκτους του θαυσιλεύου, επιτηρούνε την άσροσκοπτή προβάσει του διά μέσου έδο- φών πού κατακτάωνταν και οι ποδουλόωνταν. Πέρασε από γεφυρί σχοινωδέμενο, τον Έλ- λησποντον, αφού πριν έμαστί- γωσε την θαλάσσια για να κα- τενάσση το κύμα της και έξα- κολουθώντας την προχώρησι- του από δίπλο δρόμο, από τη- στερία και το πέλαγος, άλυσι- ρωτος στις τρικυμίες, στις θο- ρώσεις και στις καταγλιές, υπέταξε τις διάφορες χώρες

— ό «οίκουρος άρις», ό θεός— άρκασιον πού τον έφρασαν οί ιερείς και εύρισκανε τώρα τις τρυφές των ανέσφατες, τούτο τί- άλλο έσημαινε, ποιά ότι η θεά έγκατέλειπε την πόλι και έφυ- γε. Δημιαγωγούσε δε και σχε- τικώς με τον χρυσόμ πού είχε ειπή ότι οί Άθηναίοι έμελανε να σωθούν στα «ζυλινά τειχη» πού, κατ' αυτόν δεν ήταν άλλα- παρά τά πλοία. Έπέτυχε έτσι η άδείσιση την πόλι και πήγε- με τά πλοία του στη Σαλαμί- να όπου έπρόκειτο να άντιμε- τωπίση και πάλι τις αντίληψ- ες των χερών πού και την συ- σμένεια των συμμαχών του.

Υπομονετικώς, αλλά και έ- πημανος για ένοιωτώντας άρ-

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅλοι ἦταν ἔτοιμοι γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς δόξας καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ Ξέρξης, καθισμένος στὸν χρυσὸν θρόνον του, ἐπεβλέπε τοὺς στρατοὺς καὶ τὰ καράβια του, ὁ Θεμιστεκλής ἑτοιμαζόταν νὰ κἀνὴ θυσία.

Ἦταν τὰ δύο παιδιὰ τῆς
Σαδάκης, ὁ Θερβίδης καὶ ὁ Ἀ
ρίστων, ὁ ἀγαπημένος κυρίαρ
χος αὐτὸς τῆς καρδιᾶς τῆς Θα
ρύμβεως.

Ὁ ἔρωτας ἔδινε ζωὴν στὸν Ἀρίσταν καὶ τὴν Θάρσυνον, ἡ εὐτυχία αὐτῶν τῶν δύο προσένοῦσε χαρὰ στὸν Θερσίδη. Καὶ πολεμώντας ἡ γλεντώντας τὸ τρίο ἐκείνο τῆς ωραιότητος, ζούσανε στὸ ὄνειρο τῆς ἀγάπης, ποὺ τὴν ἐγίγανταν οἱ κίνδυνοι καὶ τὴν ἐγλύκαιναν οἱ σκέψεις τοῦ θανάτου ποὺ ἀντικρύζανε κάθε στιγμή καὶ ἀντι-

Ἰσχυρές ομάδες Ἑλλήνων πα-
ρατεταγμένων στὰ ὑψώματα
προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν
εἰς ἀπόστασιν τὸν στρατὸν
τῆς Ἑβραῆς καὶ σὲ μιά τους ἀ-
πεγνωσμένη ἐπιδρομή, ἕνα ἀπό
σπασμα τολμηρῶν Ἀθηναίων ἔ-
πιασε ἀιχμαλωτὰς τὰ δυσάδελ-
φία, τὸν Ἀρίστων καὶ τὸν

“Ὅταν οἱ δύο ἀνεψιοὶ τοῦ
Ξέρξη στάθηκαν ὑπερήφανοι κι
ἐκύττασαν τὰ πλήθη ἀγέρωχοι,
ἕνας ψιθύρου θαυμασμοῦ διέτρε-
ξε τὶς τάξεις τῶν ἐπὶ ἐλκίτων
πολεμιστῶν. Ποιοὶ θεοὶ ἦσαν ἐ-
κεῖνοι οἱ χρυσόφοροι νεανῖαι;

Καὶ ὁ μὲν Θεμιστοκλῆς ἔξε-
πλάγη καὶ ἐτρόμαξε, ὅταν ἀ-
κούσει αὐτὸ τὸ φερόβρον μῆνυμα.
Ὁ λαὸς ὅμως, πρὸς τὴν δύ-
σκολην ἐκείνην περίστασιν δὲν ἤ-
ξερε τί ἔκανε, ἀξίωσε μ' ἐπι-
μονὴν νὰ γίνη ἡ θυσία καὶ ὁ Θε-
μιστοκλῆς τέλος υπέκυψε.

Τὰ δυὸ ἐκείνα λουλούδια, ὁ Ἀρίστων καὶ ἡ Θάρμυρις ἀγχοκαίσιον μὲν σφαίχτα καὶ μὲ ἐκνωμένα τὰ χεῖλη τοὺς εἰς ἐνὸς φιλὶ πού δὲν ὁ ἐσθματίησε καὶ τε ὁ θάνατος. ξεψυχήσανε ψθιρίζοντας λόγια ἀγάπης· ἡ φλογερὴ τῆς ὁποίας πνοὴ ἐξεπέρσσε τὰ ὄρια τοῦ ἀπείρου γιὰ νὰ φθάσῃ ἕως τοὺς θεοὺς...

Ι. Α. ΣΚΟΥΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

100

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ
★ Για να θυλάτε από ύψιστου
τα κληίδες αμαρτω, διαλέξτε δυ-
κουτάκιες το καφέ τρυγικό δέ-
σ' ένα λινό γυαλίνο νερού και
καθαρίστε την κληίδα με αυτό
σφίξε καθαρά αποβόη. Επειτα
στραγγίζετε το υφασμα και το
εσπένετε με καθαρό νερό.
Για τα χρωματιστά υφάσματα
μην επιχειρήσετε το καθαρισμό
αυτό, πορά αφού δοκιμάσετε
ένα δυοιο δείγμα. Αν δώτε ότι
εξοφάει, αφαιρέστε την εργασία
α' ένα καθαριστήριο.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Σὰν τὰ —————
 ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ὙΠὸ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί νέα;
ΕΚΕΙΝΗ: Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴ-
δια. Βαρέθηκα νὰ κρύβωμαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ μήπως δὲν εἶ
νε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, δηλαδή;

ERENIN: Astafors. 11 Kst.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει τὰ
χέρια θερμά): Εἶνε σκληρὸ νὰ
μαζεύω τὸ θυμὸν αὐτό! Μόνον

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο): Δὲ θέλω νὰ πῶ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο γιὰ τὴ γυναῖκα σου πού, στὸ τέλος, εἶνε κι' ὁμορφη..

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνάβει νευρικά
ένα ταίγαρο): Αυτή η ομορφιά
της άκρίβειας, είναι που μου προ-
καλεί άφάνταστους έξυψη-
σμούς. Γιατί να στο κρυφώ-
νω της ύποληψης από σενα;...
Έχει έλαστικότητα! Το ξέρω καλά
και όλος ο κόσμος μιλάει γι-
αυτό, δύναται όταν λείπει, η
μηλόφραση όταν πλησιάζει. Ο
σύστητες φτάνουν ως έμμε-
ψυβριστές, σαν το κελαρίσι-
μος ρυακιού γεμάτου δορυ-
κα με λερώνουν. Εκείνο το κ-
τι, το σημαντικό ή το άσημα-
το, που μ' έδεσε εδώ και χρ-

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ χαϊδεύει τὰ
μαλλιά): Φτωχέ μου ἀγαπημέ-
νε! Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς
δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σέ δια-
ψεύσῃ...

ΕΚΕΙΝΗ: Είπες όμως κάτι:
«'Αν υπήρχε τρόπος να μην τῷ
ξερε κανένας...» Μὰ τότε, πές
μου, γιατί δυὸ ἄνθρωποι ν' ἄ-
ναγκάζονται να ζοῦνε μέσα
στὰ ἰσόδια δεσμὰ τοῦ γάμου,
ὅταν κανένας δὲν τοὺς ὑποχρε-

ώνει; Καί ἡ συμβατική αὐτὴ οὐ
τιμωροῦσα τῆς ἀνοχῆς, ποὺ δε-
ξαίνοι σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μόν-
τέρνα ἀνδρόγυνα τῆς ἐποχῆς
μᾶς, νὰ σκεπτεται κανεὶς πῶς
μπορεῖ νὰ ξεκαθαρίσῃ σ' ἐνὸς
δευτερόλεπτο, μὲ μιὰ μικρὴν

λα, τσάν δά, απόφασι! Ο άνθρωπος κάθε άλλο είναι παρά ανώριος στη γή και έχει επιτακτική υποχρέωση να εξασφαλίσει για τα λίγα χρόνια του να ποιας σχετικής ευτυχίας. Άμα δει καν ο ίδιος τα χέρια του για να του περάσουν αδιαμαρτύρητα τις χειροπέδες, τότε φέρεται σ'έναν άχαροταχίστο σκελετοδότη, που ο πόνος του δεν έχει καν τη δικαιολογία πώς είναι και λίγο ήδονή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶπε ἡ κεκτημένη ταχύτης τοῦ μάς παρασύρει όλους. Ἡ ρουτίνα. Τώρα, πῶς σὺν καιρῷ δὲ σκέπτομαι τὴν προκλήσῃ με τελευταίωτικὴ σκηνὴ με τὴ γυναῖκά μου. Ξέρω δὲ πως, πως, ὅσῳτα ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι πρέπει νὰ κλέισω τὴν παλιν καὶ ν' ἀνέβω μετὰ καινοουργία. Καὶ αὐτὸ — γιατί νὰ στρέψω; — με προμαζεῖ λίγο ὅπως ἡ ἰδέα τοῦ δοιτηγματος μέσα στοῦ κρύου νερό. Καὶ ἐστὶν λιμνάζει πάντα στὸ ἴδιο καὶ τάνημα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει μὲ
 θαρραλία τὰ μάτια): «ὦ, ἂν
 ἤθελες εὐό. Τότε, σὲ μιά σ-
 γμὴ θὰ σκόρπιζα τὶς βαρεῖες
 πέτρες ποὺ ἀφίνω. καὶ με πιε-
 ζουμε κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τους
 καὶ θάτρεχα ν' ἀναπνεύσω λι-
 γο ὀξυγόνο, ἀνὰ χαρὰ λίγων φί-
 λιο, στὸ πλάσι σου. Μὰ εὐὸν
 θέλεις: «Ὅσες φορές σὺ τοῦ ἔ-
 πρότεινα, μοῦ ἀποκρίθηκες ὅτι
 μπορεῖ νὰ μὴν ἀγαπάς τὸν ἄν-
 δρα σου, δὲν θέλεις ὅμως καὶ
 νὰ προκαλέσης σκάνδαλο.

ΕΚΕΙΝΗ (δισταχτικά, λυπη-
μένα): Ξέρεις, θα σου κάνω μια
εξομολόγηση. Δεν θα την έκα-
να σε κανέναν και ούτε και σ'
εμένα. Μά, πρέπει να στην κά-
νω. 'Ισως απ' αυτήν να έξαρ-
τηθούν πολλά πράγματα. (Πιο
σιγά) 'Απόψε ο άνδρας μου ε-
γύρισε ξημερώματα. Ήτανε
στο σπίτι. 'Ηρθε στο κρεβάτι κι'
όταν έπλησισα, βρωμίσανε οινό-
πνευμα κι ταίγαρο. Μ' έβρισ-
χε δια, επειδή άρνήθηκα φυσι-
κά με κάθε τρόπο να τον υπο-
στά. Για να μη στά πολυλογώ,
να το αποτέλεσμα! (Μ' ένα
κίνημα απότομο, 'Εκείνη γυ-
μνώνει τον άριστερό της ώμο
και εκεί, προς το μέρος του
στήθους, έπάνω στη λευκορ-
δινή σαρκά, άπλώνεται η πλα-
τεία μελανία του χτυπήματος.
'Εκείνος την άγκαλιάζει με λα-
χάρα).

Ἄ ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): "Ελα,
λοιπόν, νὰ φύγωμε. Τί περιμέ-
νεις; Ἡ ζωὴ εἶνε μικρὴ — τὴν
πρὸς μὲν σου. Δὲν ἔχομε δι-
κάσιμα νὰ τὴν σπαταλῶμεν
ἄδικα. Καὶ ὕστερα, δὲν εἴμαστε
οὔτε ὑποδουλωμένοι οὐ δεσποῦ-
ναι ποὺ ἐπιβάλλουσι συχνὰ τὴν με-
γάλην θυσίαν. Οὔτε ἐσὺ ἔχεις
παιδί, οὔτε ἐγώ..." Ἐλα, μὴν
ἀρνῆσαι τὴν εὐτυχία...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά κι' αὐτή):
Ναί... Ὡς μιμηθούμε τὰ χει-
ρίδιόνα. Τώρα, πού ζυγώνει δι'
χειμώνας, φεύγουνε μακριὰ,
πρὸς τὰ ζεστά κλίματ'α, πρὸς
τὴς ἀπαλὲς θερμοκρασίες. Ὡς
τὰ μιμηθούμε. (Τὸν ἀγκαλιά-
ζει σφιχτὰ, σὰ νὰ γυρεύη προ-
στασία).

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ἄς φύγωμε μακριὰ ἀπὸ τὴν καταγίδια, ἀπὸ τὸ κρῖν, ἀπὸ τὸν βορρῆ, σὺν τὰ χελιδόνια. Ἄς φύγωμε πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς τὸ φῶς." (τὴν φιλέει δυνατόν, στὸ στόμα, στὰ μάτια, παντοῦ. Ἐκεῖνὴν ἐγκαταλείπει στὴν ἀγκυρὰ τοῦ γιὰ πάντα.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Εικονογράφησης: Σ. Όρφανίδη)
ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ
ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Κάποιος Γασκόνος τερατολό-
γος έκασχάτο ότι κατήγεται από
τόσο πολλά οικογένεια, ώστε έψη-
ρανε ακούει τους τέκους κάποιου
δανείου που είχαν συνάψει οι πρό-
γονοί του για να να μπορούσαν να
πάνε... στη Βηθλεέμ και να προ-
σφέρουν δώρα στο νεογεννητό Χρι-
στό!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΓΑΙΔΑΡΟΙ

Κάποιος νεαρός σπουδαστής ἀν-
τάμασε μιά μέρα στο δρόμο του
ένα σχολαστικό που είχε μεγάλα
αυτιά, κι' αρχίσει νά τόν περι-
πατήσῃ γύρ' αὐτόν.

—Τὸ παραδέχομαι, φίλε μου, ἀπήντησε ὁ σχολαστικὸς ὅτι τ' αὐτὰ μου εἶνε πολλὰ μεγάλα γιὰ ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὰ δικά σου εἶνε πολλὰ μικρὰ γιὰ γάιδαρο!

τους. Έπρεπε να τη νέα ο συνοδός της από το χέρι.
— Έλα, της είπε, γιατί το τραίνο θα φύγει.
— Ήρθε ο φίλος ψυδρικός ή και ο μόνος καταστάσιος κατάματα τον άσπασμένο της.
Και ανέβηκε στο βαγόνι. Βγήκε στο παράθυρο, ενώ το τραίνο ξεκινούσε.

Ο Λάμπης έτρεξε λίγο και την χαϊρεύσε κινώντας το χέρι του. Εκείνη εκόλλησε το βλέμμα της στο πρόσωπό του κι έσκουπιζε συνεχώς τα δάκρυά της, για να μπορέσει να τον ιδεί καθαρά, για τελευταία φορά...
Μά το τραίνο την απομακρύνει σιγά σιγά και η άσπασμένη μορφή σβήνει από τα μάτια της.

Η φίλη της δυστυχισμένης κοπέλλας τήν ήξερε όλα. Και όλη αυτή την ώρα ένιωθε την καρδιά της να σπαράζει από συμπόνια. Θά ήθελε να τήν πάει στα όσα λυγρή. Μά είχε όρκησει να μη τήν τιπότε. Όταν όμως είδε όλο αυτό το σπαρτακτικό δράμα του χωριού, δεν κρατήθηκε. Έκείνη τη στιγμή με τον νέο στο κάφενείο του σταθμού και του τ'α είπε όλα.

Ο Λάμπης μόλις άκουσε την πονεμένη ιστορία της άσπασμένης της, δεν έχωσε ούτε λεφτό. Πήρε ένα αυτοκίνητο και έσπευσε να προσφύγει το τραίνο. Στήθηκε στο πρόσταξο.

Έφτασε στο σταθμό και περίμενε. Σε λίγα λεπτά ήρθε το τραίνο. Σαν τρελός ανέβηκε στα βαγόνια, δειχίσε τους διαδρόμους και όρμηξε την άσπασμένη του. Εκείνη μόλις τον είδε, τάρχασε. Δάκρυα να σηκώθη. Μά δεν μπορούσε.

Όρμηξε εκείνος και την πήρε στην αγκαλιά του. Τα μάτια της είχαν θαμπώσει, ήταν άσπρη, σαν πεσμένη.

— Γιατί δεν μου το είπες; της ψιθύρισε. Έλα, κατέβα, θα γυρίσουμε στην Αθήνα.

— Δεν μπορώ, του άπνιπτε με στυμμένη φωνή. Η Ευτυχία έρχεται για μένα πολύ άργα. Πεθαίνω.

— Μά τί λές; Τώρα που σε ξα ναδερνικω;

— Ναί. Πήρα δηλητήριο. Σε λίγη ώρα δεν θα ζω πιά. Κράτησε με έτσι. Θέλω να πεθάνω στην αγκαλιά σου.

Την έσπρωξε στα χέρια του και την κατέβασε από το βαγόνι.

— Ένα γιατρό! έφώναξε. Ποιός είναι γιατρός;
Τον έβोधήσαν και την πήγε στο άντικρινό λατρείο.

— Έν τώ μεταξύ ο συνοδός και εκμεταλλευτής της νέας είχε πληροφορηθεί όσα συνέβησαν διότι την ώρα που ανέβηκε ο Λάμπης στο βαγόνι της άσπασμένης του αυτής ήταν στο βαγόνι — ρε σωτράν και έβρινε καλό να μην επέμεινε καθόλου. Είδε ότι είχε χάσει το παινιδί.

Η επέμβασις του γιατρού ήσαν έγκλημα και η κοπέλλα εώθη από τον θάνατο. Μετά δύο μίνες παντρεύθηκε τον άσπασμένο της και τώρα είναι μία ιδεώδης σύζυγος και μητέρα πριών χαριτωμένων παιδιών.

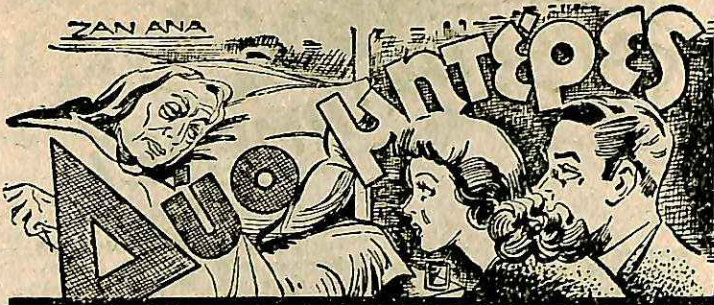
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Α.Ο.Α.Ο.

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ο άσπασμένος Νουρέβαν θυγίκε και τότε σε κινήση και έπειθε δεν μπορούσε να φάγη ανάσας κρέας, έπρεπε να ανθρωπο της αυνοείας του ν' αγοράσει αλάτι από το πλησιέστερο χωριό. Τότε τον ρώτησε κάποιος για ποιά λόγος δεν βίτασε να παρουν το αλάτι, χωρίς πληρωμή. Κι' ο Νουρέβαν άποκρίθηκε:

— Όταν ο βασιλιάς μπι σ' ε να ξένο κήπο και κόπη ένα μπι, οι αλλικοί του την άλλη μέρα θα έβριζώσαν ολόκληρη τη μηλιά!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ρενέ ντε Σαντέρ και η Κλάρα παντρεύτηκαν. Η μητέρα της Κλάρας 'Αγνή ήταν η πρώτη της σύζυγος του Μωρίς ντε Σαντέρ, πατέρα του Ρενέ. Ο Μωρίς ντε Σαντέρ και η δεύτερη γυναίκα του Νόρα—μητέρα του Ρενέ—είχαν δεσφάσει τα δύο έρωταμένα παιδιά πριν παντρευτούν ότι δεν είνε έρωταί αδελφία, επειδή η Κλάρα είναι παιδί της 'Αγνης και του έρωτα του της Γκαστόν Ταντέ.

Απόφαση περιστασιακά δίνουν λαθή σε άνησυχιές στους δύο νέους. Αφριταλατούνται αν πρέπει να πιστεύουν ότι δεν είναι αδελφία, ή αν πρέπει να δεχθούν ότι είνε. Επί τέλους ανακαλύπτουν την 'Αγνή, μητέρα της Κλάρας, που την είχε κλειμένη ο άνδρας της σε μία κλινική, ως τρελή. Αυτήν ρωτούν τώρα να τους πη την αλήθεια και περιμένουν με αγωνία την απάντησή της.)

14ον

— 'Άκουσε, λοιπόν, κόρη μου, και είνε μάρτυς μου ο Θεός πως δεν θα σου πω ούτε μία λέξη ψεμα. Κι' εσύ, παίδι μου, εκμνη γυρίσοντας στον Ρενέ, πρσέβε, άφω έσαι άνδρας της, έχεις δικαίωμα ν' άκούσεις και να κρίνεις. Κι' άρκις η 'Αγνή Σαντέρ την πραγματική ιστορία, όπως την είχε διηγήρη στην Φαμαρην, κι' όπως τους την είχε διηγήρη αυτή.

— Εμεινα όρανή σε ήλικία δεκαέξη χρόνων. Η μητέρα μου, πεθαίνοντας, άφησε κληρονομία μου τον εξάδελφό της Μωρίς ντε Σαντέρ, που με περινούσε κακότετη χρόνια. Αυτός ήταν ναδερμένος, κι' είχε ένα παιδάκι ως ένα μισό έτους. Με λυπήθηκε και με πήρε σπίτι του... Η Νόρα, η γυναίκα του, στην τζή, με όποτε χέρισε ψυχρά. Ήταν μία γυναίκα έπικίνδυνη...

Η 'Αγνή σταμάτησε κι' έφαινε ν' άσπασμένη, κι' ο Ρενέ έσφιξε άδελά του τις γραβιές του γιατί δεν άνεχόταν πότε, πότε, να του καταγορεύουν τη μητέρα του.

— Με στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

— Μά στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

— Μά στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

— Μά στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

— Μά στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

— Μά στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

— Μά στραβοκοίταξε η Νόρα, συνέχισε η μητέρα της Κλάρας, κι' εγώ άρες άρες ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Σε λίγους μίνες όμως, ήμουν πιο δυστυχισμένη άκόμα. Κατάλασα... συμφορά μου — πως άγαπούσα τον Μωρίς. Οταν μ' έζυγανε ετρεμα, όταν μου μιλούσε κοκκινίζα. Δεν ήξερα τι να κάνω... Ήμουν έτοιμη ν' αυτοκτονήσω, ή το λιγώτερο να φύγω από το σπίτι. Δεν τολμούσα να κυττάω τη Νόρα στα μάτια. Ένόμιζα τον εαυτό μου τρομερά ένοχο άπέναντί της. Ήταν φοβερό... Ο Μωρίς ευτυχώς δεν φαινόταν νάχη καταλάθ τιποτα. Αυτό με παρηγορούσε λιγάκι, αλλά δεν μπό έσπιασε τις τύψεις. Μία μέρα, όμως, ή ίδια η Νόρα μου άωσε την άφορη να μην έχω πια τύψεις. Μου άμολόγησε πως άναπάει τον Γκαστόν Ταντέ, που έρχόταν και την έβλεπε πότε πότε και που με παρακαλούσε πάντα να μην τον άναφέρω στον άνδρα της. Έγώ ήμουν πολύ άθωα... Νά φαντασθήτε ένα κορίτσι δεκαεπτά ετών, που δεν είχε γνωρίσει την κοινωμία. Από το σχολείο πήγα κατ' εθείαν στο σπίτι του Μωρίς ντε Σαντέρ... Δεν ήξερα τίποτα από τον κόσμο και δεν άουκολευ

πα μάρτυρησει όλα. Ο Μωρίς της έφώναξε σαν τρελός. Αυτή με άπειλούσε έμεινε με θανατερές. Ήθελε να μιν ζω τότε. Και ο Μωρίς έπείσθηκε έντελώς για την ένοχη της και την έβωξε. Μάρτυς του ο Θεός πως δεν έκα να τιπότε για να την μάρτυρησω. Η τύχη τώφερε έτσι, το πρόγμα.

Ο Μωρίς έδωτασε πολλές ήμέρες. Δεν ήξερε τί να με κάνει έμεινα. Νά με κρατήρη σπίτι του δεν ήταν θέσπια σωστό... Άλλά πάλι δεν ήθελε να με άφήση να φύγω. Μία μέρα — ή πιο ευτυχισμένη μέρα της δύστου χις ζωής μου — μου πρότεινε να γίνω γυναίκα του. Ήμουν πολύ άθωα για να προσποιηθώ. Έπεσα στην αγκαλιά του με λυγμούς ευτυχίας και του άμολόγησα πως πώς τον άγαπούσα.

Παντρεύηκαμε. Ζήσαμε τρεις μίνες πανευτυχώς. Τότε τοποθετήθηκε στο 'Αλγερύ. Αυτό ήταν η καταστροφή μου...

Ανασταίσεις η 'Αγνή και έξα κολούθησε ενώ οι δύο νέοι την άκουσαν χλωμοί, με κρατημένη άνασπηση.

— Λίγον καιρό άφω έφυγε ο Μωρίς, ήρθε η Νόρα στο σπίτι. Μου έπε πως δεν μου κρατήρη καμιά κακία, πως αυτό ήταν μοιραίο να άνακαλύψω και πως ήμουν άθια της τύχης της. Μου ζήτησε μόνο για χάρη όσο έλειπε ο άνδρας μου, να της επιτρέψω να νάχεται να έλθει το παιδάκι της, τον Ρενέ. Το παιδί αυτό το έλάτρευα και εγώ έπαι η 'Αγνή, με συγκίνησε. Σίγουρα θα το άνέμερα να με μισή, μά εγώ το άγαπούσα πολύ. Την λυπήθηκα με την καρδιά μου την Νόρα και την άφηνα να νάχεται να έλπει το παιδί της. Τότε κατάλαβα και εγώ πως ήμουν ένοχος.

Της το είπα, έπειθε δεν είχα κανέναν στον κόσμο να το πω και ή χαρά με έπνιψε. Την θυμάμαι σαν χρές. Τα μύτια της στρόγγυ λεφάν από την έκπληξη όταν πηγαίναμε και μου φάνηκε πως με κυττάσε με μίσος και με ήλεια. Πάντως με φίλους και μου έπαι: — Αυτό θα είνε θαμνιστό... να γεννηθή, όπως και ο Ρενέ μου, όταν θα λείπη ο άνδρας σου. Σέρες τί να κάνει; Νά μην το άναγγείλεις... Ο Μωρίς είνε εσπασμένος. Θα έλθει ένωια στο μυαλό του. Καλύτερα να το άναγγείλεις όταν γεννηθή... Τι άκαρίστη έκπληξη είνε! — Ήμουν τόσο παιδί, που το σκέδιό αυτό με έλκυσε. Και έτσι δεν άνηγγείλα στον άνδρα μου πως περιμένα πια...

Έχτισε η 'Αγνή τα χέρια της με έφανική άμπελίσια. — Γιατί να την άκούσω; Γιατί να την άκούσω; Αν δεν την άκουω, τίποτα δεν θα γινόταν. Ο Ρενέ και η Κλάρα ένωιαν κρύον ιδρώτα να τρέξη από κορμύ τους. Δεν μιλούσαν αν και, όπως κατάλαβα, το κυριώτερο που έπείμεναν να άκούσουν από την 'Αγνή ντε Σαντέρ το είχαν κίλας άκούσει.

— Το παιδάκι γεννήθηκε, συνέχισε αυτή. Η Νόρα μου παραστάθηκε, είνε αλήθεια, σαν άδελφή. Τότε μούγραψε ο άνδρας μου πως δεν θα άργήση να μετατρήη στη Γαλλία.

Ο κόσμος μου φάνηκε όλος δικός μου. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ από τη χαρά μου και από την άνυπομονή μου. Η Νόρα έκανε πως με καλαθεύει... — Έξακολουθούσε να έχη σέσεις με τον Γκαστόν; ρώτησε ο Ρενέ με φωνή πνιγμένη.

— Δεν μπορούσα να το έξακριβώσω. Μου τον κατηγορούσε όμας άρκετά, μου έλεγε πως είνε πολύ άπαιτητικός, έπαιρμηνικός, πως είνε άποκλειστικός στην άγάπη του. Δεν έβρω τίποτα άλλο για τις σέσεις τους. Κάτι σαν όογγητό άκούστηκε από τα χείλη του Ρενέ, η 'Αγνή όμως συνέχισε σαν μιλούσε μοναχή της...

— Ω, πως μετρούσα τις ήμέρες άσπιν νάχη, πως τις μετρούσα. Έκανα σέσεις με το μυαλό μου πως να το μιλήσω για το παιδί. Νά του άναγγείλω με τρόπο, ή να του παρουσιάσω ά

— Ω, πως μετρούσα τις ήμέρες άσπιν νάχη, πως τις μετρούσα. Έκανα σέσεις με το μυαλό μου πως να το μιλήσω για το παιδί. Νά του άναγγείλω με τρόπο, ή να του παρουσιάσω ά

— Ω, πως μετρούσα τις ήμέρες άσπιν νάχη, πως τις μετρούσα. Έκανα σέσεις με το μυαλό μου πως να το μιλήσω για το παιδί. Νά του άναγγείλω με τρόπο, ή να του παρουσιάσω ά

— Ω, πως μετρούσα τις ήμέρες άσπιν νάχη, πως τις μετρούσα. Έκανα σέσεις με το μυαλό μου πως να το μιλήσω για το παιδί. Νά του άναγγείλω με τρόπο, ή να του παρουσιάσω ά

— Ω, πως μετρούσα τις ήμέρες άσπιν νάχη, πως τις μετρούσα. Έκανα σέσεις με το μυαλό μου πως να το μιλήσω για το παιδί. Νά του άναγγείλω με τρόπο, ή να του παρουσιάσω ά

το παιδί στην άκαλιδή. Ένα άραυ άκούσε δέματα έξω από την πόρτα μου. Τράμαξα και σηκώθηκα να ιδώ ποιος είνε. Ήταν ο Γκαστόν Ταντέ... Δεν πρόφτασα να άκούσω ή να ιδώ τίποτα άλλο. Άκούσα έναν πυροβολισμό και ο Ταντέ έπεσε άνασπησης μπροστά στην πόρτα της κάμαρας μου. Έπειτα, είδα τον άνδρα μου μπροστά μου. Έπειτα... έμεινα...

Στριφογύρισε η 'Αγνή τα χέρια της και φάνηκε να ύποφέρει άράνταστα.

— Δεν μπορώ να θυμηθώ τί εγινε έπειτα... Θυμάμαι κάτι για σπρούς που με έζητασαν. Θυμάμαι και τον άνδρα μου. Ήταν σκεπτικός και μούλεγε όλο τα ίδια λόγια. Ω, αυτά τα θυμάμαι καλά.

— Καλύτερα να παραδεχθώ πως είσαι τρελή. Έννε ο μόνος τρόπος να σωθώ... ά από την δικαιοσύνη και άπν την δική μου την έκδικη. Δεν έβρω πως με κατηγορήσαν πως εγώ έσκότασα τον Ταντέ. Δεν κατάλαβα τίποτα... ούτε και το κατάλαβα ποτέ. Άν' έκει είνε το χάος μεσα στο μυαλό μου, το χάος... Τά μάτια της ήσαν πάλι μία παρθένη έκφραση και ή τρέλα ένα άναπρόσδε από αυτή τη γυάλινη ματιά. Η Κλάρα, σαν άπό ένοστικο, για να προλάβη καμιά καινούργια κρίση, άκούησε έλαφρά το χέρι της στο μπράτσο της μητέρας της.

— Μητέρα ψυδρικός, μου όρκι έσαι, μου όρκίστηκε ότι είμαι κόρη του Μωρίς ντε Σαντέρ; Η 'Αγνή σηκώθηκε. Ύψωσε το χέρι της σ' μία κίνηση τελετουργική και έπαι με φωνή άσπεί:

— Όρκίζομαι πως είσαι παιδί του Μωρίς ντε Σαντέρ. Όρκίζομαι, πως ποτέ μου δεν άγνώρισα άλλον άνδρα από τον πατέρα σου. Έτσι άς με κρίνη ο Θεός, όπως σου λέω την αλήθεια.

ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΓΟΝΕΩΝ... Έμεινε σαν άγαλλμα, με το χέρι άναμμένο η 'Αγνή και άναπρίχασε. Το κλάμα της Κλάρας και ο λυγμός του Ρενέ μπήκαν σαν μαχαίρες στην καρδιά της. Δίχως να ύποψη να καταλάβει περί τίνος πρόκειται, ένωιασε ύπουσιν έπαι ότι τα λόγια της είχαν φέρει κάποιον καταστροφή.

Ο Ρενέ, με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια του, έβλεπε τους λυγμούς του και η Κλάρα, που άκούσε, άπν τρεμίζοντας από το κλάμα, άπν ύποφύσε να μιλήσουν, το μέγεθος της συμφοράς τους ήταν τόσο μεγάλο, που δεν έταμύαζαν να σηκώσουν το κεφάλι, λές και ή δυστυχία είχε κάποιον άόριστο όλκιο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ερωτική ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

ΙΤΑΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Καθώς έπνιγαν με το τράμ και θισμένη στο μπροστινό κάθισμα, της έπιασε μία άνεξήγητη νάχη. Θά ήθελε να μιν έτελεώωνε ποτέ αυτή η λεωφόρος, για να μη σιωπή από τη θέσι της. Δεν ήταν ούτε άσπιατική, ούτε άνυπόμονη όπως πριν.

Αν δεν ήμουν έρωταμένη μαζί του άπαιρνα τον Ιάρολο, που έχει και άσπικητό! σκεφτόταν ή και τη τελετή της γινόταν πιο μεγάλη. Μετά έσκεφθηκε άκόμα: «Και τί με ένασφέρει για αυτό κίνητο; Έγώ όλο έταν άνδρα που να με άγαπή και να τον άγαπώ!»

Στη στάσι κατέβηκε. Έζήτησε το άρδιο που έγραφε μέσα το γράμμα. Ο έλεγκτής της έπαι να προχωρήση λιγάκι και να στρίψη δεξιά.

Ήταν μία μέρα θερμή, πολύ φωτεινή. Τα δένδρα ήταν σαν φωταμένα κάτω από το άφες του ήλιου. Το γαλάζιο του ούρανού ήταν τόσο λεπτό που φαινόταν άσπρη.

Τότε άκριβώς, ο Φραγκίσκος άκόλουθώντας το βλέμμα της νέας έστράφηκε και την είδε με έναν άγνωστο. Έκανε να πετοχή έπ' άνω, αλλά άσυγκρατήθηκε. Τά έμεινε, άλλά διασταυρώθηκαν. Ω, μετά το γνωρίζω το σκεπτικό του πώς το γνωρίζω; έζήτησε, μέτωπο! Όστε λοιπόν έζήτησε, σάς συνέλαβε. Αυτό το κορίτσι, Καί αυτή, πως δεν έπνιγε από την χαρά της; Πάντως, τωράχθηκε,

Βρέθηκε σ' έναν Ερμήον άρμα που πού δέν είχε ούτε ένα μαγαλάκι. Έστριψε πάλι, έπέρασε μιν έρμη πλατεία και στη γωνία διεκρίνε ένα έστιατόριο με κήπο στο άθος. Ήταν άκριβώς αυτό που άνέφερε το γράμμα. Από μιν άνοιχτή πορτούλα φαινόταν λίγη πρασιναδα, μία αούλη με άπαιτησεις κήπου.

Τραπεζάκια, καθίσματα, τραπεζομάνηλα, όλα έφαινονταν νωστα γυμένα. Ένα κορίτσι με πρόσνη ποδιά, μισοκρυγμένο και αυτό, έπλεπε πιάτα σε μία γωνία. Ίσως έκείνι τους όποιους ζήτούσε να ήταν μέσα.

Άλλά πως έπρεπε να παρουσιασθ μπροστά τους; Νά μιν άμείσας ή να περιμένη; Έξαφιν, ένοιωσε πως ήταν πολύ άσπια με αυτό το φέρομυ της και σαν να ντροπιάστηκε που παρακολούθουσε τον άνδρα που άνασπηση, άπλως και μόνον έπειθε έλασε ενα άνωμον σημείωμα που έλεγε ότι έπνιγαν καθε μέρα έκει με κάποιον άλλον. Και τί θα τους έλεγε όταν θα τους έβλεπε; Μήπως ήταν προτιμότερο να καθήση σ' ένα άλλο τραπεζάκι και να περιμένη να της μιλήσει έκείνιος πρώτος;

Εσταμάτησε, κυττώντας ένα χαρτί που ήταν πεσμένο κάτω. Ήταν ένα κομμάτι από γράμμα, ίσως... Ένα γράμμα έρωτα. Σχεδόν άβελια, έβλεπε στο παντοπύ της για να δρή το γράμμα που έλεγε για την προσδία, για την ώρα και το μέρος του ραντεβού, για το άνωμα του έστιατορίου. Ήταν γυναικείο γράμμα. Καμιά φιλενάδα του Φραγκίσκου, ίσως, έεχα σμένη, άπογοητευμένη, που ήθελε να έκδικηθή.

Έξαφιν, άκούσε πίσω της μία φωνή πολύ σιγανή, σκεδόν ψιθυρή στή: — Περιμένετε κανέναν, δεσποινίς;

Έστράφηκε άπότομα και είδε μπροστά της έναν νέο ψηλόν, κομψότατον.

— Είνε κάποιος άρα που σάς παρακαλούω, έζηκούθησε άσπεί. Έχω το άσπικητό μου έκει κάτω, στη γωνία. Άν θέλετε.

Εκείνη έκτύπησε κατά την πόρτα του έστιατορίου σαν να ήθελε να ιδή το άσπικητό, ενώ αυτός έξακολουθούσε:

— Μήπως πρόκειται να φάτε; Έγώ γι' αυτό ήρθα, έλα εγώ με το άσπικητό να πάρω λίγον άέ το άσπικητό σου, που έκατέβαίνατε από το τράμ και σάς άκούουθερα...

Ήταν ένας νέος έανθός, στίδα ρός, με γκριζά ματιά έπαπτακά. Και έλεγε κάτι το παιδικό στο φωτεινό του χαμόγέλο.

— Επείρετε; Δικηγόρος... Καί είνε ένα όνομα που έκείνη δεν τ' άκουε για πρώτη φορά. Άν θέλετε, έξακολουθούσε, να νει ζούτη σήμερα και μπορούμε να φάμε στον κήπο.

Επρόχωρησε και αυτή τον άκούθησε, σκεδόν χωρίς να το θέλη. Έμνηκαν στον κήπο, και άμωσος έδε τον Φραγκίσκο: ήσαν καθισμένοι με μία νέα και της έγυριζε τα νάτα. Εκάθισαν στην άντικρινή γωνία. Δεν ήσαν άλλα ζευγάρια στον κήπο.

Η νέα ήταν πολύ άδύνατη και φαινόταν μικρή, πολύ μελαγχολική, είχε όθαι μπλίκιο κοκκινιά και το χαμόγέλο της έκανε μερικές ζάρες γύρω στο στόμα.

Γι' αυτή τη γυναίκα λοιπόν, που δεν είχε τίποτα το έξαιρετικό, που δεν ήσαν καν άμπαθητική, την έν κατέλεψε, την έπρόδωσε.

Αν δεν ήμουν έρωταμένη μαζί του άπαιρνα τον Ιάρολο, που έχει και άσπικητό! σκεφτόταν ή και τη τελετή της γινόταν πιο μεγάλη. Μετά έσκεφθηκε άκόμα: «Και τί με ένασφέρει για αυτό κίνητο; Έγώ όλο έταν άνδρα που να με άγαπή και να τον άγαπώ!»

Τότε άκριβώς, ο Φραγκίσκος άκόλουθώντας το βλέμμα της νέας έστράφηκε και την είδε με έναν άγνωστο. Έκανε να πετοχή έπ' άνω, αλλά άσυγκρατήθηκε. Τά έμεινε, άλλά διασταυρώθηκαν. Ω, μετά το γνωρίζω το σκεπτικό του πώς το γνωρίζω; έζήτησε, μέτωπο! Όστε λοιπόν έζήτησε, σάς συνέλαβε. Αυτό το κορίτσι, Καί αυτή, πως δεν έπνιγε από την χαρά της; Πάντως, τωράχθηκε,

Τότε άκριβώς, ο Φραγκίσκος άκόλουθώντας το βλέμμα της νέας έστράφηκε και την είδε με έναν άγνωστο. Έκανε να πετοχή έπ' άνω, αλλά άσυγκρατήθηκε. Τά έμεινε, άλλά διασταυρώθηκαν. Ω, μετά το γνωρίζω το σκεπτικό του πώς το γνωρίζω; έζήτησε, μέτωπο! Όστε λοιπόν έζήτησε, σάς συνέλαβε. Αυτό το κορίτσι, Καί αυτή, πως δεν έπνιγε από την χαρά της; Πάντως, τωράχθηκε,

Ο «ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ» ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ...

Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας και περίφημος ψυχολόγος Σαιν—Πιέρ, σε μία σειρά άρθρων του όπν τύπον έρωταποκρίσεων, άναλύει την γυναικεία καρδιά σ' όλες τους τις συνασθηματικές έκδηλώσεις και διμει πολλήμης συμπεριλάες για κάθε γυναικεία που άά συναντήση την περίπρωσί της σε μιν από τις γλαφυρότατες έπιστολάς του. Κατωτέρω το τζιό άρθρο της σειράς.

3ον.—... Όταν δεν υπάρχουν λόγοι

Κύριε, Είμαι δέκα έπτά χρόνων και παντρεμένη. Πρόκειται να γίνω μητέρα και αυτό έπρεπε να με κάνει ευτυχισμένη. Άλλοι μόνον! Δεν μπορώ ν' άπολαύω καμιά χαρά. Μία φρικτή ήλεια μου τρώει άδιάκοπα την καρδιά: Είνε μίνες τώρα που άντιβρω και τα του άνωπρόφου αυτού κακού.

Κυρία,

Είνε ιδιαίτερο γνώρι

— Παιδιά μου, έπινεν ή γιαγιά, σάς έχω πη και άλλότες πώς είν' ο έρωτας στραβός, θεόστραβος. Δεν βλέπει... κι αν γίνονται πολλές καρδιές σ' άλλες καρδιές, αϊχμάλωτες δεν είνε πώς ταιριάζουνε ή γιατί έτσι πρέπει, μ' από τη στραβομάρα τους, την τύφλα τους την τόσο, π' αφήνουνε τον έρωτα να πάη να τις σκλαβώση!

Ο έρωτας τὰ μάτια του τάχει. λοιπόν, κλειστά, όπως θὰ τώχτε άκουστά, και μ' όλη αυτή την τύφλα του, ποτέ καιρό δεν χάνει κι όλο ζευγάρια αταίριαστα και όχι ταιριαστά νυχτα και μέρα κάνει. Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, μ' αυτό μας έχει δείξει... — Γιατρός, ποτέ δεν βρέθηκε τὰ μάτια να του άνοιξη; Πές μας, γιαγιάκα!...

— Βρέθηκε κάποιος πονετικός που, κάποια μέρα, ένόμισε πως ήταν ευκαιρία να τον γιατρέψη... κι ήτανε κι υπομονητικός... μα τώρα που να σάς τὰ πώ... Όλοκληρη ιστορία αυτή... — Γιαγιάκα μου, είπαν μαζί τὰ εγγόνια πές μας την... πές μας την κι αυτή...

— Σε περασμένα χρόνια, έζούσε κάποιος δόκτορας, γιατρός πολύ μεγάλος. Στην οικομένη σαν κι' αυτόν κανείς δεν ήταν άλλος κι έκανε θαύματα πολλά μ' αυτή την επίσημη του. Ήταν μεγάλη ή φήμη του, και δός του έτρεχαν σ' αυτόν άρρωστοι δσοι-δσοι, άλλοι, π' άρρώστειες είχανε απ' τις συνηθισμένες, κι άλλοι που έτσι άσφαλα είχανε μαραζώσει απ' της αγάπης τον καύμο, κι' ένοιωθαν τις καρδούλες τους, τις δόλιες, πληγωμένες χωρίς να βλέπουν γλυτωμό! Και ο γιατρός που έβλεπε τ' ότέλειωτο τὸ δράμα, έσκέφθηκε μονάχος του: — Μά τ' είνε αυτό τὸ πράμα; Προχτές, για τὴ γερόντισσα π' αγάπησε τον νεό

την κύτταξα, την φρόντισα, μα ή δόλια δεν γιατρεύεται, παρά με προξενιό! Τις άλλες, για τὴ μορφονειά, π' αγάπησε τον γέρο και μούρη' έτοιμοθανάτη κι' απ' την αγάπη ψόφια της γιατρικής μου έβγαλα όλα τὰ γιατροσόφια, όσα ως τώρα ήξερα κι' εκείνα που δεν ξέρω, μα αυτή για νάδωρη γιατρεία θέλει μονάχα παντρεία!

Η μιὰ ήταν γερόντισσα κι' αγάπησ' έναν νεό... ή άλλη νεα ήτανε κι' αγάπησ' εζηντάρη... Μα γίνεται με τὸ στανιό να σμίξη ένα ζευγάρι;

Είδε κι' άπόειδε ο γιατρός και με την τόσο γνώση κατάλαβε πως δεν μπορεί τὰ μάτια να στεγνώση σαν κλαίνε από έρωτα... κι' άφου αυτός που γέραςσε και πέρασε, και πέρασε με τὰ σοφὰ διδλικά του, τὰ βράδυα του άσημέρωτα, κι' είδε πως έτσι, άνώφελα την ώρα του την χάνει και τίποτα δεν κάνει,

έδγαλ' ένα συμπέρασμα πολύ - πολύ μεγάλο κι' είπε: 'Η Αγάπη είνε τυφλή... και δίχως λόγο άλλο έσκέφθηκε τον Έρωτα με τρόπο να τυλίξη να τον καθήση χαμω εκεί στη σάλα τὴ χειρουργική, και κάνοντάς του έχειρήσει, τὰ μάτια να του άνοιξη! Να μη σάς τὰ πολυλογώ, είν' ο πάθος του ο κρυφός: 'Επέτυχ' ή έγχειρήσις, κι' είδε ο Έρωτας τὸ φός. Και όταν είδε ο άτυχος τ' είχε ως τὰ τώρα κάνει,

του ήρθε να πεθάνη! 'Αμέσως λογικεύτηκε, σκέφθηκε, σοδοαρεύτηκε, κι' έπρόσεχε με λογική πριν σμίξη ένα ζευγάρι. Καμμιά κοπέλλα τώρα πιά γέρο δεν έρωτευθηκε, κι' ούτε γρηά τρελλάθηκε για κάποιο παλληκάρι, μα ο κόσμος... ήταν άνοστος, σαχλός και δίχως λαρι! Και ήταν ή ζωή σαχλή. Σαχλή, πολύ σαχλή, έγγονιες δεν είχε και καϊμούς, ούτε κι' αγάπης δάκρυα θύμα δεν είχε ο Έρωτας, που να τον ένοχλη.

κι' όταν τον περιφρόνησαν, πήγε σέ κάποιαν άκρη κι' απ' τὸ μεγάλο του κακό τον είδε ο κόσμος άρρωστο πολύ και φθισικό και στην άπελπισία του, μιὰ μέρα, τὴ μεγάλη από τὸ κλάμα τὸ πολύ... σπράβώθηκε και πόλι! 'Έτσι, που λέτε, σκόρπισε ξανά τὴ συμφορά του κι' εκείνος έζησε καλά κι' εμείς καλύτερά του!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Καμμιά φορά φωνάζει ο Έρωτας μέσα στην καρδιά μας, χωρίς να τὸ καταλαβαίνουμε. 'Η 'Αλίκη και ο Γιώργος ήσαν δυο φίλοι. Μπορεί να υπάρξη φιλία ανάμεσα σ' έναν άνδρα και μιὰ γυναίκα, όταν αὐτὴ ή γυναίκα είνε όμορφη κι' αυτός ο άνδρας δεν είνε από έ κείνους που μπορούν να μείνουν στο περιθώριο του έρωτος; 'Η Ιστοριοῦλα που διαβά ζετε ίσως είνε μιὰ άπάντησι στο έρώτημα.

Λοιπόν, είπαμε ότι ή 'Αλίκη και ο Γιώργος ήσαν δυο φίλοι. 'Εκαναν συντροφία πολύν καιρό, τρία ή τέσσερα χρόνια. 'Επήγαίναν μαζί στο θέατρο, στον κινηματογράφο, στα καν, σέρτα. 'Εδγαίναν συχνά σε μα κρινούς περιπτώσεις. 'Εδιδάσαν τὰ ίδια διδλικά, που συνηθως ο Γιώργος έδινε στην 'Αλίκη. 'Ηταν φίλοι της οικογενείας της και πολλές φορές περ νούσε τὰ άπογεύματα του στο σπίτι της 'Αλίκης. 'Εκείνος έ κάπνιζε τὸ τσιγάρο του, χαμένος σε μιὰ πολυθρόνα, ο μπαμπάς έδιάβαζε τὴν φημερίδα του, ή μαμά έόλεκε πάντα κάτι και ή 'Αλίκη έπαίξε πιάνο. Πότε - πότε ή 'Αλίκη άργάνωνε μερικές συγκεντρώσεις κοριτσιών και νέων της ηλικίας της — δέκα έννιά χρόνια ήσαν — στο σπίτι. Και τότε ο μπαμπάς και ή μαμά έγκατέλειπαν διακριτικά τὸ σαλόνι και άποτρα διώνταν σ' ένα άλλο δωμάτιο, για να άφήσουν τὰ νεάτα να γλεντήσουν έλεύθερα, χωρίς τὴ δεσμευτική παρουσία των γηραιών. 'Ισως δεν περνούσε ήμερα χωρίς ο Γιώργος να ιδὴ την 'Αλίκη, γιατί και τὰ σπία τους ήσαν κοντά. Μιλούσαν μαζί για όλα τὰ θεματα που μπορούν να άπασχολήσουν τους νέους. Ο Γιώργος έβαζε μαζί την καθαρή ψυχή, την έξυπνάδα και την ευγενικότητα της 'Αλίκης, και εκείνη πάλι έβρισκε τὰ ίδια χηρίσματα στον Γιώργο και κάποτε - κάποτε της διηγόταν τις περαστικές αίσθηματικές του περιπέτειες με την άνάγκη που αίσθανε ται κάθε άνθρωπος να λήη τὰ μυστικά του σε κάποιον άλλον.

Έτσι ο καιρός περνούσε. Και ένα βράδυ, ή 'Αλίκη έξω μολογήθηκε κάποιον δικό της μυστικό στον Γιώργο. 'Ηταν τὸ πρώτο μυστικό της καρδιάς της.

— Γιώργο, νομίζω πως είμαι έρωτευμένη, του είπε. — 'Αλήθεια; ρώτησε εκείνος σαν να ξαφνίστηκε. Για πές μου, Ποιος είνε; — Ο 'Αλέκος.

Ήταν ένας νέος που όλες όλες δυο φορές είχε πάει στο σπίτι της σ' ένα άπρεμνιό. Τὸν είχε φέρει ή συντροφία της.

— Είσαι βέβαιη ότι τὸν άγαπάς; ρώτησε ο Γιώργος. — Πρέπει να τὸν άγαπώ, γιατί τὸν σκέπτομαι διαρκώς. Είνε ένας άνθρωπος λεπτός, εύγενικός, τρυφερός. Έχθες είχαμε τὸ πρώτο μας ραντεβού.

— Πού; — Που άλλου; Στο Ζάππειο! Γυρίσαμε όλα τὰ σινεμά τὴν παρουσία του, καθώς έ βράδυασε και...

— Και; — 'Εδώσαμε τὸ πρώτο μας φιλή. Είνε ή πρώτη φορά που νοιώθα τὸν αυτό μου έρωτευμένο. Είνε τόσο όμορφο, Γιώργο. Και αίσθανομαι τόσο εδύ

χισμένη! Για αύριο έχομε όρίσει τὸ δεύτερο ραντεβού μας. Και θὰ σε παρακαλέσω πολύ, αν σε ρωτήσουν στο σπίτι, να πῆς πως θὰ πάμε μαζί στον κινηματογράφο.

Ο Γιώργος χαμογέλασε. 'Εσφίξε τὸ χέρι της 'Αλίκης με τρυφερότητα και της είπε: — Καλά, 'Αλίκη! Να μείνεις ήσυχη γι' αυτό.

Από τὸ βράδυ εκείνο όμως, ο Γιώργος έχάθηκε από τὴ ζωὴ της 'Αλίκης. Τὰ βράδυα του

Αίσθηματική Ιστοριοῦλα

'Αλίκη, Γιώργος, 'Αλέκος

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

μιάς γυναίκας. Δεν πρέπει να κλέβη ώρες από τὴν εὐτυχία της. Γιατί και όταν άκόμη άπλως σκέπτεται τὸν άνθρωπο πὸς άγαπά, και αὐτὸ είνε μιὰ εὐτυχία...

— 'Όποτε; — 'Όποτε θὰ συνήθισης στην άπουσία τὴ δική μου και θὰ συνήθισης τὸν άλλον. Θὰ ιδὴς ότι θὰ γίνῃ έτσι... 'Επέρασαν άκόμα μερικές ή μέρες. Δεκαπέντε - είκοσι. Σ' όλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ή 'Αλί

κὴ ήταν βυθισμένη σε σκέψεις, σε θλίψη, σε μελαγχολία. 'Ακόμα και τὴς ώρες που βρισκόταν μαζί με τὸν 'Αλέκο, τὸν άνθρωπο πὸς άγαπούσε.

— Μὰ τί σκέπτεσαι και είσαι διαρκώς συλλογισμένη; ήν ρώτησε. — Τίποτα, άπαντούσε έμεινῃ.

Ένώ έλεγε ψέματα. Γιατί σκεπτόταν διαρκώς. Σκεπτόταν τὸν πρώτ, τὸ άπόγευμα, τὸ βράδυ, σκεπτόταν και όταν ήταν μαζί με άλλους και όταν ήταν με τὸν 'Αλέκο και όταν βρισκόταν μόνη της. Σκεπτόταν πόσο της έλειπε από τὴ ζωὴ της ο Γιώργος. Πόσο τὸν είχε συνήθεισε. Πόσο εγέμιζε τὴ ζωὴ της. Τὸ σπίτι, χωρίς έ κείνον, της φαινόταν άδειο και άψυχο. Τὸ θέατρο, ο κινηματογράφος, χωρίς να αίσθανεται δίπλα της τὸ Γιώργο, άδιάφορο κι' πληκτικό. Τὸ πιάνο πὸς έ παίζε, χωρίς να είνε εκείνος να τὴν άκούη κοπνίζοντας τὸ τσιγάρο του στη βαθειά πολυθρόνα, μιὰ βαρετή και περιττή ιστορία.

— 'Ακόμα και ο 'Αλέκος. Ναι, άκόμα και ο 'Αλέκος, με τὴς άριστες τρυφερότητές του και τὴν άκατάπαυστη αίσθηματολογία του, της έκανε τὴν εντύπωση μιὰς ένοχλητικής ύποθέσεως.

Και τὰ φιλιὰ του τέβρισκε τὸ σὸ κρύα.

Τὴ ζωὴ της τώρα τὴν έβρισκε άδειά. Ναι. Τὴς έλειπε ο Γιώργος σιγά - σιγά είχε γίνεϊ ένα με τὴ ζωὴ της. Φεύγοντας, είχε πάρει μαζί του ένα κομμάτι από τὸν έαυτό της. Τὸν φανταζόταν τώρα να κάνει συντροφία με μιάν άλλη και αὐτὸ της έδάγκωνε τὴν καρδιά. 'Ενα άπόγευμα, τὸν είδε με τὴ Λένα, μιὰ γνωστή της, όμορφη κοπέλλα. 'Ενοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα μέσα της. Μήπως έζήλευε; Μὰ και βέβαια, έζήλευε. Μήπως άγαπούσε τὸ Γιώργο; Τί; 'Αγαπούσε τὸν Γιώργο; Τὴς φάνηκε άπίστευτο στην άρχή, παράξενο έπειτα και σιγά - σιγά τὸ άμολόγησε στον έαυτό της και τὸ πιστέψε. Ναι!... Τὸν Γιώργο άγαπούσε!...

— 'Ετρεξε και τὸν δρῆκε άμέσως.

— Γιώργο, του είπε με θάρρος και ελκρινεία, αίσθανομαι πως είσαι άπαραίτητος στη ζωὴ μου...

— Και ο 'Αλέκος; — Δεν θὰ τὸν ξαναδῶ πιά. Νά, τὸ γράμμα που θὰ τὸ στείλω!

— Μὰ αὐτὸ σημαίνει ότι... — 'Ότι σ' άγαπῶ, Γιώργο! — Και ότι σ' άγαπῶ κι' εγώ, 'Αλίκη!

Τὰ χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα παράφορο φιλή. — Μὰ άγαπάς! Και όμως δεν μου τὸ είχες πῆ ποτέ! Είπε ή 'Αλίκη, έχοντας τὸ ξανθὸ της κεφάλι στην άγκαλιά του Γιώργου.

— Μὰ μήπως τώξερα κι' εγώ, αγάπη μου; Και εγὼ τὸ καταλάβα από τὴν ήμέρα που βρέθηκε αὐτὸς ο άλλος στη μέση. 'Από τὴν ήμέρα που έχασα τὴ συντροφία σου. Είχα συνήθεισει τόσο να σε βλέπω. Τὰ βράδυα στο σπίτι σου, να σ' άκούω να παίζεις πιάνο, να σ' έχω κοντά μου όταν έβγαίναμε μαζί έξω. 'Εμπήκες στην ζωὴ μου και έδέθηκες μ' αὐτὴν χωρίς να τώχω καταλάβει ποτέ.

— Τί άνόητος που ήμαστε! Νομίζαμε πως ήμαστε δυο άπολοι φίλοι και τίποτα περισσότερο.

— Μὰ ποιὸς άνθρωπος ξέρει τὴν καρδιά του; Ξαναφιλήθηκαν.

— Ξέρεις τί σκέπτομαι όμως, Γιώργο, επιθύρισε ή 'Αλίκη. Μήπως ή αγάπη μας είνε μιὰ συνήθεια!

— Καλή μου 'Αλίκη. 'Υπάρχουν συνήθειες που καταλήγουν στην αγάπη. Μὰ ή αγάπη είνε πάντα αγάπη, όπως κι' αν άρχισῃ.

Ήταν τὸ ίδιο βράδυ. 'Η 'Αλίκη, καθισμένη μπροστά στο πιάνο της, έπαίξε ένα κομμάτι του Σοπεν, γεμάτο αίσθημα. Ο Γιώργος, χαμένος στη βαθειά πολυθρόνα, έκάπνιζε, εύτυχισμένος και άκουγε τὴν έξαίσια μουσική. 'Η μαμά, κουρασμένη, είχε άποκοιμηθῇ επάνω στο πλέξιμό της και ο μπαμπάς επάνω στην έφημερίδα. Σὲ μιὰ στιγμή, ο Γιώργος σηκώθηκε σιγά - σιγά και φίλησε τὴν 'Αλίκη στις ρίζες τὸν μαλλιών. 'Ηταν κάτι που δεν έκανε τις άλλες φορές.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

13

Αὐτὰ φύγανε που φύγανε

Τὸν γείτονα μου ή σύζυγος προχτές έγκαταλείπει και φεύγει από τὸ σπίτι της με κάποιον που ποθοῦσε κι' ο γείτονας μου, κύριοι, αντί να νοιώση λύπη, χοροπηδούσε απ' τὴ χαρά και συνεχώς μεβούσε. — Μὰ δεν λυπάσαι, τούλεγαν γνωστοί του και γνωστοί της, που σ' άφησε ή γυναίκα σου και πάει στον έραστή της; — Καθόλου δεν με λυπήσε, τους άπαντὰ ο γείτων, μὰ, τουναντίον, χάρηκα για τὴν άπαγωγή των. Δεν κλαίω για τὸν χωρισμό και δεν με νοιάζει στόλα, καθ' ήν στιγμήν μας φεύγουνε και μας αφήνουν άλλα.

Τὸ καλοκαίρι επέταξε πρωτίστως και μὰς άφησε και τὴς πολλές έλπίδες μας οίκτρώς τις κατεδάφισε. Χειμώνας πλέον έρχεται στη χώρα μας φρικτός κι' ήταν τὸ θέρος... όνειρον μιὰς θερμῆς νυκτός!

Τὸ καλοκαίρι μούρχεται στη σκέψη μου συχνά κι' από τους συνανθρώπους μας κανέναν δεν ξεχνά, πως έτρωγε συχνότατα στο «μπάρ» τὸ πλησιέστερον, πως συναντούσε καθ' όδον κι' ανθρώπους με... προκοίλιον και δεν υπήρχε οὐδέν κενόν — ή επί τ' ακριβέστερον, — καινὸν ὑπὸ τὸν ήλιον!

Τὸ καλοκαίρι πούφουγα θὰ τὸ θυμάμαι φίλοι, γιατί ζητούσαμε συχνά καμμιά... όδοντογλυφίδα, εν άβθονία βρίσκαμε στους δρόμους τὸ σταφύλι και σ' όλα τὰ μανάδικα λαχταριστὴ σταφίδα. 'Αγόραζες τὸ ραζακι και μπένες έφαινόσουναι και με τὴν... σουλτανίνα σου. Σουλτάνος εγινόσουναι. Τὸ σταφυλάκι τώρα, φέυ! για πάντα μὰς αφήνει και ο σταφυλάς σου τραγουδᾷ μπρός στ' άδειο του κοφίνι:

«'Απόψε δχι σαν όλα τὰ βραδάκια... 'Απόψε δχι δεν έχει σταφυλάκια...

Τὸ θέρος που μὰς άφησε θὰ τὸ θυμάμαι πάντα, γιατί τὸ παντολόνι μου βασιστότανε... τινάρι. Κι' αν ήταν τὸ σακκάκι μου άρχαίο και παμπάλαιο και τώχε άφήσει ως λάφυρον ο... Ξέρεις στον Αϊγάλεω, δεν μου καιγότανε καρφί και άδιαφορούσα γιατί δεν τὸ φορούσα:

Ήγουν άνάγκη σακκακιού καμμιά δεν παρήστη και μόνον με πουκάμισο γυρνούσα μέσ' τὴ ζέστη.

Όμως χειμώνας έρχεται, χιονιάς και ξεροδόρρι, και τὸ παλιὸ σακκάκι μου, πουβρέθηκε τυχαίως, θὰ τώχω μονοφόρι και θάμαι σαν... άρχαίος!

'Αρχαίος και αν φαίνωμαι, έφόσον χειμωνιάζει, καθόλου δεν με νοιάζει, άλλ' ούτε και με μέλλει, αρκεί να μου καλύπτονται τὸ σώματος τὰ μέλη, τὰ μέλη μου τὰ κύρια, για να μην έχω καθ' όδον και... άποκαλυπτήρια!

Σὲ λίγο μὰς αφήνουνε κι' αὐτὰ τὰ κολοκύθια και θὰ γυρίζουμε παντού στην πόλι εδῶ κι' εκεί για νάδωμε ρεβύθια και πρό παντός φακή, που πρόκειται περὶ τροφῆς κι' ούσιās θρεπτικής, και... παλληκάρια θάμαστε, μοιραίως της... φακής!

Τώρα φογιά της προκοπῆς θὰ ναί τὸ σαλλιγάρι, τὸ κουνουπίδι που θὰ βγῇ, τὸ πράσο και τὸ σέλινο, προσωρινῶς τούλάχιστον τὸ στρουγγυλὸ φεγγάρι κι' έτσι πηγαίνει σπίτι του ο κόσμος με πανσέληνο. Είνε για μὰς άπόλαυσις, τὰ βράδυα, τὸ φεγγάρι παρ' όλο που τ' αντιπαθεϊ κάθε κρυφὸ ζευγάρι

γιατ' είνε κι' ώρισμένες κυρίες ποντρεμένες και με σκοτάδι προτιμούν τὰ βράδυα να γυρίζουνε για να μην τις... γνωρίζουνε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ερωτες και Φιρίες

Και όταν ακόμη αλχημολογούν μικρά και συνηθισμένα την συνεχή έπαρση με τον άνθρωπο, τα καγκουρά δεν γίνουν καθόλου την φυσική ελαστικότητα, δεν αναγνωρίζουν πάντοτε το πρόσωπο που τους πλησιάζει το φαγητό τους, πηδούν σαν τρελά, χτυπώντας σφοδρά το κεφάλι τους όπου τύχη και τρομάζουν με το κάθε τι...

Όσο, κατά την εποχή των ερωτών τους, τα άσπρη αυτά ζώα, ζυγνύουν, γίνονται εύθυμα και ζωηρά και κάνουν πράγματα παράξενα και ενδιαφέροντα.

Να, αϊφνης, ένα ερωτευμένο άρσενικό καγκουρά. Στριγγμένο στη χονδρή και δυνατή ουρά του, σαν σε μπαζοτόνι, κρατεί όρθιο το σώμα του, με τα μεγάλα αυτιά του τεντωμένα και τα κατόμαυρα μάτια του κερκωμένα στο αντικείμενο των πόθων του: ένα θηλυκό καγκουρά, που έδωσε λίγο μακρύτερα διάδρομο.

Πώς να κινήσει να καταλάβει η ώρα του το πάθος που τον κατατρύχει... Ο ερωτευμένος γάβριελ δειλά και άρτορα το κεφάλι του, τρέμει, θάβει άρτορα από το στόμα του, κινεί τα μπροστά του πόδια στον αέρα, άρτορα ένα χαρακτηριστικό δέλεαρμα, την κραυγή του έρωτος. Το θηλυκό όμως δεν δείχνει ότι αντιλαμβάνεται τίποτα.

«Ω, σκληρά, γιατί δεν μ' ακούει; φαίνεται ότι σκέπτεται, το άρσενικό, κινώντας ζωηρότερα το κεφάλι του και δειλάζοντας δυνατώτερα. Και καθώς το θηλυκό επιμένει στην αδιαφορία του, ο ερωτευμένος μας και παρ'ότι τέλος από μεγάλα μέσα: Κάνει ένα ύψιλλοτάτο πήδημα, στριγγνίζει στον αέρα με καταπληκτική ελκυστική, χωρίς να πιάσει να κινήσει την ουρά του με την άκρη του ματιού του.

Τι χαρά! Το θηλυκό έχει σταματήσει το δέλεαρμα, έχει καθίσει στην ουρά του και κυττάζει τον άρτορα.

Χόμ! Μ' ένα τεράστιο πήδημα, το άρσενικό φθάνει κοντά του, πλησιάζει με τόση δύναμη στο στόμα του, προσπαθεί να το χαϊδέψει. «Εκείνο όμως άπαυτο κινείται κυττάζοντας τον τοιμηρό δόν ζωνάν με ύψος περιφρονητικό και θυμωμένο. σαν να του λέει: «Τι οικειότητα είναι αυτής; Ορίστε μας!»

Το άρσενικό ζητεί τότε συγγνώμη με το βλέμμα του, ενώ παρακαλούμε με πηδήματα τη σκληρόκαρδη, θάβοντας κάθε τόσο παρανοήματα δειλάσματα. Κάποια στιγμή, την δειλάει να σταματήσει και να γυρίσει προς το μέρος του. Προσπαθεί τότε και πάλι να την χαϊδέψει, αλλά «έχεται μια μεγαλοπρεπή κλωστή»!

Όσο, ο έρωτας του δεν σβύνει από το χτύπημα. Άκούω θερμότερο, άγκαλιάζει κυριολεκτικά το θηλυκό, που αφού επιχειρήσει λίγο να άμυνθαι με κλωστές, το άρτορα δειλάει επί τέλους τα χείλη της. Τότε οι δύο ερωτευμένοι καθόταν ο ένας δίπλα στον άλλον, άγκαλιάζονταν σφιχτά, άφριζούν από τρυφερή συγκίνηση και τέλος, έπειτα από μακρές και άλγες γελιές προφρόνιτες τελούν τους γάμους τους.

Μετά 40 περίπου ημέρες, έρχεται στον κόσμο ένα μικρό καγκουρά α τελεσάτο, που πέφτει στον «θύλακα» της κοιλιάς της μητέρας του, ο που μένει επί πολλούς μήνες για να αναπτυχθεί. Ο πατέρας δείχνει μεγάλη περιέργεια να το δει. Προσπαθεί λοιπόν να χύσει το ρύγχος του μέσα στον θύλακα της μητέρας. Έκείνη τον διώχνει με κλωστές, τις όποιες ο σύζυγος δέχεται υποτακτικά, έτοιμος στην προσέχη ευκαρία να προσπαθήσει και πάλι να ικανοποιήσει την περιέργειά του.

Ερωτες και Φιρίες

Όλα τα θηλαστικά της Αυστραλίας, που ως γνωστόν διακρίνονται από τα άλλα ζώα της ίδιας ομοτασίας, από τα σχήμα τους, την εσωτερική διάπλαση τους και τις συνηθειές τους, όλα γενικώς, από το πρώτο ως το τελευταίο, έχουν αντίληψη περιωρισμένη. Ένα απ' αυτά είναι και το καγκουρά.

Κι' επειδή κανείς δεν εύρεθι έχων αντίρρηση, η ζωτική άρτορα νιακή πόλις Ντιριντάουα απέτελε σε το καλλιτεχνικό παρώνυμο της Καίτης Οικονόμου. Σήμερα, κατήντησε ελάχιστοι μόνο να την γνωρίζουν με το πραγματικό της όνομα. Κι' αν στείλετε ένα γράμμα με στ' όνομα της, μέσα στον έδιο το θάσος που μετέχει, υπάρχει κίνδυνος να μην την βρουν!

ΤΟ ΚΑΣΕΛΑΚΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ

Από τον Άττικ, το 1937 μετεπήδησε στο Μακέδο, που την προσέλαβε με συμβόλαιο. «Εκτότε ήταν όλα μεταπηδήματα» (άφοι ήταν άλλωστε χορεύτρια), αλλά πηδήματα σφοδρά, που και θένα απ' αυτά προσέθετε και νέους θριάμβους στην κορριέρα της.

Το κοινόν την άγασσε, την ζήτοσε, την άπαυτοσε. Πολλοί μάλιστα θαύμασαν της την άπαιτοσύνη «δ' έδινον λογορσιόν».

Κι' έσκιε τι έκάματε; Πώς αντιμετώπιζε τους τελευταίους σφύους άπαυτοτικούς θεατάς της; «Η Ντιριντάουα γελεί με άφελεια παιδική (Μήπως δεν είναι άλλωστε ακόμη ένα παιδί);

—Να σας πω... μας λέει. Τους παραπέμπω όλους στο κασελάκι.

—Τι είναι αυτό το κασελάκι; —Καλή, η κασετίνη μου, όπου ρίχνω τα ερωτικά γράμματα που μου στέλνουν.

Και η συμπληρωτική καλλιτέχνης μας εξομολογείται το μεγάλο παρσάνο της: Δεν την άφινουν μια στιγμή ησ' αυτή οι άπαιτοί έρωτιστές.

Ποιός της φταίει; Άς μην άταν τόσο χαριτωμένη και έλκυστική. Και πρό πάντος τόσο καλ' λιγρομυή.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Το μαρτύριον των θαυμαστών της χρονολογείται από την πρώτη δημοσία εμφάνισή της.

—Δύο γυναικούπαιδες, μάς διηγείται η ίδια, μου έστειλαν ένα κοινό γράμμα, όπου με καθέκτησαν να τους στείλω την φωτογραφία μου.

«Μας έχετε πάρει το νομό, μου γράφουν. Δεν έχουμε πιά μυαλά για μαθήματα. Όταν όμως έχω με έστω και την φωτογραφία σας κοντά μας, τότε θα παρηγοριώμαστε και θα τα λέμε καλά τα μαθήματα μας».

—Και τους έστελλετε την φωτογραφία σας; —Όχι, αλλά έστειλα το γράμμα τους στον... καθηγητή τους!

ΕΡΩΣ...ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΩΣ

Ο άπαυτοκώτερος και πιο παρσάνος θαυμαστής της ήταν ένας μεσάζοντας λεοντιδής, ο οποίος διαδίδαν τόσο πολύ να την κατακτήσει, ώστε της έστελνε τις ερωτικές εξομολογήσεις του... τηλεγραφικώς.

Κάθε βράδυ θρονιάζονταν σ'α πρώτα καθίσματα, της έστελνε λουλούδια και... έπεριμενε. Έτσι ως την επομένη δεν είχε άπάντησι, άμείους της τηλεγραφοῦσε:

«Άπόψε έλθω πάλιν θέατρον. Κι' αν θέλεις, έλθ' και συ. Φορά και μέλιαν κομψοδόχην. Παρακαλώ προσέλατέ με επί τέλους».

Υίος εκ Χίου».

«Άλλά η αδιαφορία της ζωτικής χορεύτριας συνεχίζονταν. Κι' αυτό τον έτρελλαν».

—Ένα άπόγευμα όμως, συνήχθη η Καίτη, ο ερωτικός πόνος που έφθασε στο άρτορα της έστειλε ένα μήνυμα σταματώντας έλθω από το σπίτι μου και έμεινε από μέσα ο λεοντιδής. Αναβέ, άπ'α, ήρθε και χτύπησε την πόρτα.

—Χαίρετε, δεσποινίσι! μου παρσάσθηκε. Είμαι ο κύριος τάσος...».

Ερωτες και Φιρίες

δε... Υίος εκ Χίου (έμ' δέ μπορώ σε παρά νάταν από την Χίο ο δυστυχής!) Έμπατέ σας παρσάκα λω στ' αυτοκίνητό μου, να πάμε μιά δόλια.

«Τόν έσυγύρισα για καλά. Κι' έφυγε, άναπαυμένη πιά. Άργό τρα, έμιαθα ότι το ίδιο πείραγμα είχε δοκιμάσει παρσάλλως μ' έμένα και σε μίαν από τις άδελφές Καλουτά. Έφθυγε από μένα, έπηγαυσε σ' αυτήν και τ'άναπαυαν... Τώρουν οι Χιώτες φαίνεσαι...».

«Τέλος, μιά μέρα, έδωθε η λύση του...δράματος. Πήρα ένα τηλεγραφήμα που: «Άβριον άναγνώρι άρτοκιδής Χίου ένα ληισμονή ύμης. Αι γυναικες έινε τέρατα».

ΟΙ ΜΠΑΜΙΕΣ

ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΙ ΔΡΑΙΟΥΣ ΑΠΟΛΕΜΙΚΟΥΣ, ΚΕΦΤΕΔΕΣ

Ρωτήσαμε την Ντιριντάουα τι θένα έχει.

—Μ' άρσισε πολύ το θέατρον πρόσκα και θέλω κάποτε να μεταπηδήσω σ' αυτό ως καρατερίστα ήθοποιός, μάς εξομολογείται.

Πραγματικά, ποιος θα τώλεγε ότι η πεταχτή και μπριόζα χορεύτρια του έλσινος μουσικού θεάτρου μας έινε ήδη δευτεροτής μαθήτρια της Δραματικής Σχολής του Έθνικού Θεάτρου, ότι διασάβει Μολιέρο και Σαίξπηρ και μελετά ρόλους του Σοφοκλέους;

—Και οι έρωτιστικές σας άσκαλιες, έκτός του θεάτρου; —Άγαστα, το κολύμπι, το πατινάζ, την μπάλα, κεντάς τις πούλιες των θεατρικών φορεμάτων μου, πλέκω και μαγειρεύω άρτορα «πολεμικούς» κεφτέδες άπό σελάμι...

Τι λίγες άρες της σχολής της, διασάβει τα ρομαντικά τραγούδια του Πορφύρα και άσχολεύεται με την άπαυτοσύνη των δημοτικών τραγουδιών μας. Έτσι, το εκκοσμητό της έινε πλήρες.

ΧΑΜΗΛΟΒΛΕΠΟΥΣΑ ΓΙΑ ΤΙΣ...ΓΑΤΕΣ!

—Και οι γάτες; Τι κάνουν με τις γάτες; —Η Ντιριντάουα πετάγεται απ' την θέσι της φρίσσοντας:

—Οδού! φωνάζει κλαυθμυρίζουσα. Είπε φοβερό! Γνωρίζετε κι' έσας, θέλατε, την μεγάλη ασήθεια δεισιδαιμονία μου. Τι κάνω; Ά τ'άποσταμα, όπου με μεγάλη στροφή περί έαυτην, για να φύγη το κακό.

—Κι' όταν συναντήσετε... πολ' λές μαζί γάτες στο δρόμο; Γινονται κι' οι σπρασές πολλές; Χόρος εν μέσω δώδω!

—Να σας πω: τις άποφεύγω. Γι' αυτό, περπατώντας, κυττάζω πάντα κάτω.

«Α, ώστε γι' αυτό λοιπόν η Ντιριντάουα έινε σγαλοπερπατήτρια και χαμηλόβλεπυσα!».

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Στους θεατρικούς κύκλους ασχέται η έθρυσος έταιρίας άπό τους τρεις γνωστούς συγγραφείς Δ. Ευαγγελίδην, Άλ. Σακελλάρην και Χρ. Γιαννακόπουλον.

Η εν λόγω έταιρία θα προηγήσει με έπισημοί έλεος τα θέατρα της πρωτεύουσας και των έπαρχιών.

«Ηδη η συγγραφική τριάς έ. έμφρόδιση την άναβασιν εν Άθηναις τριών ταυτοχρόνως έπιθεώρησαν, της πρώτης εις το θέατρον Άλλικου, με τον τίτλον «Α. Σακελλάρου: Προτοβρόχιαν», της δευτέρας εις το Πάνθεον με τον τίτλον «Δ. Ευαγγελίδη: Κοκταί».

Ηλ' και της τρίτης εις το Μοντεάτ με το όνομα του Χρ. Γιαννακόπουλου.

—Έξοφάλλισθη έπίσης από την ασήνη έταιρίαν η συμμετοχή εις όλας τας άναβασθήσους έπιθεωρήσεις κατά την χειμερινήν περίοδον εις το Πάνθεον, ποτε με το όνομα Δ. Ευαγγελίδη. Άλ. Σακελλάρου. Άλ. Σακελλάρου.

—Έξοφάλλισθη έπίσης από την ασήνη έταιρίαν η συμμετοχή εις όλας τας άναβασθήσους έπιθεωρήσεις κατά την χειμερινήν περίοδον εις το Πάνθεον, ποτε με το όνομα Δ. Ευαγγελίδη. Άλ. Σακελλάρου.

—Έξοφάλλισθη έπίσης από την ασήνη έταιρίαν η συμμετοχή εις όλας τας άναβασθήσους έπιθεωρήσεις κατά την χειμερινήν περίοδον εις το Πάνθεον, ποτε με το όνομα Δ. Ευαγγελίδη. Άλ. Σακελλάρου.

ΚΑΜΥΜΑΤΑ ΤΟ ΖΑΜΦΩΣ

ΟΙ ΜΠΑΜΙΕΣ

—Πού πής, Ζαμφώ μου, τόσο πρωί; Ρωτούσε η γειτονιάς της στον Παδοκίτη, Μαργαρώ Ζούρα, τη γνωστή μας νοικοκυρά.

—Άχ! Πού να πάω, Μαργαρώ μου, δέ με έλέπεις με το δίχτυ στο χέρι; Ήθελε από μένα και σε μίαν από τις άδελφές Καλουτά. Έφθυγε από μένα, έπηγαυσε σ' αυτήν και τ'άναπαυαν... Τώρουν οι Χιώτες φαίνεσαι...».

—Είδες, καλέ, είδες; Σόχουνας έινε όσα, που θάρρεις πως αυτό! «Ναι κι' όχι άλλοι.

—Μά τι να κάνεις; Υπομονή. Πότε φωνάζω από το φανερτζή το Στάμο γάλα, ποτε από το μαργαρούκοινο ντομάτες, και ποτε από τον άρτορα τον Άλφα φασουλάκια. Είνε για να γέλα κανείς και για να κλαίη.

Η Ζαμφώ χαμογέλασε: —Το πιστεύεις, Μαργαρώ, πως γυρίζω σαν τη λυλή να έρω ζαρζαρότα, να έρω το ένα και τ' άλλο! Έχτες, το δρόμο, κουρασμένη, σκατωμένη, ήπασα να κοιμηθώ σαν την ψωφία, κι' είδα στον ύπνο μου πως ήγόρασα λέει μια μεσά απ' τη γειτονιά.

—Μπαμίες; —Ναι, σου φαίνεται παράξενο; Γιατί γελάς;

—Γιατί έμαθα δ' κανένας μπαμίες στον ύπνο μου, λένε πως τρώει ζύλο.

—Εύλο; Μή χειρότερα! —Μία φορά, Ζαμφώ μου, η καρσινή μου η ήρα, η Στάσα, είδε στον ύπνο της πως ήτρωε μπαμίες, και το μεσημέρι ήμάλωσε με τον άνι, και τη, κι' ήραγε ζύλο που ήσκαλε και στη τέστη της.

—Πάω, Μαργαρώ μου, γιατί τα λόγια έινε κεράσια, κι' έμα άρτορα, δεν έχω τελειωμένο. Πάω να έρω κάτι να μαγειρέψω.

Εξαίρετη την φίλη της και τράβηξε και τον κατήφορο.

Στην άλλη γωνία του δρόμου, είδε κόσμο γυμνωμένο έξω από ένα μπακάλικο. Επληρώσε περίεργα κι' έρώτησε μιά μπαμούλα:

—Τι πουλούνε, καλέ; —Θα δώσουνε φασούλια.

—Φασούλια! —Ναι, τώρουν από υπόγειο μανού για τρώ. Έκ'ατο τσουβάλο ο άθεόφοδος, τώδε μαζέμενα για κουμπάνα. Δέ φοβούνται πιά το θεό! Είπε μιά γρηούλα που παρηκολούθησε την κανένια.

Η Ζαμφώ δέ μίλησε, αλλά σάτθηκε στην ουρά, πλάι σε μία γυναίκα γνωστή της.

—Καλέ, Ζαμφώ μου, θα καρτερήσω τη σειρά μας. Τώρα ήρχεις;

—Τώρα το πήρα είδησι, κοκάνω μου. Και προσάβησε να τρυπήσει σε μία γωνιά, για να συμπληρώσει μέσα στις πρώτες.

Από τις πίσω όμως γυναικες άκούστηκε μιά φωνή:

—Εί! Εί! Η κερά που ήρξε τώρα να πάει πίσω.

—Ναι, ναι, πίσω! Η Ζαμφώ μιλά, άρχισε να σιγο-κουβεντιάει με τη φίλη της.

—Δεν πιστεύω, το λένε για μένα, είπε κάνοντας τη μισοκακόμοιρη.

ΚΑΜΥΜΑΤΑ ΤΟ ΖΑΜΦΩΣ

ΟΙ ΜΠΑΜΙΕΣ

—Πού πής, Ζαμφώ μου, τόσο πρωί; Ρωτούσε η γειτονιάς της στον Παδοκίτη, Μαργαρώ Ζούρα, τη γνωστή μας νοικοκυρά.

—Άχ! Πού να πάω, Μαργαρώ μου, δέ με έλέπεις με το δίχτυ στο χέρι; Ήθελε από μένα και σε μίαν από τις άδελφές Καλουτά. Έφθυγε από μένα, έπηγαυσε σ' αυτήν και τ'άναπαυαν... Τώρουν οι Χιώτες φαίνεσαι...».

—Είδες, καλέ, είδες; Σόχουνας έινε όσα, που θάρρεις πως αυτό! «Ναι κι' όχι άλλοι.

—Μά τι να κάνεις; Υπομονή. Πότε φωνάζω από το φανερτζή το Στάμο γάλα, ποτε από το μαργαρούκοινο ντομάτες, και ποτε από τον άρτορα τον Άλφα φασουλάκια. Είνε για να γέλα κανείς και για να κλαίη.

Η Ζαμφώ χαμογέλασε: —Το πιστεύεις, Μαργαρώ, πως γυρίζω σαν τη λυλή να έρω ζαρζαρότα, να έρω το ένα και τ' άλλο! Έχτες, το δρόμο, κουρασμένη, σκατωμένη, ήπασα να κοιμηθώ σαν την ψωφία, κι' είδα στον ύπνο μου πως ήγόρασα λέει μια μεσά απ' τη γειτονιά.

—Μπαμίες; —Ναι, σου φαίνεται παράξενο; Γιατί γελάς;

—Γιατί έμαθα δ' κανένας μπαμίες στον ύπνο μου, λένε πως τρώει ζύλο.

—Εύλο; Μή χειρότερα! —Μία φορά, Ζαμφώ μου, η καρσινή μου η ήρα, η Στάσα, είδε στον ύπνο της πως ήτρωε μπαμίες, και το μεσημέρι ήμάλωσε με τον άνι, και τη, κι' ήραγε ζύλο που ήσκαλε και στη τέστη της.

—Πάω, Μαργαρώ μου, γιατί τα λόγια έινε κεράσια, κι' έμα άρτορα, δεν έχω τελειωμένο. Πάω να έρω κάτι να μαγειρέψω.

Εξαίρετη την φίλη της και τράβηξε και τον κατήφορο.

Στην άλλη γωνία του δρόμου, είδε κόσμο γυμνωμένο έξω από ένα μπακάλικο. Επληρώσε περίεργα κι' έρώτησε μιά μπαμούλα:

—Τι πουλούνε, καλέ; —Θα δώσουνε φασούλια.

—Φασούλια! —Ναι, τώρουν από υπόγειο μανού για τρώ. Έκ'ατο τσουβάλο ο άθεόφοδος, τώδε μαζέμενα για κουμπάνα. Δέ φοβούνται πιά το θεό! Είπε μιά γρηούλα που παρηκολούθησε την κανένια.

Η Ζαμφώ δέ μίλησε, αλλά σάτθηκε στην ουρά, πλάι σε μία γυναίκα γνωστή της.

—Καλέ, Ζαμφώ μου, θα καρτερήσω τη σειρά μας. Τώρα ήρχεις;

—Τώρα το πήρα είδησι, κοκάνω μου. Και προσάβησε να τρυπήσει σε μία γωνιά, για να συμπληρώσει μέσα στις πρώτες.

Από τις πίσω όμως γυναικες άκούστηκε μιά φωνή:

—Εί! Εί! Η κερά που ήρξε τώρα να πάει πίσω.

—Ναι, ναι, πίσω! Η Ζαμφώ μιλά, άρχισε να σιγο-κουβεντιάει με τη φίλη της.

—Δεν πιστεύω, το λένε για μένα, είπε κάνοντας τη μισοκακόμοιρη.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑ

ΣΤΑΣΕΙΣ

Καταργήθηκε, που λέει, στάσεις που τρώει πολλάς και σ' άγωνα δεν πιάνει. Λοιπόν το νομό σου, άλεπο, σ' άραντεδού μας του λοιπού, στην ώρα σου να φτάσεις.

Καταργήθηκαν άρτορες στάσεις τελείως περτίτες και σ' άγωνα δεν πιάνει. Λοιπόν το νομό σου, άλεπο, σ' άραντεδού μας του λοιπού, στην ώρα σου να φτάσεις.

Νάσαι στην ώρα συνεπής και περί τρώ να μη μω πής. Γιατί δεν δίνω έσσι. Και σαν άρτορο παιδί, μπορεί μιά μέρα δηλαδή κι' έγω ν' αλλέσω... (στάσι).

Θέγουν τα τρώ όλο (ταχύς) στάσεις δεν κάνουν συστάσεις (νεγώς) τρώοντα τας συστάσεις (στασις) γιατ' έινε τέτοιος (καίριος) κι' άπαγορεύοντ' άσ (καίριος) οι κάθε είδους... στάσεις (στασις).

Ο ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑΣ

Γυρίζει και δέλει τη χοντρή την Κωστούλα του Γκαθού.

—Για να σου πω, της λέει καταδυμωμένη, κάτω τα κουλά σου, να μη σ' άκόμα. Πού έβρεις το λούσο σου ποιά έινε πρώτη και ποιά δεύτερη; Σταράζην σε δάλανε εδώ χάμω;

Η άλλη όμως έπέμεινε: —Μη μου κάνεις την άνήξηρη, σου λέω, και από τέτοια σταλάκια έέρουμε κι' έμεις, άγκαλά δά φασουλιάτσισα δεν είσαι!

Η Ζαμφώ πιά δεν κρατήθηκε. Έέχασε και ούρα και φασουλάκια κι' έδωσε τα χέρια στη μέση, έσήκωσε το κεφάλι κι' άρχισε: —Μωρή λωλοσέρβια, έμιας μιλής έτσι; Έσύ από που θάσας, διαόλου Βιτελίνα; Βέβαια το ήμαθα η κόρη ηνένης κουμαράτη! Ημακρύνει οι ποδιές μας κι' ήσκαπάζαν τοι μοιπέρι μας!

Δεν μπορείς πιά να κρατήση το θυμό της η Κωστούλα και χυμά έπάνω στη Ζαμφώ σαν άμινωμένη!

—Ού να χαθείς! της φωνάζει, ήρχεις να μας κάνεις τον κομάρσιο στη γειτονιά;

Και την άρτάζει από τα μαλλιά. Η Ζαμφώ έφρονίζει:

—Κακοχρόνως έσύ κι' η γειτονιά σου! Και όλες τες ρίχνονται έπάνω της σαν έρυνες στην άρχισουνε στο ζύλο.

Μάλις κατάρωσε ένας περστικός άστυφός λακας να την πάρη από τα χέρια τους.

Σαν έφθασε στην πόρτα της η Ζαμφώ, έε μαλλιασμένη, η πρώην γειτονιάς η Μαργαρώ, την είδε κι' έτρεσε:

—Τ' ήσκαλε, καλέ; —Αστα, με συρομάδωσε μιά σκύλα δώ από το μπακάλικο, γιατί τ'άη πήρα λέει τη σειρά της στην όρυα.

—Άχου! Καλά σ'άτα έγω, τ' άνειρο που είδες! Μπαμίες, έινε πάντα έύλο! Καμμένη, Ζαμφώ, περσάσκα σου! Ναι! Έρχεται κι' η κουινάδα σου η Τερψιθέα. Δεν τ'άω τίποτα, γιατί θα χαρή!

Τα Βάδρα Καρμπέ

ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ

Μιά καινούργια πάλι ιδέα άνετίθησε πάλι σ'άνα από το κεφαλάκι της. Σουρπούλτσας.

—Καρμπέ! —Τι ένεσι, Σουρπούλ; —Έχω ένα λινά. —Καλό να γινε! —Άκουσε, γινερούμ. —Άκουσε, λέε το, μπέ!

Η Σουρπούλτσας ήρθε όρος ανθρώπου που άνεκάμει την Άμερική, κι' έλεγε: —Τώρα ζαρζαρότα — μαρσάτε τελειωμένος έντης, μετρίανος νέν έκει, φραγκόφας.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑ

ΣΤΑΣΕΙΣ

Καταργήθηκε, που λέει, στάσεις που τρώει πολλάς και σ' άγωνα δεν πιάνει. Λοιπόν το νομό σου, άλεπο, σ' άραντεδού μας του λοιπού, στην ώρα σου να φτάσεις.

Καταργήθηκαν άρτορες στάσεις τελείως περτίτες και σ' άγωνα δεν πιάνει. Λοιπόν το νομό σου, άλεπο, σ' άραντεδού μας του λοιπού, στην ώρα σου να φτάσεις.

Νάσαι στην ώρα συνεπής και περί τρώ να μη μω πής. Γιατί δεν δίνω έσσι. Και σαν άρτορο παιδί, μπορεί μιά μέρα δηλαδή κι' έγω ν' αλλέσω... (στάσι).

Θέγουν τα τρώ όλο (ταχύς) στάσεις δεν κάνουν συστάσεις (νεγώς) τρώοντα τας συστάσεις (στασις) γιατ' έινε τέτοιος (καίριος) κι' άπαγορεύοντ' άσ (καίριος) οι κάθε είδους... στάσεις (στασις).

Ο ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑΣ

Όταν ο Θεός έδημιούργησε τον κόσμο, ήταν πολύ κουρασμένος, άνευχτος λοιπόν έναν σκεπρό τόπο όπου θα μπορούσε να αναπαύεται λίγο, κατά παράδοξη όμως σύμβαση, δεν έβρισκε πουθενά το μέρος που ήθελε. Άλλωστε έκανε πολλή ζέση, άλλωθι κρύο, έδω φουστό σε ισχυρές άνεμοις έκει έβρεχε διαρκώς. Έξωργισμένος τότε, απέφασε να δημιουργήσει μια νέα χώρα, η οποία θα ήταν κατάλληλη για να ευχαριστήσει αυτόν τον Λόγο τον Δημιουργό. Έτσι έδημιούργησε την Ώκεανία. Με το θείο χέρι του έσπειρε μία σειρά από μαγευτικά νησιά επάνω στην έπιφάνεια του άπειρου Ειρηνικού Ωκεανού.

Την έκδοξη αυτήν δημιουργούν οι Ιθαγενείς Μαορί περί της δημιουργίας της πατρίδας τους. Ίσως να είναι αλήθεια. Πιθανότερον όμως είναι ότι ο μύθος όφειλεται στην ποιητική φαντασία κανενός Γάλλου, ό οποίος, όπως ο Πιέρ Λοτί ή ο μεγάλος ζωγράφος Γκωγκέν, έρωτεύθηκε την παραδεισένια όμορφη της Ταϊτής και τών άλλων γειτονικών της νησιών.

Ταϊτή, Χαδόθ, Χονόλουο!... Θα έπιστευε κανείς ότι ο Δημιουργός δεν άρκεσθηκε να πλάσει τα νησιά αυτά, αλλά έφρονιζε να τους δώσει ό ίδιος και τα όνόματά τους, τα όποια ήχουν τόσο γοητευτικά.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ
Ίδου πώς πρέπει περίπου να χωρίση κανείς τον πληθυσμό της Ταϊτής:

- 1) Οι Ιθαγενείς, που δεν κάνουν τίποτε.
 - 2) Οι Κινέζοι, που κάνουν έμποριο.
 - 3) Οι Γάλλοι, που κάνουν πολιτική.
 - 4) Οι ξένοι που κάνουν γυμνασίο.
- Ίσως να είμαι κάπως υπερβολικός, αλλά όχι πολύ, σάς θεβαίω. Και ό κανών είναι άπαράβατος. Μόλις οι Άμερικανοί, που είναι το σο σεμνότεροι στη χώρα τους, πετήσουν σε μία χώρα που έχει ήλιο και έπιεικείς χωροφύλακες, γδύνονται!

Έπειδή δέ στην Ταϊτή ό ήλιος είναι δέκα φορές δυνατότερος κι'όχι χωροφύλακες έκατο φορές έπιεικέστεροι, το παρακάνουν!

Πρό έτών, ό κυβερνήτης της νήσου θέλοντας να καταπολεμήση την είσοδο τών Κινέζων στην Ταϊτή, έδωσε καταστήματα και έμπορεύματα σε όλους τους Ταϊτινούς. Μερικές ημέρες άργότερα έπεσέκη φθό ό ίδιος την φουρα και έβριθε τά χέρια του από την χαρά του έλέποντας ότι το σχέδιό του έπτυχαν θανάσιμα.

Σ κεφθήτε ότι ήλθαν Γάλλοι, κατόπιν Άγγλοι, άρόντορα Ίσπανοί, Χιλιανοί και Περούβιανοί, χωρίς να αναφέρω τους Κινέζους. Και την εποχή εκείνη, όπως και σήμερα, στις Μαρτίες είναι προσβολή για ένα κορίτσι να συναντησής στο χωράφι και να μην τού δείξης τόν θαυμασμό σου.

Θά με ρωτήσετε: «Και τώ ποι-

είναι;

Τά δίνουν. Κυρίως τών τώ κορίτσι είναι ώραίο και ό πατέρας άπό φυλή έκλεκτή, ίδιος δέ Εύρωπαιός ή Άμερικανός, ύπάρχουν πάντοτε πρόθυμοι για να υιοθετήσουν τό παιδί. Συχνά μάλιστα τό καπαρώνουν μήνες προτού γεννηθή, όπως λέμε δηλαδή στις χώρες μας:

— Όταν γεννηθή ή σκόλια σου. Και ή οικογενειακή ιστορία; θά παρατηρήσετε άσφαλώς. Ύπάρχει, με την διαφορά ότι ως μητέρα λογαριάζεται εκείνη που υιοθέτησε τό παιδί. Ή άλλη άγνωρίζεται τελείως, τό παιδί ποτέ δεν μαθαίνει την πραγματική μητέρα του.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Άλλωστε, στις Μαρτίες, ό γάμος, ως έρωταλένια φυσικά, δεν ύπρχε. Ένας άνδρας και μία γυναίκα έζούσαν μαζί όσο τούς άρεσε. Καμμιά ζημία. Στην φυλή τών Τουαμουτού όταν ένα κορίτσι φθάση στην ηλικία της ήθης, τού φτιάχνουν μία κομψή τουάλεττα και τό στέλνουν περίπατο. Άν γυρίση όπως έφυγε, τό δένουν και τό θε ωρούν άνικανο.

Σε άλλες φυλές πάλι, τά κορίτσια από δώδεκα έτών, μένουν χωριστά για να μπορούν να τά έπισκέπτονται οι φίλοι, χωρίς να ένοχλούν τούς γονείς. Σήμερα και Λόως στην Ταϊτή, παντρεύονται κα τά προτίμηση, αφού άποκτήσουν τρία - τέσσερα παιδιά.

Έδώ θά με ρωτήσετε άσφαλώς: — Πώς νύνουνται οι Ιθαγενείς της Ταϊτής; Όπως θέλουν! Άρχίζουν από τό σωθράκι ή μιάν απλή ζώνη στη μέση και φθάνουν στο ώραιο λευκό κοστούμι με γραβάτα και καστρόνια παπούτσια. Οι γυναίκες φορούν συνήθως έλαφρό άνοιχτόχρωμο φουστάνκι και από μέσα είναι τελείως γυμνές. Στην έξοχη φορούν τό γραφικό παρόε.

Καθώς κάνει ζέση και οι νέες περπατούν τρεις ή τέσσερις μαζί και φυλαρούν, μόλις φθάσουν έμπρός σε κανένα ποταμό — ύπάρχουν δέ περισσότερα από έκατό που κατεβαίνουν από τά διάφορα όβουα — τις βλέπτε να σταματούν και νι καθνται μέσα στο νερό συνεχίζοντας την φυλαρίστα τους. Όταν μουσκέουν καλά, σηκώνονται και συνεχίζουν τον δρόμο τους με τό όρεγμένο φουστάνκι κολλημένο επάνω στο σώμα τους, όποια κάλυπτοντες έτσι στον διαβήτη τις άνογες γραμμές του πλαστικού κορμιού τους. Μόλις δέ ό καυστικός ήλιος στεγνώνει τό φουστάνι τους, ένα άλλο ρούκι θά δροσίση και πάλι τό σώμα τους.

Η ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΤΩΝ

Δέν πιστεύω ότι ύπάρχει σέ κανένα άλλο σημεϊον της γης πιο εύγενικός και πιο άγαθός λαός από τούς Ιθαγενείς που κατοικούν στην Ταϊτή. Είναι τόσο καλοί οι άνθρωποι αυτοί, που σου έρχεται συχνά ή όρεξη να τούς τιμησής για να κάνουν έναν μορφοσμό.

Αδιαφορούν για όλα, ακόμη και για την παρουσίαν ενός ξένου στο σπίτι τους. Άν δώπατε, μπαινέτε σ' ένα σπίτι και ζητάτε ένα πίντε, Σας τώ προσφέρει μία ώραία νέα με ένα προκλητικό χαμόγελο στα χείλη. Τό πίντε και ζητάτε κατόπιν να τό πληρώσετε. Τά χρηματά σας όμως ουδέποτε γίνονται δεκτά.

Παίρνετε μία όμπερτίνα. Δουλεύει δεκαπέντε μέρες και φεύγει κατόπιν χωρίς να σας ζητήση χρηματά, για τόν άπλουστό λόγο ότι δεν θέλει να δουλέψη πιά.

Πρό έτών, ό κυβερνήτης της νήσου θέλοντας να καταπολεμήση την είσοδο τών Κινέζων στην Ταϊτή, έδωσε καταστήματα και έμπορεύματα σε όλους τους Ταϊτινούς. Μερικές ημέρες άργότερα έπεσέκη φθό ό ίδιος την φουρα και έβριθε τά χέρια του από την χαρά του έλέποντας ότι το σχέδιό του έπτυχαν θανάσιμα.

— Ύπρχει! έφώναξε άπεινός μενος σ' έναν Ταϊτινό. Βλέπω ότι δεν έχεις πιά ούτε ρούκι, ούτε αλευρί, ούτε κονορέρες. Λοιπόν, τά πούλησες όλα;

Ο Ταϊτινός χαμογελά ευχαριστημένος.

— Και πόσα έχεις στο ταμείο σου;

— Τίποτε.

— Έκανε, πότε; Ποιός σου χρώστος;

— Δεν ξέρω... κανείς! Συγγενείς και φίλοι έπήγαν να τών ίδιων και αυτός τούς έδωσε ό,τι είχε τό κατάστημά του. Έτσι είναι πλάσμενος!

Ίδου και ένα έπεισόδιο σχετικό με την άφιλοκέρδεια αυτή τών Ταϊτινών. Πρό καιρού, έφθασε εκεί ένα μεγάλο ύπερωκεάνειο από τό δ. να ποιν άπειδεσθή ένας όλοκληρής κινηματογραφικός βίσεας. Πρώτη εργασία τού σκηνοθέτου ήταν να στείλν στην εταιρία του μία ταϊνία για τις έπικαιρότητες. Παρήγγειλε λοιπόν έκατό πύργους με Ταϊτινούς ντυμένους με φύλλα και έστρατολόγησε και λευκούς για να παραστήσουν τούς πλουσίους Άμερικανούς περιηγητές.

Άνεθεο στους τελευταίους να πετάξουν κατά τό σύστημα τών Άμερικανών δέκαρες στους φτωχούς Ιθαγενείς. Για να άπολαύσουν δέ τά χρηματά τους τά πετούσαν στο νερό και διεσκέδαζαν έλεποντας τους να βουτούν για να τά πιάσουν.

Οι Ταϊτινές παραδόξως ανυπέλεκαντο για να πιάσουν τις δέκαρες τών περιηγητών. Ή συνέχεια όμως της ιστορίας αυτής κατέληξε τών σκηνοθέτη.

Οι Ταϊτινές τώ έκαναν νομίζοντας ότι αυτό έπεισάσε να κινηματογραφική ό σκηνοθέτης και κατόπιν, άναστατες, έπήγαν όλες να τό έπιστρέψουν τά χρηματά του. Γιατί ή Ταϊτή έχει και ένα άλλο προϊόν. Ε'νε ή μόνη χώρα τού κόσμου όπου δεν ύπάρχει ούτε ένας ζητιάνος και όπου παίρνεις τό πιν από τούς ανθρώπους — έκτός από την τακτική εργασία — με μερικά ποτηρία κρασί ή λίγη μουσική.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ.

ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΜΟΥ

«Αγαπητή μου Ζακελίν, «Εχασα τό ρολόί μου, Εχασα τό πορτοφόλι μου, την ταυτότητά μου, γραμμάτια έμπιστευτικά... με λίγα λόγια Εχασα την τιμή μου. Δεν μού μένει πιά παρά να χάσω τη ζωή, πράγμα τό όποιον και θά γίνω!...»

Ο καθηγητής Ζάκ Άντρέ, άφου έπαυδούρθηκε αυτό τό γραμμάτιο στην έπίτ τά πρωί, έγύρισε στο Γκράντ - Ότέλ, έτοιμος να θέση σ' έφαρμογή αυτό που έγραφε στην γυναικά του.

Τό δωμάτιό του τού φάνηκε έξ όρκου και συντελούσε στην έπίδειξη νωσις της ψυχικής του καταστάσεως.

Ωστόσο, ή κόρασις, ή δειλία ή ή έλλειψις άποφασιστικότητας, τόν έκανε να πλανάσκη και ν' άναβάλη για άργότερα τό σχέδιό του.

Κατά τις δέκα τό πρωί, τόν έβυπνησε τό κουδούνισμα τού τηλεφώνου. Ζητούσαν να τόν ίδουν.

— Έκ μέρους τίνος; έρώτησε. — Κάποιος παλιός σος στρατιώτης. Ο κ. Φοντανίλ, ό όποιος έχει να σάς δώση κάτι χαρτιά σουδαίου ένδιαφέροντος.

Τού ήρθε στη μνήμη τό όνομα. Ο στρατιώτης αυτός ήταν ένας τών όποιων είχε υπό τάς διαταγάς τού τό 1919 στο Δυτικό Μέτωπο.

Ένας καλός πολεμιστής, μά άπειθαρχήτος.

Ο ύπολοχαγός Ζάκ Άντρέ τόν είχε γλυτώσει δυό - τρεις φορές από τό στρατοδικείο.

Σε λίγο ό πρώην στρατιώτης Φοντανίλ παρουσιάζεταν στο ξένο όχολεο.

Χωρίς προλόγους, ύπολοχαγέ μου, έρχομαι να σάς άναποδώσω, ό,τι μού είχατε δώσει άλλοτε, πολλές φορές. Νομίζω πως αυτό στον δικό σας κόσμο τό λέτε τιμή. Ορίστε!

Ή «παρέα μου» που περιπολεί κάθε όρδου γύρω από την Όπερα σάς έστίμψε χθές έράδου. Τό θυμάστε;

Ναι.

Ο πρώην ύπολοχαγός ξανάζησε για μία στιγμή την σκηνή της προηγουμένης.

Σ τις όκτα τό έράδου έδεινποδσε στην αίσθησή του Συλλόγους τών έπιστημόνων με συνωδέλους

του. Κατά την έξοδο από τό σπήσιο αυτό, όλοι οι συνωδέλοι έαγαθήσαν παιδιά είκοσι χρόνων.

Ήσαν άρκετά, έκομαν περιπάτους, έτραγουδούσαν, κτλ.

Σ τις τρεις τό πρωί, ό Ζάκ Άντρέ σέ κατάστασι «άπαγορεύσεως» κατέβηκε τη λεωφόρο της Όπερας, διεκδυόμενος, ένώ με τό δήμα του διεγερσε πάμπολλους μαϊνάρους, πρός τό Γκράντ - Ότέλ.

Μά στό δρόμο έμπελεξε με μία νέα γυναικά, ή όποια τόν έφώναξε από τό αυτοκίνητό της, τού έζήτησε φωτιά και τόν προσκάλεσε να κάμουν έναν νυχτερινό περίπατο.

Τό έπικολούθησε κατόπιν, δεν μπορούσε να τό θυμήσκη καθαρά. Συγκεκριμένα, θυμάται πως δεν θέλησε να πληρώση 3090 φράγκα για κακοτήλα σε κάποιο ύποπτο κέντρο, όπου έρισκόταν παρέα με διάφορους φίλους της τυχαίας γνώριμίας του, ό,τι έξυλοκοπήθηκε και πετάχθηκε στό δρόμο και ό,τι μεταφέρθηκε με άμαξι και έναπετέθη σε κάποιο παγκό, δέλα στην Άψίδα του Θριαμβού τού Καρουσέλ.

Ο φρέσκος άέρας τόν επάνεψε σε στίς αισθήσεις του κατά τις έζή τό πρωί. Έκείνη τη στιγμή έπληρε είδησι πως δεν είχε πιά ρολόί, πορτοφόλι, ταυτότητα.

Μά τό σοβαρότερο ήταν πως τό πορτοφόλι, τού είχε και κάτι έμπιστευτικά έγγραφα και γραμμάτια κακόσιας κυρίως της καλής κοινότητας, που θά μπορούσε κανείς με αυτά ή να την έκδέσκη ή όπωσδήποτε να την έκδώση λόγω της θέσεως τού προσώπου και της νουτροπίας τού νέου κατόχου τών άποδευτικών αυτών έγγραφων.

Άκριβώς τότε άναλογίζόμενος την εύθυνη πού έφερε και με τό κεφάλι ακόμη άσπυ, έγραψε: «Έχα σό τό ρολόί μου κτλ.»

— Ύπολοχαγέ μου, πάρτε τό, όπως θέλετε. Μπορείτε να πητε ότι ό Φοντανίλ έπεσε πολύ χαμηλά, αλλά και αυτός επίσης έχει κάποιον αίσθησι τιμής. Όταν, τη στιγμή της μοιρασίας, σήμερα τό πρωί στις όκτα, τό κορίτσι μου και ή «παρέα» μού έφεραν τό πορτοφόλι σας, έδωκα μέσα α' αυτό την ταυτότητά σας και έναν φάκελλο με τίς διευθυνσί σας, σάς άνεγνώρισα άμέσως και είπα: «Όχι, ήρθε ή στιγμή να πληρώσω! Πρέπει να τό άναποδώσω, ό,τι μού έκαμε στό παρελθόν! Έουζητήσατε πολύ με τούς συντρόφους. Δεν ήθελα να μού δώσουν τά χαρτιά και έλεγον ότι αισθηματολόγος, Έέωμυ σαν μάλασι. Τέλος, έλογικεύθηκα και όρίστη τά χαρτιά σας!»

Όσο για τά χρηματά θά με συγχωρήσετε. Ήταν νομίζω 2000 φράγκα. Ήμουν ύποχρεωμένος να τούς άφήσω τό μεριδίό τους. Μά τό 500 φράγκα τά δικά μου είναι έδω. Ορίστε τα κι' αυτά! Άρκετά είπα, ύπολοχαγέ μου. Με συγχωρείτε, πώς σάς ένοχλουν, θά έξυλοκοπήσω να σάς φανώ χρησιμός. Τώρα, μετάξω μας, σάς συμβούλευα να μην ένανευρίτε σε αυτοκίνητα, που σταθμεύουν την νύχτα στη λεωφόρο της Όπερας. Και ή μη ή ευχαριστησέτε, άλλωλώς θά έναναπνύω δλα.

— Έν τάξει, άς μη έναναμίσω με γι' αυτά.

— Όπως και οι άλλοι, σάς τό έπαναλαμβάνω, έχομε και μες τη τιμή μας, άν αυτό τό άποκαλείτε τιμή.

Άφήνοντας όλα τά άντικείμενα επάνω στο τραπέζι, χωρίς να πη πιά τίποτε άλλο και χωρίς ακόμη να σφίξη τό χέρι τού πάλητού αέλιωματος, ό πρώην στρατιώτης Φοντανίλ έξαφανίστηκε.

Μόλις ή πόρτα έκλείσε, ό Ζάκ Άντρέ έγραψε στη γυναικά του έ να «δευτέρου» γραμμάτιο.

«Αγαπητή μου Ζακελίν, «Εχασα τό ρολόί μου, έχασα τό πορτοφόλι μου, την ταυτότητά μου, γραμμάτια έμπιστευτικά, με λίγα λόγια Εχασα την τιμή μου! Δέν μού μένει πιά παρά να χάσω τη ζωή πράγμα τό όποιον και θά γίνω!

Πώς έρίσκει, άγαπητή μου, σ' τη την άρχή για μισοτόρημα; Θά σού έξηγήσω όλα τά υπόλοιπα προσφορικάς.

Όλες μου οι ύποθέσεις πηγαίνουν πολύ καλά και τό ταξίδι μου στο Παρίσι έπέτυχε άπολύτως.

Σε φίλο γλυκά!»

Σ. ΝΤΕ ΜΠΑΡΙΕΡ.

Ο γοητευτικώτερος ΕΡΩΣ

είνε ό παθολογικός;

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΠΟΝΕΙ, ΔΕΝ ΑΓΑΠΗΣΕ!

Όποιος δεν πόνεσε, δεν άγάπησε! Είπαν και ύπεστήριξαν έως σημερα οι ψυχίατροι ότι ό έρως έχει την άρχή του σε μία χημική ιδιότητα τού ανθρώπινου οργανισμού, κατ'α την όποιαν, όπως στην χημεία, τό ένα κύτταρο έλκύει τό άλλο.

Κι' έπειδή όλος ό ανθρώπινος οργανισμός άποτελείται από κύτταρα, βλέπουμε ολόκληρο τόν άνθρωπα να έλκύεται από ολόκληρη τη γυναικά.

Έχει όμως ένα πλήθος έκδηλων σών στον έρωτα, ή χημική αυτή ιδιότητα τού ανθρώπου. Γιατί ό,τι άνθρωπινα κύτταρα δεν είναι έ...α...

Αυτός είναι ό λόγος που ό έρωτας στον άνθρωπο δεν παρουσιάζει ποτέ όμοιός, ύγιης, ίσοις ροπήμενός, άρμονικός.

Νά είναι άρα γε αυτό μία πρόνοια της φύσεως; Θεϊον χάρισμα! παραδίδονται οι έλδικοί έρωταλόγοι. Γιατί έτσι ό έρωτας γίνεται ώραιότερος, έλκυστικώτερος, γοητευτικώτερος.

Πολυποικιλίας και πολύτροπος, προσφέρεται να ικανοποιήση όλες τις ανθρώπινες άδυναμίες, όλα τά γούστα και τις διαστρεφές!... Ο ΠΟΝΟΣ ΚΑΙ Η ΘΥΣΙΑ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Οι γοητευτικώτεροι έρωτες, λοιπόν, είναι οι παθολογικοί. Οι «άριστοι», όπως τούς χαρακτηρίζουν οι ψυχίατροι. Όσο περισσότερο και κακοβόρει είναι οι «έρεθισμοί» που προκαλούν ένα έρωτικό ασήθημα, τόσο πιο αγνητευτικό είναι αυτό.

Πρώτη ή έπιστημή έδωσε την όμορφη στον έρωτα και τόν έξάγνε «κινώντας τον παθολογικό». Τού έδωσε τό «σχημα» με τό όποιον πρέπει να παρουσιάζεται. Έξήγησε να τόν άποστήση από κάθε υλικόν δεσμό και να τόν άνεβόση ψηλά, να τόν έξογνήση.

Έτσι, τού έδωσε την μορφή τού πόνου και της θυσίας, τόν παρήτρψε σάν ένα άναγκάιο δασανστήριο, σάν κάτι άπηγορευμένο, που πρέπει να κρύβεται. Και από ύψη, τόν έκαμε παθολογικό.

Ο έρως πού έζήτησε ό Πλάτων ήταν ένας έρως ώραιός και ύψηλος.

Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να γνωρίσουν την άπόλυτη ευτυχία τού έρωτος, ύπεστήριζε ό άρχαίος φιλόσοφος. Και να ικανοποιήσουν έξ' αυτού τις σωματικές και ψυχικές λαχάρτες τών...

Κι' όμως, ό ύγιης αυτός έρως πού διεκίχρε Πλάτων, δεν «έπαινε». Κανείς δεν τόν άκούοθησε: Άπλούστατα, γιατί ήταν κατι που δεν μπορούσε να πραγματοποιή.

Ένώ ό έρως τού Σοπένουερ, ό Ισχός και άρρωστος, άνάκαθεν έ θριαμβεύσε. Σ τάθηκε ένα πρότυπο πού τού μιμήθηκαν όλοι οι ποιηταί και οι καλλιτέχναι τού κάμου, όλοι οι έρωταυμένοι της γης...

ΕΡΩΣ ΚΑΙ...ΚΥΤΤΑΡΑ!

Κάθε άνθρωπος λοιπόν έχει στον έρωτά του την ήθηή της «χημείας» του... Ο αλμπαδόνης είναι φίλδρονος, ό λυμπαφτικός ρομαντικός, ό χολερικός διωτικός, ό νευρικός άχόρταχος. Οι τέσσερις αυτοί έρωτικοί χαρακτήρες είναι όλοι παθολογικοί... Και όμως είναι οι πιο συνήθεις στον έρωτα. Και οι πιο γοητευτικοί...

Ο καθεός έρίσκει μέσα σ' αυτός τόν έαυτό του.

Ο έρως για να είναι έρως πρέπει να περικλείη και την «έκλογη». Κάθε άνθρωπος δηλαδή διαλέγει τόν έρωτά πού τού άρέσει... Άλλά στην έκλογή αυτή θά παίξη ρόλο πάλιν ή «χημεία» του. Αυτή θά τόν οδηγήση στην ραμνική νέα ή στην άσπαστη περσική.

θα της νύκτας, στο νέο κορίτσι, ή στην μεστωμένη γυναικά. Τά κατ'αρά δηλαδή, πάλι, θά πουν την τελευταία λέξη τους. Και θά ίκαν νοσηύσουν την παθολογική έρωτική τάσι τού έρωταυμένου.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΟ «ΠΑΘΟΣ» ΜΕΣΑ ΤΩΝ

Είνε παρατηρημένο, κατ'α τούς ψυχολόγους τού έρωτος ότι έκεινοι που άγαπούν τούς κορσέδες τών γυναικών έσπαρμένους ή πού κυνηγούν τις μισήτριες τού γυμνασίου, έκείνοι πού μένουν έκστατικοί έμπρός σε μιάν άσπρη ποδιά ή σ' ένα γυναικείο νυχτικό, δεν διαφέρουν καθόλου από έκείνους πού άγαπούν τά μάτια μιας γυναικός ή τό χέρι, ή την φωνή ή τό άρώμα της.

Γιατί όλα αυτά είναι συνταγή ματα πού συνοδεύουν τόν «κάθε» έρωτα. Και τόν κάνουν παθολογικό... Μόνο παθολογικοί έρωτες έπομένως ύπάρχουν. Και για να συμβεί ή αυτή, σημαίνει ότι είναι άσφαλώς και οι γοητευτικώτεροι.

Άποδείξεις και ή φιλολογία: Οι μεγαλύτεροι μυθιστοριογράφοι τού κόσμου μόνον για άρρωστημένους έρωτες έγραψαν. Γιατί ήξεραν πως αυτοί συγκινούν, αυτοί είναι οι ώραιότεροι και αληθινώτεροι.

Ο Δον Κιχώτης είναι ένας έξαισος έρωταυμένος. Ο Άμλετ, είναι πρελλός για τόν έρωτα και από έρωτα. Ο Όθελλος έχει την ήλιο τυτία τού παθολογικού έρωταυμένου: είναι άρρωστος από τόν έρωτά του. Ο Δάντης άναπατή την Βεατρίκη σάν όπτασια όνειρου. Η Φαύστα είναι μία έρωταυμένη πού δεν διατάζει να έγκλημάση από έρωτα. Ο Ντεγκρέ στην Μανών είναι ένας άβουλος έρωστικός πού ή έρωτική άσάθεια της Μανών τόν ρήγνι στην φρικτότερη άπείστια.

Οι έρωτες τού Άλφρεντ ντε Μυσσέ είναι όλοι παθολογικοί: άγαπούν μέχρις ύπερβολής πάντοτε. Και ό Ντωιτέ της «Σαφώς» τού μάς δείχνει σε ποιά χαμηλό έπίπεδο μπορεί να πέση από τόν έρωτα μία μεγαλοφυα.

ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ.

Είνε λοιπόν οι παθολογικοί έρωτες οι ισχυρότεροι και ώραιότεροι... Αυτοί συγκινούν την ψυχή, άναστατώνουν τό σώμα και προσφέρουν στον άνθρωπο όλες τις διαδαθμίες της όρμης και τού πάθους.

Νά έξηγουμεθα όμως: Οι έρωτες οι παθολογικοί άν και οι ώραιότεροι, δεν παύουν ναίκα και έπικινδυνώδεστεροι όταν μένουν άχαλινώγητοι.

Ο άλιγνος τού πάθους και ή μέθη της άρρωστικότητας ήδονής είναι ασήθηματα πού θέλουν φρυγμό στην κατάλληλη στιγμή. Γιατί, άν ό έρως ό παθολογικός προσφέρει τόν τρόπο και τά μέσα να ρουφήξη κανείς τις χαρές της έρωτικής ζωής ως τόν πάτο τού ποτηρίου, κλείνει όμως άπογοητεύσεις και δυσάρεστα άπρόσπτα πού κάνουν τόν έρωταυμένο να ύποφέρει για πολύ.

ΤΟ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ

Τό καφενάο ήταν όχοδόν άδειο. Τό γκαρσον άκούσθηκε να πη: «Είνε νευρική» και έσοκπσε τό τραπέζι με την πιασά του. Ο

Τώρα πού ήμουν ύποχρεωμένος να μετρήσω τά έξοδά του, έδοκίμαζα ώριμους άπογοητεύσεις. Έπί πλέον ήταν πιά πενήνια χρόνων, είχε ρυτίδες κάτω από τά μάτια του και κοκκινίλες στα μάγουλα. Άρχιζε να όσση τά μαλλιά του, πρ γμα πού φαινόταν. Έξακολουθούσε να σηνώνη τό πανταλόνι του, μά όχι με την ίδια ευκρίνεια όπως άλλοτε. Δεν ήταν πιά ό παλιός κατακτητής. Οι γυναικές τόν έκαρδίδεσαν όταν ήθελε να καταπληξη την άντίστροφή τους με τά καλά του.

Αυτό τού έτοίχιζε περισσότερα από τη χρεωκοπία πού τόν άπειλούσε. Την ήμερα όπου έκαμε τόν έσολογισμό πού, έπηρε μία γυναικά άπόφασι.

Ίσως έδω, θά ζήσω με τη Τζιλντα μία ζωή ήσυχη και όλοκαι μική. Χάρις στον περσό μου είμα στα θέσσο, πως δεν θά πεθάνωμ με πένιας...

Εγύρισε σπίτι του. Η Τζιλντα είχε φύγει με τά ρούχα της και τά κοσμημάτά της. Είχε φύγει μ' έναν έρωστή πολύ πλούσιο, πού τόν είχε είκοσι χρόνια, από την ήμερα πού έμαθε ότι ό Άλμπέρτο την άπατούσε άσυστάτως και έπείριμεν τη στιγμή την πιο σκληρή, για να έκδικήση.

ΤΖΟΒΑΝΙ ΠΕΡΤΙΝΙ

ΤΖΟΒΑΝΙ ΠΕΡΤΙΝΙ

Ο έρως πού δεν δοκιμάζει δλες τις νέες, τού παραγομύ, πού δεν κλείει μ' όλα τά δακρυα και δεν δοκιμάζει όλες τις πηγές, δεν είναι ένας έρως άπόλυτος.

Γι' αυτό και οι άνθρωποι έλκονται και προτιμούν τούς πλούσιους σε παραγομύς και πόνους έρωτες, τούς παθολογικούς.

Άγαπούν και ζήλευουν, ζήλευουν και ύποφέρουν, ύποφέρουν και δεν όμολογούν... Τά βασάνια τού έρωτος είναι τόσο γλυκά, γιατί είναι αυτός ό ίδιος ό έρως...

Όλοι άγάπησαν και άγαπήθησαν στη ζωή τους. Όποιος όμως δεν έφανεσε, δεν έκλαψε, δεν ύπέφερε από έρωτα, αυτός δεν έγνωρισε την ύπεροχη έρωτική χαρά.

Όποιος άγάπησε άπλως, χωρίς έξάρσεις, χωρίς άγανίες και πάθη, δέν έ...α...π...σ...ε... ΜΙΧ ΧΑΝΝΟΥΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο Άλμπέρτο Παντίν είχε διατηρήσει από τόν πόλεμο, όπου έκα νε τέσσερα χρόνια ύπαξιωματικός τού πυροβολικού, τη συνήθεια να σηνώνη τό πανταλόνι του με μία κνήνη τού σώματος και με τις παλάμες τών χεριών του.

Έσυνεχισε τό έμπόριο άρωματικών τού πατέρα του, έκαμε έναν γάμο εύάρεστο με την κόρη ενός κομματού, μά αυτό δεν τόν έμπίδξε, κάθε φορά πού τού δινόταν ή ευκαιρία να συναντησκη καμιά νέα, να προσβήση σε έρωτικές έξομολογήσεις οι όποιες συνήθος έλνυνον ευμένως δεκτές.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣΤΩΝ ΠΡΑ

...η γοομένην. — Η Μαρία ντε Κρουσάρ παραδίει, χωρίς να το θέλη, στο δημόσιο μάγισσα τη μητέρα του αγαστημένου της Νοστροδάμου, που μαθαίνει το τρομερό μυστικό την ώρα που έχει κάμει το γάμο της μαζί του. Παραδίει τότε τη γυναίκα του σε δύο φίλους του και τρέχει κατατροχόμενος από τον πόνο κοντά στο προσκεκλημένο του αποβλήσκοντος πατέρα του. Έπειτα τον προδίδουν και καταπορνίζουν να αποσπασθούν από τα χέρια της το παιδί που η Μαρία έγέννησε εν τώ μεταξύ. Είκοσι χρόνια άγριότερα, ο Νοστροδάμος έχει αποκτήσει μία τεράστια φήμη ως μάγος και μπροστά του τρέμουν βασίλεις και άρχοντες. Η Μαρία είναι η «Κυρία χωρίς όνομα» και ασχολείται με φιλανθρωπίες. Ο γιος της που είχε πάρει το όνομα Ροαγιαλ ντε Μπωρενέρ και που οι γονείς του αγνοούν τελείως την ύπαρξη του πληγώνεται βαρύνοντάς τον με τον σωματικό και ψυχολογικό με τους ανθρώπους και η Κυρία χωρίς όνομα καταπορνίζεται να τον σώσει και να τον μεταφέρει σε ένα ασφαλές καταφύγιο. Έκεί, τώρα, σκυμμένη επάνω του, νομίζει πως αναγνωρίζει σε αυτό τον άγνωστο κάποιον ομοίωτη με τον αγαστημένο της Νοστροδάμου, του οποίου έχει χάσει τελείως τα ίχνη.

52ον

Στο διάστημα αυτό, η Κυρία χωρίς όνομα είχε λύσει τον επί εικομήνιο του τραυματισμού, για να αναλάβει την κομπίνα που είχε «βάλει επάνω στο τραπέζι». Έκανε αυτή την εργασία μ' ένα λεπτό τρόπο.

Ο Μπωρενέρ έκασκετο: — «Όχι, δεν θα τιμωρήσω αυτή την δυστυχισμένη γυναίκα. Εάν ο Τρινκεμάγι και οι συντρόφοί του έρχονταν για να σου ζητήσουν λογαριασμό για το παρελθόν σου, θα είχαν να κάνουν μαζί μου... Άλλα μισό αιώνα με μένω κάτω από το πόδι σου με την κα ταυτότητα... Όχι... Δεν θα μείνω εδώ... Κ'ί όμως δεν ξέρει πόσον θα πρέπει να υπέφερε αυτή η γυναίκα! — Αισθάνομαι τον έαυτόν σου καλύτερα; Ερώτησε η Μαρία ντε Κρουσάρ, δέχοντας τον επίθεσμο του.

— Τόσον καλά, κυρία, χωρίς οτις καλές σας φροντίδες, ώστε νομίζω ότι μπορώ να σηκωθώ και να φύγω... — Πώς; Έκαμε με αλλοιωμένη φωνή. Θέλετε να φύγετε στην κατάσταση που είστε; — Ο Μπωρενέρ έγέλασε. — Μήπως είναι το πρώτο τραμά μου; — Ναι, αλλά ξεχνάτε ότι σας καταδιώκουν; Όχι, δεν θα φύγετε!

— Και όμως πρέπει. Όσο για κείνους που με καταδιώκουν, το καλύτερο γι' αυτούς είναι να μην θρηνούν στο δρόμο μου... Άλλα, στέ, άργα ή γρήγορα, αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει. Τι είμαι; Ένας άνθρωπος του οποίου καί το παλαιοκί. Μία μέρα, το σχολείο πρέπει να περάσει από το λαϊκό μου. — Η Μαρία ντε Κρουσάρ, υπό το κράτος μιας ανεξήγητου ταραχής, του έπιανε το χέρι, έσπρωξε επάνω του τα μάτια της και τον έρώτησε εαφικά: — Έγνωρίζετε τη μητέρα σας; — Ναι, απάντησε απόλυτα ο Μπω

Τρινκεμάγι είχε την κοπή θυμωμένη να δόνηση τους συντρόφους του σ' ένα χαρτοπαίγιο, όπου, χωρίς πολλές διατυπώσεις, έχασαν όλα είχαν.

Περίλυτοι, διευθύνθηκαν στο πανδοχείο της Μύρτας, όπου υπελάμβαναν ότι θα συναντούσαν τον Μπωρενέρ.

Άλλα, στη θέση του πανδοχείου, δεν υπήρχε πια παρά ένας σωρός ερειπίων και ένα πλήθος περιέργων, που έσυχολάζαν τη νικητήν πυρκαϊά.

Φίλοι μου, είπε προς τους συντρόφους του ο Τρινκεμάγι, που είχε σπεύσει να ζητήσει πληροφορίες, είμαστε χαμένοι.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; Ερώτησαν οι άλλοι.

— Ο Ροαγιαλ ντε Μπωρενέρ επέβη! Οι άνθρωποι του Ρονσερόλ τον είχαν περικυκλώσει, από παντού μέσα στο πανδοχείο. Προκειμένου λοιπόν να συλληφθεί, φαίνεται ότι προσπάθησε να βάλει φωτιά και να καίει ζωντανός. Ο Θεός ως αναπαύση την ψυχή του.

Οι συντρόφοι του παρέμειναν σαν αποβλήσκοντες. Δεν τόλμησαν να πιστέψουν την τρομερή είδηση. Όταν τέλος ανέληφθησαν τι άκρι βόε ήθελε να τους πει ο Τρινκεμάγι, ανέλαψαν όλοι εις δάκρυα και έκλαψαν πικρά για την τρομερή απώλεια.

Στην κατάσταση αυτή παρέμειναν επί πολλή ώρα. Επί τέλους, ο Μπωρενέρ έβωκε το σύνθημα της αναχώρησης.

— Πηγαίνετε, είπε. Το θέαμα αυτό μου σμίγει την καρδιά. Έξελκυσαν πράγματι με σκνφότο το κεφάλι.

Αλλά δεν είχαν κάμει περισσότερο από μερικά βήματα, όταν ο Τρινκεμάγι ένοιωσε να τον τραβούν από το χέρι.

Μύρτα! Έκαμε γυρίζοντας. — Σιωπή! Είπε η νέα. Άκολουθήστε με και οι τέσσερις.

Την ακολουθούσαν πράγματι, ενώ η καρδιά τους κτυπούσε δυνατά.

Σε λίγο βυπαιναν στο σπίτι της Κυρίας χωρίς όνομα.

Τότε μόνον έμειναν η Μύρτα για να τους πει!

— Δεν πείνασε! — Η χαρά που προεκάλεσαν οι δυο αυτές λέξεις στους τέσσερις συντρόφους υπήρξε υπερλαλή, όπου έριχον τώρα και η Κυρία χωρίς όνομα.

— Εύχαριστα, κυρία, είπε. Σας εύχαριστώ για τη φιλοξενία σας και για το θέαμα που έβάζατε στην πληγή μου και το έθαιον, όπως λέξατε, με θερμά πνευματικά.

Η Μαρία έπλωσε τα χέρια της με μία κίνηση απελπισίας. — Θα ξαναγυρίσετε, δεν είναι έτσι; Ερώτησε.

Ο νέος ανατήρησε. Θα έλαναγύριζε στο σπίτι της κατοδικίας; — Δεν το πιστεύω, έπλεν απότομα.

Η Μαρία έκασκετο το κεφάλι και άφησε τα δάκρυα της να τρέξουν.

Ο Μπωρενέρ έγύρισε για μία στιγμή διατακτικός. Τα δάκρυα αυτά του εξέσυχαν την καρδιά.

Ετρεψεν έπειτα κοντά της, έφίλησε τα χέρια της και, μέσα σ' ένα λυγμό, είπε: — Θα ξαναγυρίσω, κυρία! Σας το όρκίζομαι.

Ένα λεπτό αργότερα, εύρισκε το στο δρόμο.

ΠΑΛΙΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Ο αναγνώστης θα εξέχασε πως ότι ο Μπωρενέρ είχε δώσει ραντεβού στο πανδοχείο της Μύρτας εις τους τέσσερις φίλους του, τον Μπωρενέρ, τον Στραπαφόρ, τον Κορποντινιμάλε και τον Τρίν κεμάγι.

Αφού συνώδευσαν τον βασίλεα Έρρικο ως το Λαόρο, έσπευσαν να απομακρυνθούν από τα μέρη αυτά, όπου δεν ήσαν άγνωστοι τον έαυτόν τους εν σφοδρά. — Ήταν πλούσιοι τώρα. Γιατί το περιχόμενον του βασιλικού δαλανίου είχε περάσει όλα στα χέρια τους.

Άλλα όλα αυτά τα χρόνια έζητησάν τον ως δια μαγείας. Ο

Μέρις. Στην πραγματικότητα, είχαν φθάσει σε τέτοιο σημείο που ένοιωσαν να απειλούνται από ένα μυστηριώδη και απροσδιόριστο κίνδυνο. Ο βασιλεύς Έρρικο, ο Αικατερίνη των Μεδίκων, ο Μονχομερό, ο Ρονσερόλ, ο Σαιν Αντρέ ο υιός του Ρολάνδου, ο Λαγκάρντ, η Μαρία ντε Κρουσάρ, ο Ροαγιαλ ντε Μπωρενέρ και θένας απ' αυτούς ηδονάτο ότι η ώρα πλησίαζε, που καί το τρομακτικό έπρόκειτο να συμβεί.

Μόνον ένας άνθρωπος παρέμεινε άπαθής και άταραχος. Και αυτός ήταν ο Νοστροδάμος.

Είχε περάσει λοιπόν μία εβδομάδα από την ημέρα που οι τέσσερις φίλοι μας, ο Μπωρενέρ, ο Τρινκεμάγι, ο Κορποντινιμάλε και ο Στραπαφόρ, είχαν εγκατασταθεί στο πανδοχείο του Άλφρεσσό Βετραχόου για να άγρυπνούν επί του Μπωρενέρ.

Ήταν οι τελευταίες ημέρες του Μαΐου. Ο Ιούλιος έπλησίαζε.

Από μερικές ημέρες, τα θρησκευτικά κηρύγματα εναντίον των Ούγγων είχαν κάπως ήρμησει. Η τρομερή καταδίωξις εναντίον της μεταρρυθμίσεως έφαινετο ότι είχε άναστα.

Όλα ήταν ήρεμα μέσα στο Λαόρο.

Το βράδυ της 30 Μαΐου 1559, έγινε στο Λαόρο ένα μυστικό έκτακτο συμβούλιο, στο οποίο έλασαν μέρος ο Έρρικο ΙΙ, ο Ζάκ ντε Άλμπιν ντε Σαιν Αντρέ, στρατάρχης της Γαλλίας, ο Ρολάνδ ντε Σαιν Αντρέ, ο Γκασταν ντε Ρονσερόλ, αρχισυνάρχης των Παρισίων, ο αιδεσιμώτατος πατήρ Γ'ινατίος ντε Λογιόλα και ο Γαβριήλ ντε Μονχομερό, άρχηγος των σωματοφυλάκων του βασιλέως.

Δεν έπρόκειτο περί κανενός έξω τερικού πολέμου, γιατί ο κοντόσταυλος Άννας ντε Μονχομερό δεν είχε κληθεί. Δεν έπρόκειτο επίσης ούτε για κανέναν έμφύλιον θρησκευτικό πόλεμο, γιατί στο συμβούλιο δεν έλασαν μέρος ούτε ο δούκ της Γκζής, ούτε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

Επρόκειτο απλούστατα για τον Νοστροδάμο.

Τα πάντα είχαν λεχθεί και όλοι είχαν θρεθεί συμφωνία. Δεν άπενε παρά να επιβεβαιωθεί επίσημα ο βασιλεύς εκείνου που είχε πει ιδιαιτέρως στον Ρονσερόλ και τον Σαιν Αντρέ: την επιθυμία του δηλαδή να άπαλλαγεί από τον μάγα. Ύπελείπετο λοιπόν η διαταγή...

Ο τρομερός μοναχός είχε διαδιακρυθεί ότι δεν θα έφαινε από το Παρίσι εάν δεν έφανερωνόη η προσβολή που είχε γίνει στο Θεό καί τη θρησκεία. Ο Νοστροδάμος έπρεπε να συλληφθεί και να καταδικασθεί οπωσδήποτε.

Ο Ρονσερόλ εξακμήρισε ως σκάνδαλον την παρουσία του μυστηριώδους αυτού ανθρώπου στο Παρίσι. Και προσέθεσε ότι, συλλογισάμενος αυτόν, θα συνέλαβαν θάνατον επίσης και τον Ροαγιαλ ντε Μπωρενέρ, που είχε όβρισε τον βασιλέα.

Ο Έρρικο έφαινετο να άγωνίζεται εναντίον ενός άοράτου συμβούλου που έστεκε δίπλα του και συνιστούσε περίσκεψη και μετριοπάθεια.

Τέλος, καταβάλλοντας μία όπερτα προσπάθεια, είπε: — Πολυκαλά, κύριοι. Έπ' θωμό ο άνθρωπος αυτός να συλληφθεί. Η δική του να διεσάχθι άμέσως!

— Άς εινε εύλογημένο το δόναμά του κυρίου! Ανέκραξε ο Λογιάλα.

Ο βασιλεύς άπεσώρθη έπειτα στα διαμερίσματά του. Ο μοναχός, θέναιος ότι είχε θριαμβέψει εναντίον της μηχανής, έφυγε επίσης. Ήτο τούτον έπληνλημένο, ώστε παρέσθη ανάγκη να τον μεταφέρουν με φορείον.

Οι υπόλοιποι παρέμειναν και κατέσπρωναν στα αχέδια των. Άπερα σίσην να ζητηθεί η συνδρομή και του Λαγκάρντ, που ήταν γνωστή του Λαγκάρντ, η άποσπαστική του. Έκ'ατον τοόστα ότι Νοστροδάμος για την σύλληψή του Νοστροδάμου καί του Μπωρενέρ. Η έπίκληση σ'αυτά έγένετο την επομένη κατά τα μεσάνυχτα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΣΙΟΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΠΤΟ

Ο Μάριος έφθασε λαχνολασιμένος στο τέταρτο πάτωμα του παλαιού σπιτιού. Είχε άνεση πρέγαντας τις σκάλες. Έχτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος της Μαρίας, λέγοντας με το νο το ότι δεν έφταιγε η καμένη η μητή στη του αν με το μικρό της μισό και με το έαρος της μητέρας της, ήταν αναγκασμένη να κατέβη εκεί ψήλα, σε τρία δωμάτια, χωρίς την άνεση του άσαναφ...

— Καλησπέρα, Μαριέ! του έφώναξε με χαρά η νέα, μόλις του άνοιξε. Πώς από δω τέτοιαν άρα;

Ο νέος της έδωσε ένα χονδρό χαρτί με μύδρο περιβώριο, πένταντας συγχρόνως κομψομένα σε μία πολυέβρω.

Πέθανε ο θεός μου, της έξήγησε. Στάς πατία της Μαρίας, χωρίς να το θέλη και η ίδια, έφαινε μία λάμψη έλπίδος.

— Δυστυχώς δεν είχε ούτε πεντάρα! έσπευσε να προσάθει ο Μάριος. Η μικρή του συνταξίς περνά στα παιδιά του. Δεν ήταν κα νένας πλούσιος της Αμερικής όπως ήλιπες Ισως.

Εγώ; διαμαρτυρήθη η Μαρία. Μά δεν έκαμα καθόλου τέτοια σκέψη! Απώρησα μόνο πού σε είδα αυτή την άσυνήθιστη άρα.

— Ηλθα να σε είδομποισω ότι άφριο το πρωί θα πάμε μαζί στην κηδεία. Αδιάφορο πού δεν υπάρχει κληρονομία! Ήταν θεός μου. Άδελφός του μπαμπά!

Επί μερικές στιγμές έπεκράτησε μία στενόχωρη σιωπή. Η γρήη μητέρα της Μαρίας με τα ματωμένα στην άκρη της μητρί της, έμπαλως κάλτσες σε μία γωνία του διαμετρίου.

Είμαστε άπογορευμένοι να πληρώσουμε καί τα έξοδα του ταξί, έπρόσθεσε κατόπιν ο Μάριος. Τι να γίνει; Ύψωμονή! Θα έλθω και η δική μας άρα.

Αναστήθηκε στωικά, και η μηστή του το άπλητησε μ' έναν άλλον στεναγμό. — Νά είσαι λοιπόν έτοιμη το πρωί στις 8. Η κηδεία εινε στις 9.

«Η δική μας άρα»... Μά τη φράση αυτή την νούσαν ο Μάριος και η Μαρία την ποστή άρα πού θα καταβάρωναν να πανδοχέυον.

Εκείνος ήταν 27 ετών, κ'έκλειν 25. Δεν είχαν να γίνουν καμιά. Και δεν θα έγιναν άσφαλώς, αν δεν έφαινονταν ένα μικρό κεφάλαιο για ν' άνοιχουν σπίτι. Ύπάλληλοι του ίδιου γραφείου, δεν μπορούσαν να στηριχτούν παρά στο μισθό τους: 800 λιρέττες έκείνος και 600 εκείνη, το όλον 1400.

Θα τους έφταναν αυτά για να ζήσουν. Πού θα έβρισκαν όμως να διαβέσουν τα πρώτα μεγάλα έξοδα, άπαραίτητα για κάθε καινούργιο νοικοκυριό;

Για να σκεφθούν να μαζέψουν μερικές οκτώ νομίες για τον σκοπό αυτόν, έπρεπε πρώτα ν' ασηφί ο μισθός τους. Και οι ασηφίσεις σήμερα βάδισαν άργα και συντηρητικά, σαν γέρο αφοβικά.

Είχαν και οι δύο συγγενείς. Το να έλπιζον όμως θούθησε ας μερικούς των, ήταν σαν να ασπίζονταν στον πρώτο άριθμό του λαχελού... Όλοι αυτοί οι συγγενείς έβρισκαν στην ίδια οικονομική κατάσταση, του ίδιου του Μαρίας, που είχε πεθάνει τώρα: παντρεμένοι.

Το νέο έτος στους Τατάρους άρχίζει από τον Φεβρουάριο, κατά την ημέρα δε αυτή ντόντονται όλοι λευκά.

Στην Νέα Υόρκη, κάθε πέντε λεπτά της ώρας, λαμβάνει χώρας ένας τοκετός, κάθε έξι λεπτά ένας θάνατος και κάθε δεκατρία λεπτά ένας γάμος. Άτλαντες πιστεύεται ότι υπήρχε περί 10.000 έτών.

Στην Κίνα, όταν πεθάνει ένας νέος άνθρωπος, οι γονείς του συμπνούν με τους γονείς μιας πεθαμένης κόρης καί τους παπέρδουν... νεκρούς!

Η διαρκεία ενός άνοιγκλισμματος του ματιού διαρκεί 40 άκαπστα του δευτερολέπτου.

Το έλφαρο άνοίγει με ταχύτητα τέσσερις φορές μεγαλύτερη από εκείνη με την οποία κλείνει.

Η γλώσσα της Καμηλοπαρδάλως έχει μήκος 2 πόδων.

Μέσα στον χυμό των δένδρων και των χάρτων υπάρχει άρρηκτη ποσότης ζάχαρης.

Τα φτερά ενός πουλιού, ανάλογα με το μέγεθος του, έινε 20 φορές πύ δυνατό από τα χέρια ενός ανθρώπου.

Ο πληθυσμός της Κίνας και των άλλων άντιστοιχεί προς το ήμισυ περίπου των κατοίκων της γής.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

με παιδιά και χωρίς περιουσία! Όταν θα έφταναν για τον άλλο κόσμο, όχι μόνο δεν θα άφηναν τίποτε στον Μάριο, αλλά θα τους έφάρωναν επί πλέον την ύπαρξή τους να πληρώσουν το ταξί, με το οποίο θα παρακολουθούσαν την κηδεία τους...

Την επομένη, στις 8 άκριβως, ο Μάριος έφθασε με το ταξί για να πάρη την άρραβωνία στικά του, που φορούσε ένα φρεσκοέκοκτο μένο φόρεμα. Ήταν κ' αυτός ντυμένος με μισό το νο το ότι δεν έφταιγε η καμένη η μητή στη του αν με το μικρό της μισό και με το έαρος της μητέρας της, ήταν αναγκασμένη να κατέβη εκεί ψήλα, σε τρία δωμάτια, χωρίς την άνεση του άσαναφ...

Οι δύο νέοι έμνηκαν στο ταξί και έδωσαν την διευθυνση στον σωφά. Έπρεπε να διασχίσουν όλη την πόλη. Έτσι, έφθασαν την τελευταία στιγμή, όταν ξεκινούσαν πιά τα αυτοκίνητα που συνώδευσαν την κηδεία.

Ο Μάριος και η Μαρία προσκολληθήκαν από πίσω με το ταξί τους. Εκείνη έκασκετο προς τα δεξιά κ'έκλεινε προς τα άριστερά. Έμεναν σιωπηλοί και οι δύο, και είχαν το δαιμόνιο ύφος που άπαιτούσε η περιστάσις.

Επειτα από λίγη ώρα, ο Μάριος θέλησε να πη καί με χαμηλή φωνή, αλλά η μηστή του έφερε το δαχτύλο στα χείλη της, συνιστώντας του να σιωπήσει.

Το ταξί έκακοκλήθηκε να προχωρή έτσι και μίανη. Κάθε τόσο έμεγαλανε λίγο η ταχύτης του, για να έλαττωθεί και πάλι έπειτα από λίγες στιγμές.

Η Μαρία έκαμε τη σκέψη ότι για έναν φτωχό συνταξιούχο η κηδεία φαίνεται υπερβολικά πολυτελής. Είχε μετρήσει πέντε στεγανά και τριάντα αυτοκίνητα...

Είπε ψιθυριστά την άπορία της στον άρραβωνιαστή της. Εκείνος έκαμε μία χειρονομία, που έσήμαινε ότι δεν ήφερε τίποτε, και άπλητησε ότι αυτοί οι συγγενείς του ήσαν τέτοιοι πάντοτε: τους άρεσε η έπίδειξις, έστω και αν έφραώνονταν για να την έπιόχουν!

Η πόλις φαίνεται σαν κοιμισμένη. Οι δρόμοι ήσαν σιωπηλοί. Ο Μάριος έφριξε μία τάγια ματιά στο παξιμάκι του αυτοκινήτου: 15 και 60. Ενώ έκαμε με το μυαλό του τον υπολογισμό πόσο θα του στοιχίει εν άνω η κηδεία, το ταξί έσταμάτησε. Είχαν φθάσει όλα τα αυτοκίνητα έξω από το νεκροταφείο.

Ένας κύριος με ρεδιχτόνα άνοιξε την θύρρα, εύχαριστών τον Μάριο και τη Μαρία για την εύγένεια τους και παρεκάλωσε να του δώσουν τα όνόμενα καί τις διευθύνσεις των. Τα έγραψε σ' ένα σημειωματάριο. Έπειτα έκαμε μία τελευταία ύποκληση: άπομακρυνθήτε.

Το ταξί έγύρισε προς τα πίσω και άρχισε έπί τέλους να τρέχει.

— Θα μάθουν ότι οι έταξέλφοι μου ότι παρέρθηκε στην κηδεία, είπε ο Μάριος, φαντάζομαι ότι θα μ' εύχαριστήσουν εύγχαφως.

Όταν κατέβηκε από το αυτοκίνητο, μαζί με την μηστή του, έδωσε στον σωφά ένα καινούργιο χαρτονόμισμα των 50 λιρετών, από το οποίο έπαιρε πολύ λίγα ρέστα...

Το εύχαριστήριο όμως των έταξέλφων άργου σε να φθάσει. Επείσαν δυο, τρεις, τέσσερις μέρες. Την πέμπτη, ο Μάριος και η Μαρία έλασαν μία πρόσκληση να περάσουν την τάδε ώρα από το γραφείο του δέκα συμβολαιογράφου.

Εκκώτασαν ο ένας τον άλλον εύρωτητικά. «Όσο κι αν έκούραζον το μυαλό τους, δεν καί τάρβαν να φαντασθούν τι τους ήθελε ο συμβολαιογράφος.

Οπωσδήποτε, την άριστην ώρα παρουσίασθήσαν στο συμβολαιογραφείο. Ένας γέρος υπάλληλος τους έπρωσε στο γραφείο του πρώτου σταίοντος.

Ο συμβολαιογράφος ήταν ένας κύριος σε άραος με ματωμένα. Επείσω στο τραπέζι του είχε ένα έγγραφο έπισημο, χαρτοσημασμένο. Παρακάλεσε τους δυο νέους να καθήσουν καί τους έξήγησε:

Ο μακαρίτης πελάτης μου Τέμο Ντολτσέτι άφησε με την διαθήκη του 5 χιλιάδες λιρέτες σε κάθε πρόσωπο που θα παρακολουθούσε εύθωρητα την κηδεία του. Έπειθα λοιπόν, έσας, χωρίς να έχετε καμιά πρόσκληση...

Ο Μάριος και η Μαρία δεν κατάλαβαν από πού την καταπλήξι τους να καταλάβουν την συνέχεια. Ύπεγραφαν μόνο δυο άποδείξεις, έπληρον άρκετα χαρτονόμισματα και έχωρητησαν ήθηνακά τον συμβολαιογράφο, που τους συβούσε μηχανικά ως την πόρτα.

Όταν έφθασαν στο δρόμο, έκυτάρθηκαν ασταίμενοι, προσάθοντας ματαίως να καταλάβουν.

Μόνον έπειτα από λεπτομερείς έρευνες, κατάλαβαν ότι έζητήσαν το μυτήριο. Είχαν άκοιμήσει κατά λάθος την κηδεία του Τέμο Ντολτσέτι, που έμενε στην ίδια καδικία με τον θείο του Μαρίας, είχε πεθάνει την ίδια μέρα μ' αυτόν και του οποίου η κηδεία είχε έκκινήσει μισή ώρα άνωτερα για το νεκροταφείο!

Μ'έκείνης της 10 χιλιάδες λιρέττες, πού έκληρονόμουν τόσο άνακαταχτα, από έναν άγνωστο τους, ο Μάριος και η Μαρία μπορούσαν επί τέλους να παντρευθούν.

Διά το πιστόν: ΜΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΒΕΡΝΗ: — Τελευταίως, πέθανε στην πόλη μας μία γεροντοκόρη, όνόματι Βερθα Κοτσάι. Πρόσφατο έκαφρος άνιάρρο που, πού είχε έρωτευθεί κυριολεκτικώς τη φωνή του έκφωνητού του ραδιοφωνικού σταθμού μας. Όταν άνοιχθηκε η διαθήκη της άποθανούσης, οι συγγενείς της είδαν με άγανάκτηση, ότι άφινε όλη τη μικρή περιουσία της, άνερχομένην σε 35.000 φράγκα, στον έκφωνητή του ραδιοφωνικού σταθμού του οποίου δεν έγνώριζε ούτε το όνομα. Φυσικά, οι συγγενείς της μακαρίτισσας έσπευσαν να προσάδουν το κύρος της διαθήκης αυτής.

ΛΙΣΑΒΩΝ: — Οι έφημερίδες της πόλεως μας άναγράφουν μ' όλες τις λεπτομέρειες μία κομωτοπραγική σκηνη, πού έφ' άρκετον άπασχάλισσε όλοκληρη την κοινή γνώμη. Έφ' άργατες, έπιωτρες, φούτες από την κηδεία τριών συνάδελφων τους, πού σκοτώθηκαν από μίαν έκρηξη σε λατομείο, έσκακώθηκαν από κάποιον άφορμή, με άποτέλεσμα οι έξη να δειρουν άγρίως τον έδωμο. Ο δαρεις, για να έκδικηθεί, κατέφυγε σ' ένα τεχνόσμο: έσκακώθηκε στον δρόμο και προσποήθηκε τον νεκρό, όποτε οι συνάδελφοί του έφ' άπασχάλισαν ελς φυγήν. Πρωτόν όμως ο νεκρός προλάβη να σηκωθεί από το δρόμο, έπληθε ένα αυτοκίνητο, του οποίου ο οδηγός, θέλοντας ν' άποφύγη τον διαμελισμό πού έργαζον, έκαμε άποτομήν στροφή, με άποτέλεσμα την άναπήρη του αυτοκινήτου του σε μία βαθεία χαράδρα. Το αυτοκίνητο συνετρίβη, εύτυχώς όμως ούτε ο οδηγός, ούτε οι δυο δεσποινίδες του έπαθαν τίποτε. Την στιγμή εκείνη έφθασε στον τόπο του δυστυχήματος και ένα φορτηγό αυτοκίνητο, του οποίου ο οδηγός, φοβόμενος μήπως κατηγορηθή αυτός ως υπεύθυνος για τον ύποτιθέμενο φόνο του έργατου, κατηγορήσε γι' αυτόν τον οδηγό του συνετρίβεντος αυτοκινήτου.

Προεκήλη έτσι νέος ζωηρός καυγάς με ταύ τα δυο οδηγούς, οι οποίοι έσφαιρικά είδαν τον νεκρό να σηκώνεται άσος κι' ύγιεστατος για να τους συμπαλιώσει. Έτσι, η περιπλοκή αυτή λαορροπραγωδία έληξε αίσιας για όλους τους ήρωές της, εξαίρεσι των έξ πρωταγωνιστών της συμπλοκής, πού έμηνύθηκαν από τους παθόντας καί θα κληθούν να πληρώσουν όλα τα όσασμένα.

47ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΩΝΑ

Παγώνα μ'! Έχετίσθην μετά νέας φιληνάδες, πώχ' φυσικά χαρίσματα — ως σύ —

τοτέστιν άελαβόνα. Μ' έσπυον τακτικά στους κληματογράφους κη τ' άποτέλεσμα...σου δίνω «δω έγγράφους Στήν «Ξανθή Κάρμεν» άρχεφα κυνήγ. της (άγάπης)

ήγώ, ού Δήμιος των κοριτσιών κη Κακαράς (ήπας), αούτην όμως ήταν η άνοικονόμητη γυναίκα, απ' τον κηρό της Έσας, έθελικός Θρά Διάβολος — γκίσιος (λέκα!)

Στο «Εκτός νόμου» παρανόμως την έφίλησα (στο πλάι, δρέφας στα χείλη της το «Λιθος της Χα (βάι).

έκείνη δε, μη χάνουσα καιρό, μ' έβαλ' η αφίλιτιμ' στο «Ζημάδι του Ζωρά, κ' εντός ταβάρνας έπειτα γειτονικής κατήγηρας Σ' αλειον ήθικης.

Σ το Φεγγαδά! μα του κηριού, έφάγαμ κη (ψάφ) στο φούρνο και νικταβέντες γίναμιν κ' οι δυο Ταγκό (νοτούρνο.

μ' αούτην ήταν η Γουάικα του άλλου, πάγινη Λιάδρος φαντασμα, διότι τον έπλητσα του τον κάλιν, κη τάσπας σπου ταβερνι κη άσπερ άλλα τε (ποτά,

τάκικα Πόλιν αίματος κη Βαριστά.

Πλήρωσα τα σπασμένα, χήνος τρεις κη (καρία), κη έφυγον με φάτσα... Ματωμένη μπαλαλάι (κα), κ' ενώ εισηλθον άσπερ Βασιλεύς άπατά (γιν)

έξήλθον της ταβάρνας ΓΙΑΝΝΟΣ (βασιλεύς των θγών.)

Διά το πιστόν: ΜΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ψύχρα

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ρι | πού ἔχτισε ἓνα μεγάλο ξύλινο περ
ος | πτερο. Σιγά σιγά τὰ σπίτια ἐγ
ου | ναν πικνότερα καὶ μεγαλύτερα κα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ

ρα Λά Μάρρ, Θέλημα Τόντ, Ίζιν
 Χάρλου, τόσοι άλλοι...
 Δ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Απαιτήσεις

H MANIΩ

Πάν φίλος, ντομένος με κοτούσι υιοι κρη
ραμελημένο, με τόν λαιμό και τό κεφάλι γυμνό.
άκατάστατα. Ένα τσιγάρο στο στόμα, τὰ χέρια
νελόντες δημοστά και άκούστες τήν "Αλυσίδα

Διήγημα τοῦ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

να βρῇ τὴν καλὴν διό-
γνωσιν.

αμα, γιατί εἶδε τὴν ἑκφρασι τῆς Ἀλμπέρτας ὡς ἀ-
κώτῃ, Ζώρζ. Εἶσαι δέξιοις πῶς ἐπῆγες; ἐρώτησε αὐ-

Η ΦΙΛΗ —————
 — ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

A. Ω.

πιν και που παντρευτηκα. Σημε
 ρα όμως τα πράγματα άλλαξαν.
 Η μητέρα του παιδιού μου απέ
 χύτερο, την
 σι που έχεις
 ού σου. Άφ

ματοποιήσας τὴν κα-
λὴν αὐτὴ ὑποχρέω-
σιν ἐναντὶ τοῦ παιδὸς
τοῦ γίνῃ αὐτὸ, ὅφει-

τις ἐξηγήσεις πού σκεπτεύεσαι νά
ζητήσεις ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀνάβλεψε
γιὰ...ὅταν θὰ σκεφθῇς νά παντρεῖ
25

ΑΜΕΝΗΝ ΥΓΑΡΞΙ Κ. Κ.

Θέλεις να πα-
θώ... πλάσμα
στη ζωή όχι
στον ουλ. αλλά
αν, έχω, τότε
της ζωής
είναι τα άλλα

Δεν άρκει μία γυναίκα να σου
δοσασθής να γίνει «όργανό σου»,
κατά την δική σου έκφραση, για
να γίνει κι' όλας. Και μελίστι ο
παν αστή η γυναίκα είναι καί νό-
μιμη γυναίκα σου. Είναι τόσο δύ-
σκολο...

...την καρδιά σου
 σπυμένον :
 ...της θημι-
 ...έπειτα από
 λησμονής, α-
 λαστες ανθρώ-
 ...mies, Κανείς
 ...Γιατί λοι-
 ...στην ανθρώ-
 ...αυτή της
 ...ποσα ε-
 ...αμφισβη-
 ...στην ψυχήν

πέντε χρό-
 νου ίσως
 το είχε μά-
 ποκαταστα-
 ε είχε άκτι-
 ρα τα άκτι-
 η ή με ψυχρά-
 ή έπαινε-
 βεσι για ου-

Ο καθολικισμός μιας γυναίκας
 δεν είναι ποτέ απαραίτητη προέ-
 θεσις για αυτή η γυναίκα δεν ε-
 να εν παύει. Κάποτε να βοηθήσει
 όσο μπορεί να επανέλθ η γα-
 λήνη από οπτικό σας. Όσο για
 τις ζήτησεις που κίπτεται να
 ζητήσει από τον άλλον, ανάμεσα
 για... όταν θα σκεφθείς να παντρε-

25

ΑΙ κοσμικά ἐπιδράσεις κατά
τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 10 — 16 Ὁ-
κτωβρίου ἔχουσι ἀκολουθῶς:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς
ἐπιχειρήσεις σὰς 11 — 1 μ.μ.
τῆς Τρίτης (14), 3.30 — 6.15
μ.μ. τῆς Τετάρτης (15), 7.30 —
9 π.μ. τῆς Πέμπτης (16).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα
10.45 — 12 μεσημέρι τοῦ Σαββά-
του (11), 4 — 5 μ.μ. τῆς Πέμ-
πτης (16).

Είχε λοιπόν καλύτερα να συγκεντρώσεις τις προσπάθειές σου στην περάτωση των σπουδών σου. Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου για να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου και να κάνεις. Δεν αξίζει άλλο στετόν κόπο να βασανίζεις το μαλθακό σου κεφάλι να έρρισκες συνεχώς σ' αυτόν τον έγκευρισμό, μία και η ίδια καταλαβαίνεις ότι δεν πρόκειται περί καμιάς συσάρξης αγάπης...

Δὲν ξέρω μέχρι ποίου σημείου
φάνει η συμπεριφορά σου γι' αὐτό
το κορίτσι, μα ἀπ' ὅσα μου γί-
νεις καταλαβαίνω ὅτι καὶ τῶ-
ν δύο σας ἡ συμπεριφορά εὐρίσκειται
ἀκόμη, στοῦ πρώτου σταδίου. Ἐν-
φανταζομαι ὅτι θά εἶθε σὲ ἡμέ-
ρια καὶ σὲ κατὰστασι να παντρε-
θῇτε γιὰτι δὲν μοῦ θύγεις οἰσμό-
το ζήτημα αὐτό. Ὡστόσο, ἀν μπο-
ρῇ νὰ γίνῃ τέτοια σκέψις, δὲν
ἔχεις παρὰ νὰ ζητήσεις ἀπὸ τοῦ
οἰκοῦς τῆς τίς δυνατότητες πε-
ρὶ θὰ σας ἐπιτρέψουν νὰ γνωρισθῇ
τὴ καλύτερα. Ἀλλοιῶς, τί νὰ σοῦ
πῶ, ἀρὸν δὲν ἔνε δυνατόν νὰ σὲ
ἴδῃ, ἀπὸ ἐν ὁρῶν.

Ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὸν πρῶτον
 ἔχει οὐσίαι καὶ ἔχουν ἀποκρίσεις
 οἱ ἀναμνήσεις καὶ τὴν συνηθισμένην
 ἰσῶς ἰσῶς, ἐκεῖνο κυρίως, οὐκ
 κἀνὲν ἀκούει τὸν σκέπτεσθαι οὐ
 νὲν ἡ ἀμφοτέρω ἑλπίς τοῦ γάμου. Μὴ
 τί καὶ κόμης ἔναν γάμου πού θά
 θά ἔχη πιά γιὰ βάσι τὴν ἀγά-
 πην; Ἡ συμπαθεία σου γιὰ τὸν
 δεύτερο μπορεῖ νὰ ἐξεληχθῇ σὲ δύ-
 γαπη. Ἐννε ὅμως συμπαθεία ἡ δὲ
 πλὴς εἶνε μὴ ἀναζητῶνς τοῦ πρῶ-
 σώπου ἐκείνου πού θά ἐπράγματι
 ποιοῦσε τὸν ἀντικειμενικὸν
 σκοπὸν: τὸν γάμον; Γι' αὐτὸ ἀγο-
 πητή μου, ἀφῆσε τὸν χρόνον γιὰ
 κουλῆσιν κ' ἐκείνου θά μιλήσῃς
 Πάντως δὲ ὅρισκω ὅτι πρέπει νὰ
 ἀσφαλῇς μετ' ἐκείνου γιὰ τὸν
 πρῶτον.

“Αν δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἔρσικεσαι σ’ ἐπαφὴ μὰ τοῦ, γιὰ ποιοὶ λόγοι νὰ ξαναχρῆσθῃς τὴν ἀλληγογραφίαν; Ἀπὸ λόγους ἀέροχρητο; Περὶττό. Ἐπομένως γιὰτι νὰ θουαίνῃς τὸ μὲν ἀλὸ σου μὲ ἐὰν τόσο τιποτένη ζήτημα; Κανεὶς λόγος δὲν ὑπάρχει νὰ ὄρῃς οὔτε πρόφασι. Ἄν προέκειται νὰ χαρακτηρίσῃς ἀγνῆς, γιὰτι σὲ κανένα ἔδωκα τὰ κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς δὲν ἀναφέρεται ὅτι πρέπει, νὰ σὺ νελίξῃς μίαν ἀλληγογραφίαν ὅταν δὲν ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος.

Μὰ ὡς, ἀγαπητὴ μου ἐπίτρε-
πε ἀκούῃς ἀπὸν αὐτοῦ σου ν' ἐ-
πακούῃται μετὰ τὴν ὑπόρρη ἐν ἑ-
κάστῳ ἀνθρώπῳ ποὺ πολλὰ ἀπέχει ἀπὸ
τοῦ να θεωρηθῇται θηϊκός· Δὲν ἐπὶ
σε ἀκόμῃ στή συνειδήσει σου ἐπὶ
προσπαθείς να τοῦ ἔρῃς δικαιο-
λογίες; Σὲ ἐξβαίω ἐγὼ ὅτι δὲ
ἔχει καμιά δικαιολογία. Εἰ
ἕνας καιροσκόπος, ἕνας ποῦ ἐν-
τὸν ἐρωτᾷ τίς ἐπάγγελμα, ἐν ὅ-
σῳ ἀνθρῳποι με λίγα λόγια. Σοῦ
ἔδω ὡμα, μαὶ αὐτὸ μοῦ ἐπιβάρυ-
σαι. Ἡ διανοητικὴ μὲρφωσις ἐ-
χει καμιά σχετὶ με τὴν μὲρφο-
σιν τῆς ψυχῆς. Μπορεῖ βραχὺ τὴν
μὲρφοσωμε τοῦ μυαλοῦ μας, μαὶ
μὴ φροντισίμε διόλου γιὰ να μὲ-
φώσωμε καὶ τὴν ψυχὴν μας. Γιὰ
τοῦ δεύτερου χρειάζεται μεγαλῶτερ
προσπάθεια ἀπὸ τοῦ πρώτου. Κι
πολλὰς φορές προτιμοῦμε να μὲ
σκολογηθῶμε διόλου μ' αὐτὸ
Στὴν κατηγορίᾳ αὐτὴ ἀνήκει
ὁ περισφόμε αὐτὸς λογιστάτος.

Σύνελθε, λοιπόν, καὶ πάσσε να
θυμώσαι καὶ τὴν ὑπερβί του.
Κα ΡΕΑ Ρ.

3) Διὰ τὰ τυχερὰ παίγινα 2 —
3 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (10), 9
— 11 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας, 8
— 7.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (12).
4) Διὰ τὸν ἄγωνα λαχείων 11
— 12 μεσημ. τοῦ Σαββάτου (11)
5 — 6.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (15)
11.30 — 1 μ.μ. τῆς Πέμπτης
(26).
5) Διὰ τὰ σιδηματικὰ ζητήμα-
τα 12.30 — 3 μ.μ. τοῦ Σαββάτου
(11), 11 — 12.30 μ.μ. τῆς Κυ-
ριακῆς (12), 7.30 — 10 μ.μ. τῆς
Τετάρτης (15).
6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας 4
— 5 μ.μ. τοῦ ὉΣαββάτου (11),
7) Διὰ τὸ μελλοντικὸν 8 — 9.30
μ.μ. τοῦ Σαββάτου (21), 11.30
— 1 μ.μ. τῆς Τρίτης (14).

πολλῶν σελίδων μας ἀπὸ
τὸ νέον μυθιστόρημα, «ΓΙ
ΟΥΚΙ ΣΑΝ», αἱ ἀπαν
τήσεις τῆς Γραφολόγου
καὶ τοῦ Δρος Κάμα ἀνα-
βάλλονται γιὰ τὸ ἐρχόμε
νο τεύχος

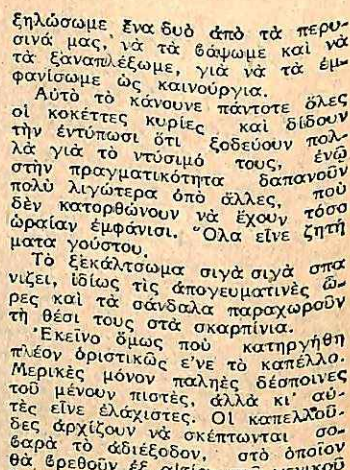
ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕ Σ

Σὲ όλες σας θὰ συνῆλθ' ἄ
κούσατε τὴν ἐκμυστήρευσι μίαν
φίλην πού σὲ μιά στιγμὴ θυμοῦ
ἔρχεται καὶ σὰς μιὰ ἐναντίον
τοῦ ἀνδρός της, τῆς μητέρας της
ἡ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ταχὰ δὲν ἐ-
νε ἀνθρώπινα νὰ γυρῶμε ὅλοι
μας κάποιον, στὸν ὁποῖον ἂ μ-
πρῶμε νὰ ἐμπιστευθῶμε τὸν πό-

Ἐκρουλογοῦσα μὲν οὖν θριψέως δυστυχῶς
καὶ κατελήφθη ὅπως οὖν ὑπὸ δεινῷ βήχας.
Πυρεθρῶσαν ἅμα καὶ ριγῶν ἀπὸ σφοδρᾶς κρυΐδας,
ἔπεισον, ὡς νὰ ἦσαν χίλιας, θεοῦ! ὁκάδας
ἐπὶ τοῦ νειδανίου μου παρθέως καὶ τλαστῆως
κι' ἐκλήθη αὖθις ἱστρος ἐγγὺς μου, πλὴν ματαίως.
Μοῦ εἶπε: «Βῆξ, ἀνάστανε», κι' ἔγωγε μεχρὶ τέλους
ἔβηνον καὶ ἠνάσσανον, ἀλλ' ἀνεὺ κῶν ἀφέλουσιν.
Δὲν ἐβλεπον θεραπευστὶν καὶ ἀνησυχῶν λίαν,
οὐχὶ δι' ἐμὲ — οὐδέποτε ἠθάδονην γὰρ δεῖλαιον —,
ἀλλὰ τὰς τὰς πτωχὰς γυναικας. Ἀπασαὶ οὖν αἱ τάλανται
Οἰκακυραὶ, μαθητρίαι, μοδιστραὶ καὶ μασκάλαιναι,
χαμαὶ λαποθυμῶσσαι θαπτιττον, ὡς εἰκος·
ἐὰν ἠθέλασιν μορεῖν πῶς εἶμαι ἄρρωστηκῶς.
Τούτ' ὅπερ οὖν κι' ἐγένετο. Εὐθὺς αὐταὶ ὡς εἶδον
εἰς ἑκτάκτον παρῶντημα πασῶν ἐφημερίδων
..... πῶς εἶμαι, θεοῦ! κλινήρης
..... ἄλλαν, ντεῖκονησιν.

η μαλλον ενωπιον σου
 συνερευσαν αγεληδον εις το καταλυμα
 (μου)
 και πανυ στοργικοςσαι προσετρεζον
 (σιμα μου.
 'Ενθέρμως με ἐχάιδευσον, μοί ἔδωσαν καὶ
 (οὐζον
 καὶ διὰ φιλιῶν, πού εἶχανε τὴν θερμὴν
 (τῶν δεντοῦζων,
 με κατεπλημμυρίσαντο. Εἶτα, ἐνῶ ἐ
 (κοιμώμην
 κι' ἄλλους τοιοῦτους ἀσπασμούς
 δεντοῦζοειδεῖς ἐγυεύθη
 καὶ οὕτως ἀνελπισί, ὡς περὶ εἶχε

τοῦτέστιν ἰατρεύθην...
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

[illegible]

Καν. Λ. Μόσχου, έκ-
ταϋθα.— "Ελασα ύπ' όφιν
μου την παράκλησί σας και κα-
ώς θά ιδήτε στο σημερινό μου
σημείωμα περί Νοικοκυρών πραγ-
ματεύομαι τό θέμα πού μου ύπο-
δείξατε. Την «οικονομική» χύτρα»

ἡ περιγραφὴν πρὸς ἐπόμενον.
 Ἡ ἀκρίτικὴ ἀναγνώ-
 σις τῶν « Συμφωνῶν ἀπολό-
 γως τοὺς δὲν βαπτέμε τὰ μαλλιά
 σας ἀφοῦ δὲν σας ἀρροῦν τὰ
 κεῖκα. Αὐτὸ εἶπε ζήτημα γο-
 ῦτος. Νὰ σὰς συστήσω ὅμως γὰρ
 τὴν βαφήν εἰνε λιγαῖκα δούκοιο,
 γιὰτὶ κομμὰς ἑλληνικὴν βαφήν δὲν
 ἔχει δώσει ὅς τὰρα καλὰ ἀποτε-
 λήματα. Μορφοῦσατε ἴσως νὰ δο-
 κησάτετε Κινὰ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν
 κάνει τὰ μαλλιά κόκκινα. Ἐνα
 φάρμακον ἑπίσης καλὸν εἶνε τ-
 ο ἡ ῥι, ποῦ ἐπιτεῖνε εἶνε ἱ-
 ταικοὺν μπορεῖτε νὰ τοῦ ῥήτε. Δι-
 νει τὸν μαλλιά τοῦ ἀρχικοῦ τοὺς
 χρώμα καὶ εἶνε ἀπαιτούστα στὴ
 χρῆσι. Δὲν ἔχω δυστυχῶς τιμότε
 ὅλω νὰ σας πῶ.

—Εὐχαριστώ, θά προσπαθήσω νὰ
σας δώσω τὴν πληροφορία ποὺ θέ-
λετε, ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπατε ποὺ νὰ
σας στείλω τὴν ἀπάντησι ἀφοῦ
δὲν θέλετε νὰ δημοσιευθῇ στὴ
στήλη αὐτή. Περιμένω λοιπὸν τὴν
ἀπάντησί σας.

ΑΝΔ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Αϊγι-
αν), Β. ΤΡΙΝΟΝ (Θεσσ.νίκη)
Δ. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ (Πάτρας),
Ι. ΚΟΙΑΔΗΝ (Βόλον), Π.
ΒΡΟΥΛΙΑΝ (Αρχαΰον), ΣΤ.
ΑΓΓΕΛΙΑΔΗΝ (Κιάκις), Ι. ΚΩΝ
ΣΤΑΝΤΙΑΔΗΝ (Στόμιν), Δ.
ΓΟΝΑΤΙΑΝ (Πολύγυρον), Θ. ΖΑ-
ΚΙΑΝ (Ιστιαία), Α. ΠΑΠΑΔΟ-
ΠΟΥΛΟΝ (Πύργον), ΕΥ. ΧΙΟΝΙ-
ΔΗΝ (Έδεσσαν): Βίβλια «Με-
ταξύ 'Ιστορίας καί Θρύλου» σ'ας
ἀποστέλλομαι, συστημένα.
Κ. ΠΑΔΙΩΤΗΝ (Τρίκκαλα),
Α. ΣΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ (Ένταυ
θα): Τεύχη σ'ας ἀποστέλλονται.
ΑΘ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ (Τζο-
γιάω): Θά 'χρησίστη καί το βιβλί-
ο από τόν συνεργάτη μας καί θά
σ'ας τό ἀποστείλωμεν.
ΡΟΖ ΦΛΕΡΥ: Δέν ἔχομε νά
προσβέσωμε τίποτε στην ἀπάντησι
που σ'ας ἐδώσαμε σέ προηγούμε-
νο τεύχος.
«ΣΤΙΜΜΕΛ». ΚΩΝ. ΚΑΡΑ-
ΓΙΑΝΝΗΝ (Καρούς), ΑΡΡΑ-
ΒΩΝΙΑΣ ΜΕΝΝΗΝ (Μαροβιά):
Τις ἐπιστολές σ'ας δέν συνοδεύ-
ει με δεκάδοξα καί δικαιώματα
δημοσιεύσεως τών ἀπαντήσεων.
Συνεπώς ἂν θά ξαναγραφέτε
στούς συνεργάτας μας, μή λησίο-
μήσετε τόν ἀπαρίσθησι αὐτόν ὅ-
τι (Ἐκ τῆς διεκδύσεως)

Ο ΛΥΚΕΙΟΣ
ΜΕΤΑΠΡΑΣΙΝΑ
ΓΑΝΤΙΑ

Σ ὀνδρα εἰς μέ τ ῃ
 πρὸ γοῦ μ ἄ ν α . Κα
 ταδικόντας τὴν προμερὴ συμ
 πορία τοῦ Ἀκόκκινου Δαγυλιδοῦ
 διότι, τῆς οποίας ἀρχηγὸς ἦ
 ταν ὁ ἈΣ κελκὸς μετὰ τοῦ Γερῶ
 να Γάντα, ὁ Ἀμερικοῦς νῆ
 τευκὲς Τὸν Κόδε μετὰ τοῦ θαρ
 βοῦ του Τόνου, κατάρτισε,
 μετὰ πολλὰς περὶ πειρασμοὺς ἀπὸ
 Νέστη Ὀρίστη μέχρι Παρισίων
 νὰ προσταταροῦν τὸν ἐταίρου
 τοῦ Ἀκόκκινου Δαγυλιδοῦ
 Λίττα, μετὰ τοῦ οποίου κα
 τήλθες στὰς ὀπὸν ὁμοῦ τῶν
 Παρισίων, ὅπου ἡ συμμορία ἐ
 κε τὸ κρηματοῦν τῆς Ἐνε
 κληράδωντος ἀφάρτου ἥρπτες
 τρεῖς συμμορίας ποὺ συνηθί
 σαν γιὰ τὴς ὁδοῦσας τῶν κα
 τὰρῶσε νὰ παρακολοῦθοῦν
 τὴν συζητήσιν τῶν πύρ
 απροφάν γύρω ἀπὸ τῆς ἀρε
 γυναικὸς ποὺ εἶχαν καταδύσει
 οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στὰς ὀπὸν ὁ
 μοῦς ἀνίστατο ἂ αὐτοὺς γιὰ
 αὐτὸ σκοπὸν.

— Η ζωή των πρώτων ατόμων
χρηστικών φαίνεται ότι είναι πολύ
πλήρης στους άρχοντες.
— Και βέβαια. Για το ποσό που
πο άρχισα.
— Ε, σύντομα. Αυτό βέβαια
δεν θα το μάθουμε ποτέ. Είστε
Σόν τελείως ή δουλεύει, θα μά-
ρουμε το μερίδι μας. Αυτό με
χρηστικό, για το σύνολο δεν πολυ-
επιδοφερόμενα.
— Ναι στο πό, σύντομα. Ε
γώ δεν έχω τη βάση σου γινώμη.
Εγώ θα να μάθω. Τι
έχετε, όσο περισσότερο μάθω
και καλύτερα, τόσο και καλύτερα ε-
νε.
— Ε, πολύ. Θέλω να μάθω
πες. — Ε, λίγο. —

[illegible]

—Μά καλὸν, καὶ αὐτοὺς θὰ
τοὺς φυλάκισουν, ἐξὸς πάντων οἱ ἀρ-
χηγοί·
—Ὁχι, Αὐτοὺς θὰ τοὺς φέ-
ρουν γὰρ ἀπὸμακρὰ ὠχλὴν δουλοκρα-
τοῦ τῇ δουλειᾷ σκιστοῦ θέν ὑμῶν
ἐξουσία νὰ μάρτυρ τι εἴναι, γὰρ οἱ
δὲ βαλὺν μὲν εἶπε ἀφ' ὧν μέμνηται.. ἀφ'
ἀριστὰ πεισύνανται.
—Ἀληθεῖ;
—Νά, μὲν εἶπε δὲ πρὸςκειται
νὰ γίνῃ ἐν τοῖς συμβόλοις ἐξὸς
—Περὶ τοῦ; Τί συμβόλιος;
—Ποῖος, ἔργου..
Ἐπισηκολογήσας λιγυστότητιν τῇ
ὡπῃ καὶ μετὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς
πρῆξις ἐκείνου ἀνθρώπου εἶπε·
—Ἐἰ σύντομος, μὲν ἔλαβε ἡ
ὁμοψύχη, δὲ οἱ πρῆξις γυναικὸς, οὐ
συμβολιστογράφος καὶ ὁ χρεώκο-
πος ἑλισσόμενος δὲ εἶναι τὰ πρό-
σωπα τοῦ συμβόλου.
—Δὲν πιστεύω νὰ συμβαίνει τῇ
ταύτῃ πράξει. Γιατὰ νὰ φέρουν τὸν

συμβολογραφάω: Εδώ: Δεν έπη
γιναικαν τις γυναίκες στο συμβο
λογραφάω:
— Καί δέν ρεντάς: "Ήθελον ε
καίνες νά πάνε; Δεν καταλάβαί
νεις ότι Εδώ κάτω δέν μπορεί νά
γίη κανείς δέν θέλω, γιατί διατρέ
χει κίνδυνο νά μη ξεναλώγῃ ποτέ
του;
— "Ωστε ή δική σου γνώμη ε
νε ότι Εδώ θά γίνη κάποιος εκ
θιασμός;
— Ναι.
— Ω! πανηγυρί λοιπόν.
— Καί τι πανηγυρί; Μεγάλο
καί τρανό, αφού θά το διευθ
νουν καί οι τρεις άρχηγοί.
— Καί οι τρεις! Είσαι βέβαι
ος;
— Βεβαίωςότις Αδμή τη στιγμή
είναι μαζί ό «Σταυρώς με τά Πρά
σια Γέντια», ό «Ανθρωπος της
ρις κεφαλής καί το «Παίδι χλω
Σκοτεινών καί περιμύων καί
οι τρεις τόν συμβολογραφάω.
— Αμ! τότε βέβαια! Έδώ θά
γίνη το γλέντι...

Ἐκ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἡ οὐ
νομία τῶν τριῶν ἐκείνων ἀνδρῶν
πάντων ὁπνούντων ἔκπαισε τὰς
ἐκ τῆς θύρας τὸ τί θὰ γινώσκοντες
ὅτι ἐκεῖ κάτω γὰρ ἡ ἀρχὴ τοῦ
ὅθι μὲν ἄλλο, ἐπίσης σὺ ἀνδρῶν
μα.

—Δὲν μοῦ λέτε, σύντροφος, ῥῶ-
της ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς, τὸ
πιστεύετε εἰσεῖς διὰ ἐπιδορῶσθαι
τὰς ὁπνούντας; Τρεῖς μὲρες ἀνε-
σκαπεύονται οἱ ἐργάται τῆς αὐ-
τονομίας καὶ σὺ διδάσκει αὐ-
τοὺς ἐκείνων μὲν τῶν τοῦ νεροῦ
ἀνδρῶν καὶ ἀνδρῶν.

—Ποῦ τὸ ἔξερες;
— Ἐγὼ γὰρ καὶ τὸ λέω, τὸ ἐξέρω. Κατὰ ἄλλο κάνουν οἱ ἔργα τῆς αὐτοῦ, παρὰ δουλειᾶ.
— Ἀηλαδῆ, τί κάνουν;
— Ἔρρω κι' ἐγώ; Ἡ ἀλήθεια ὁ μὲν εἶνε διὰ δουλειὰ δὲν κάνουν καθόλου. Ἐγὼ πῆγα καὶ τὸ εἶπα στὸν ὑπαρχηγό. Τοῦ εἶπα μάλισα καὶ τὴν ὑποψία πού ἔχω, ὅτι οἱ ἐργάτες δὲν εἶνε ἐργάτες, διὰ τὸ θέλανε. Χθές ἦμουν κρυμμένος κάπου. Ἐπυχε λοιπὸν καὶ πὲρ ῥάστη καὶ μπουστά μου ἕνας ἐρ γυμνὸς ἀπὸ μὲν φάνηκε σὺν τὸν ἀρχιφύλακα Μαρτσέλ. Ἐξέρετε ποιὸν;
— Ἐκεῖνον τὸν διαβολόκαθρο που ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸν ὅπα στυνιὸν Ζεφρούς;
— Ναι.
— Διὰδὼλε! Εἶνε σπουδαῖο αὐτό. Τὸ εἶπες στὸν ὑπαρχηγό καὶ;
— Ναι. Φανταίται ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει ὀμπτεψήφιό κάτι, γι' αὐτὸ ἔλαθε διὰ μέτρα του.
— Τί μέτρα;

—Ἄν δὲς αὐροῦ δὲν φύγουν οἱ ἐργάτες, τότε θὰ πλημμυρίσῃ τὴν μεγάλη ὀπνίονο μετὰ ὁρωμακα μενῶν. Ἐτοί θα τοὺς ἀναγκάσῃ ἡ θὰ δουλεύουν σὲ μέρη που δὲν θὰ μάς ἐνοχλοῦν ἡ θὰ φύγουν ὁ λως διόλου. Ἐπειτα ἐδῶ δὲν ὀ πάρεχε φόβος θὰ φάσκουν ποτὲ Μόλις τοὺς δοῦμε θὰ προχωροῦν θὰ ἐάλομε σ' ἐνέργεια τῆ μηχανῆ.. Ψεύτικοι τοίχει θὰ ὀψωθοῦν καὶ θὰ φράξουν δὲς ὀπνίονο.. —Λαμπρὰ. Καλὶ τῶρα, δὲ μάς λὰς, θὰ μένωμε ἀκόμη ἐδῶ.. —Θὰ μένωμε ὥσπου νάρθουν οἱ ἀρχηγοί

Ὁ Τὸν Κῶς τοὺ κρυφάκουσε τὸ σὺ ὦρα ἀπελτέθηθι ὅτ ἡ περὰ τῆρου διαμηνὶ τοῦ σὺ μέρος ἐ κείνο ἐπερίτευα

Ὅπως εἶχε φάσαι λοιπὸν ἐκεῖ ἐρποντας ἔτσι καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκείνο καὶ ἐβόσσε καὶ πάλι κοντὰ στοὺς συντροφούς του κ' ἀφοῦ τοὺς ἐξέβησε μετὰ λίγα ὅλγια δῶα ἐπῆρε μετὰ μάθουν ἀπ' τὴν ἀκούσε, εἶπε:

—Ἐοῦ Ἀντρε καὶ ὁ μικρὸς θὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ. Δὲν μοὶ χρειὰ ἔχετε πάλι. Ἐχετε θὰ κἀμετε ἀλ λῇ σπουδαία ἐργασία. Θὰ πάτε φέμῳς τὸν μέρος ποὺ ἐργάζον ται ἐς ὠρῆς ἀγῶτες οἱ ἀστυφύλακες, θὰ ἐξήτῃσῃ τὸν ἀρχιφύλακα Μαρ σὲλ καὶ θὰ τὸν πῇς θὰ σὰς ἀνε ἐάσῃ ἐπάνω. Ὅταν ἀνεῖθε, θὰ ἀρεθῇτε κοντὰ τὸν ἀγῶλμα τοῦ Ναπολεόντος. Ὁ ὀπαστυνόμος Ζε φρουὰ καὶ εἶνε ἐκεῖ θὰ σὰς προσηνέη. Ἄν δὲν ἄγῃ ἐκεῖ ἀ. κῶμῃ θὰ τὸν περμένετε ἐσεῖς.

—Καὶ μετὰ;

—Ὅπου ἀρῶσῃ, θὰ τοῦ πῇς ὁ

τι είσαι; ὁ Λίτιερ; καὶ οἶτι σὲ στέλ-
 νω ἐγὼ καὶ τοῦ χρησιμότητος, ὡς
 ἐσθλὸς καὶ ὁδηγὸς στὰς ὁδοὺς
 μου.
 — Ἀναλῶθι.
 — Ἄ, Λίτιερ! Ὁ Ζεφρουᾶ θὰ
 κατεβῇ κάτω, πρέπει λοιπὸν νὰ
 ἀπαρჩῇ κάποιος, ποῦ θὰ τὸν ὁδη-
 γήσῃ κοντὰ μου.
 — Καὶ ὁ μικρὸς.
 Ὁ Τόμ Κόξ σκεφθῆκε λίγο καὶ
 μετὰ:
 — Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπο εἶναι χω-
 ρὶς κανένα λόγο πρὸς ἀλλήλους σὲ
 κινδύνου τῇ ζωῇ αὐτοῦ τοῦ μικροῦ.
 Γενεθὰ τοὺς πληγυρὶς ἐξῶ Λίτιερ.
 Δὲν αἰ τὴν τελειώσει χωρὶς συμπλῆ-
 κη καὶ χωρὶς νὰ χυθῇ ἄφθονο αἷ-
 μα.
 — Τότε;
 — Ἄφησε τὸν μικρὸν νὰ πο-
 στήρῃ τὸν πατέρα του. Σὺ ὅσοι
 σε τὸν θυμὸς σου.
 — ὦ, λέξι δὲν θ' ἀγάζει ὁ σπα-
 νας ἀπὸ τὸ τόμα του.
 — Καὶ τώρα, Λίτιερ, πῆγαινε.
 Εγὼ δὲν θ' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ

«Πολύ καλά, απήντησε ο Λίν-
τερ, κι' απομακρύνθηκε κρατών-
τας τὸν μικρὸ ἀπὸ τοῦ χέρι, ἐνῶ ὁ
Τομ Κόξ, ἀναζητώντας εὐτάληχ
μέρος γιὰ νὰ κοιθῇ, ἔψιψε.
... ἕ μιά ὥρα η θά βριαμευδ
σῃ ἡ θά εἰμαι νεκρς!.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝ
ΤΗΣΙΣ

“Όταν ο συμβολογράφος Κι
γιώ και ο κύριος Βαλαμού, από

σβήσαν στα βάθη των Παρισινών
όπουδων. Δόξα σοι, Κύριε, πάντοτε.

Λατῶν, πού τοὺς ἐξυνώδευε, ἐρῶ
 τῆς τὸν Γολιάθ πού πρωτοσυνῆν
 ἦρσε·
 —Ποῦ ἔθρισκοντα τώρα ἐκεῖ
 νοί;
 —Στὸ συνηθισμένο μέρος.
 —Πολύ καλά.
 Καί γυρίζοντας πρὸς τὸν Κι
 γιῶ καὶ τὸν Βαλερῶ:
 —Κυρίοι μου, τώρα εἶπε. Δὲν
 πρέπει νὰ ἐκπληττεσθε μὲ ὅσα
 εἶδτε καὶ μὲ ὅσα θὰ ὀφτε ἀκό
 γι. Μὴ καλὴ βουλειὰ εἶται μόνον
 τελεῖναι. Ἐφαρστήθητε νὰ μ’
 ἀκολουθήσετε. Στὰς ὑπονόμους
 τοῦ Παρισιῦ ὑπάρχει κάποιος θῶ
 κατὸς καὶ λοχρὸς ὅπως ἕνας θῶ
 σ’ αὐτοῦ. Αὐτὸς διατάσσει καὶ μεῖς
 ἐκτελούμε. Καί α’ ἀπὸν θὰ σὰς
 ἀδηγήσω τώρα. Θὰ φροντίσω ὅ
 μως νὰ σὰς ἀδηγήσω ἀπὸ τὸ
 καλύτερο καὶ συντομώτερο δρό
 μο.

Και ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κόμη-
τος Λαυρέντιο ἐπαρχώρησε ἀπολου-
θούμενος ὑπὸ τοῦ Κίλγου καὶ τοῦ
Βολέρου, ὁ ὅποιος, γιὰ νὰ ὀδηγή-
σῃ τοὺς ξένους του στὸ μέρος ὅ-
που θριοκῶταν ὁ «Σελετός με-
τὰ Πράσινο Γάντιο», ἐξέλεξε
πρῶτοντι τὸν συντομώτερον καὶ
καλύτερον δρόμο: Μιὰ μεγάλῃ ὁ-
πινόμῳ, διὰ τῆς ὁποίας ἡ διάσφα-
σις δὲν παρουσιαζεῖ πολλές δυσκο-
λίες.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας
εἶχαν φθάσει εἰς μέρος ὅπου τρεῖς
ὀνόμονοι συναντήσαντες, ἐσχημά-
τιζαν περὶ τοῦ θόλου. Σὲ μιὰ μὲν
πρὸς τὴς πλευρὸς τοῦ θόλου, τελεί-
ως ἐκθεισμένη στὸ σκοτάδι, θρι-
σκοῦνταν μιὰ τεραστία τρύπα, τὸ
στόμιον ἑνὸς σηπιαίου.

Ὁ ἀπεσταλμένος κομμηθύνθη
πρὸς τὸ σηπιαίο ἐκεῖνο, στάθῃ
κε κοινὰ τὸν στόμιόν του καὶ ἐ-
σφύριξε τρεῖς φορές.

—Πρέπει νὰ περιμένωμε τρεῖς
λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶπε στὸν Βολέ-
ρῳ πού θριοκῶταν πρὸς τὸν του.

Καὶ πρῶτοντι. Μετὰ τρία λε-
πτὰ ἀκριβῶς, μέσα στὸ σκοτάδι
ἀνέλαμψε κάποιο φῶς.

Ἦσαν τὸ φῶς ἑνὸς κλεφτοφῶ-
καρου, πού ἐκρατοῦσε ἕνα ἀνθρώ-
που, πού ὅπουλὸ τὸ πρόσωπον κρυ-
μμένο μέσα στὸ σκοτάδι θέν διὰ
κρίνατον.

Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἐ-
πληρώσει, ἐξήρατο μὲ τὴν βοή-
θειαν τοῦ φακιοῦ του τὰ πρόσω-
πα τῶν πρῶτῶν ἐπισπεκτῶν καὶ ἐ-
πίπειτα εἶπε στὸν ἀπεσταλμένον:

—Εὐὸ εἶσαι; Ὁ ἀρχηγὸς σὺς
περιμένει.

—Μποροῦμε νὰ περῶσωμε.

—Ναι, Κοτάαααα, δεῖ εἰσθεῖς

σεις και άφρησα άνοιχτά όλα τ' όσα σιδερένια διαμερίσματα. Προχώρησε, έπιστομαλμένος έπανάλασε την λέξη αυτή στον Κιγιά, ο οποίος τον βαρέθηκε και έπροχώρησε μέσος στο σπάλλο. Οί άλλοι δούλον τον άκολουθήσαν

Άραυό έβάδιζαν μέσος σε ψηλά φητό σκοτάδι κι' έπάνω σε έδαφος που πλυσιτορώσε άρκετό το σπάλλο και διέτρεχαν περί τά τριάντα αήματα, έσταμάτησαν και πάλι από μία έπιτακτική φωνή που έβγαινε από τό σκοτάδι και πού ρωτούσε:

—Ποιό είλας;
—Έκείνο που περιμένετε
—Καλά, προχωρείτε
Ή πορεία προς τό έσωτερικό του σπάλλου που φανόταν απέναντο, έπανεληθή και πάλι. Μιχρίς ότου όμως φθάσουν στο τέμα της κοιμιστικής πορείας του όπιστομαλμένος αναγκάστηκε ν' άπαντήσει στις έρωτήσεις τριών άλλων φρουρών:

ἀσπαζομένης αὐτὴς τῆς γυναικὸς καὶ
ἀσπαζομένης, ἀπὸ ἑκπλητοῦ τῆς
πύρρας ἐκείνης τέσσαρες φορές, ἐ-
περίμενε.

Σὲ λίγο ἡ πύρρα βνοίει μόνι-
της. Ἐνὰς διάδρομος στραμμένη
με χαλὰ καὶ πλουσιωτάτα φωτι-
σμένους προέβλετο μπροστὰ τοὺς.

—Κύριε μου, εἶπε ὁ ἀσπαζο-
μένης στὸν Κιγλιὺ καὶ τὸν Βαλέ-
ρυ, ἐφθάσατε.

Μπήκε αὐτοὺς τὸν ἀκολουθήσαν-
καὶ οἱ ἄλλοι δύο καὶ ἡ σιδερένια
πύρρα ἐξανάλειψε πίσω τοὺς ἀμ-
σως.

— Ακολούθηστέ με, κυρία, εἰς τὸ ἀποστολῆμενος.
— Ὁδήγησε τὸν Κίγγω καὶ τὸν Βαλερύ σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιον πλουσιωτάτα ἐπιπλωμένο καὶ φωτισμένον ἀρκετὰ καλὲς εἶπε:
— Κύριό μου, ἡ ἀποστολή μου ἐλήξε. Ἐμεῖνα δὲν εἶναι μὴ χρειάζομαι πιά.
Καὶ τραβώντας πρὸς μιὰ μικρὴ πόρτα στὸ ἑξῆς τοῦ δωματίου τὴν ἀνοίκε καὶ ἐξήφαντο.
Ἐπικολούθησε λιγότενιμιτι στιγμή καὶ μετὰ ὁ Ὁνάριος Βαλερύ (μὲ φωνὴ πού ἐπιδόθηκε πάλι τρέμου του):
— Κίγγω, ἐμφοβίστε, φοβοῦμαι.
Ὁ αὐθιμολογογράφος ἐρχομῶς ἐλάσε καὶ καλὴ μὲ ἀρκετὴ βόαι ἀνασφάλας ἐμφοβίστε:
— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι καθόλου, κύριε Βαλερύ.
— Μὰ, πρὸς Θεοῦ, πού ἐρισκόμασταν λατὸν;
— Ἀπὸ τὸν γινώριζετε. Σ' τὰς ἐπιστολῶν καὶ Γνωριμῶν.

— Άλλοι, Κιγίω, καλύτερα λα-
πόν το μέρος που έρωσιάζομαστε. Εί-
νε όποιαδήποτε αλλη ή έ'τα μικρό σοι.
λαπόνται.
— Δεν σημαίνει τίποτε αυτό, κυ-
rie Αιλερπύ, αφού το σολόνια εί-
νε μέσα στις όπανάμους.
— Κιόν έπί τέλους με τί άνθρώ-
πους έχουμε να ισάμεται.
— Με άνθρώπους που τέλουν-
νουν έλατομάρια και σε σολόνια
στον κώπο της έρημης κατατομής.
Συνεπώς με άνθρώπους πλάσιους,
ταχούρους, παντοδύναμους.
— Πού έχουν έλατομάρια
στις παρτίδες όπανάμους.
— Ω, αυτό δεν πρέπει να σάς
έξοκληται, βίον πολλούς φορές οι Πα-
ρισίοι όπανάμους συγκληνόνται. Δυσόλκι!
Σεχόμαστε. κ. Βιολέρι, ότι γράν να
κοιτάμε τις όπανάμους, έπαρτί
σομε πρίντα από τις αίσουσες ενδε-
μεγάρου.
— Αυτό ενδε αλήθεια...
— Γι' αυτό σάς λέγω, κ. Βιολέ-
ρι, ότι δεν πρέπει να σάς έξοκλη-
ται η τίποτε. Έπί τέλους όστις δεν έ-
χεται να διακρίνει όσους πολλούς
πρόσχωτα.
— Κιόν ή όπανάμους μου;
— Μά ή όπανάμους σας, κ. Βιολέ-
ρι, ή επιή σας, ή έλατομάρια σας
πίστες και ή προσκομής σας έ-
λατομάρια έρωσιάζονται διακρίνει
αλλη αλλη στα χέρια του κόμης
λαπόνται.
Δυσόλκι!
— Έβδ πρίντα λαπόν που ήλα-
ται δεν πρόσωτα να κρίνεται τί-
ποτα. Άντιδωρα πρόσωτα να κρι-
θείσεται.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνήθεια

165° 150° 135° 120° 105° 90°

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΡΤΙΩΤΕΡΩΝ ΞΕΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΑΓ. Θ.Μ. ΘΚΕΑΝΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΤΕΡΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣΜ. ΘΚΕΑΝΟΣ

